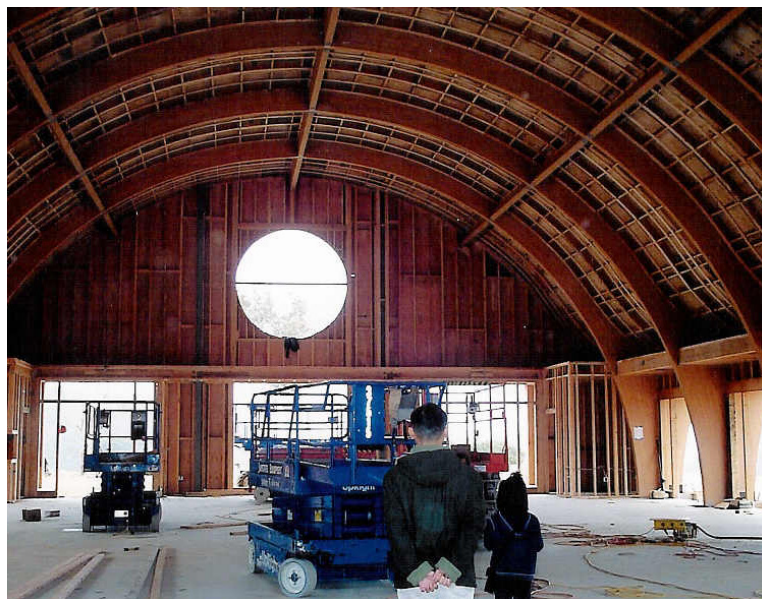
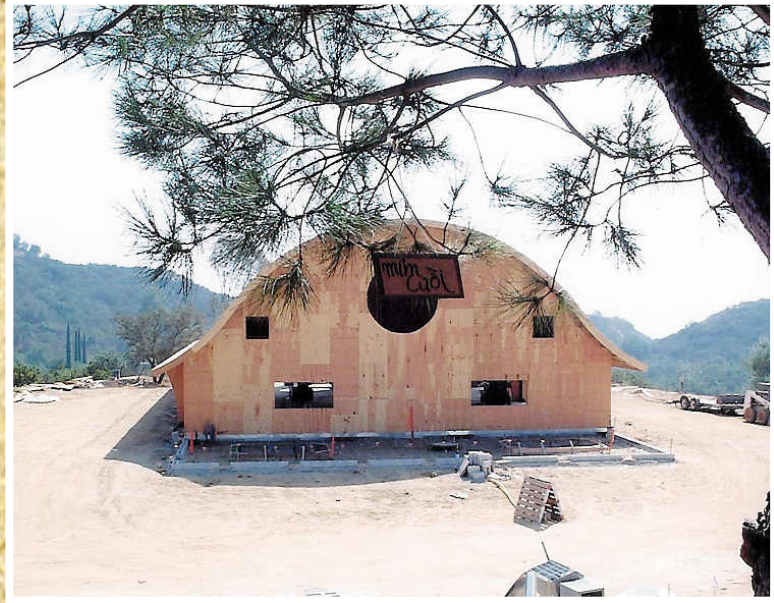

Deer Park Monastery
in the great hidden mountain

the day i turn twenty

OCEAN OF PEACE MEDITATION HALL

“Mấy mươi năm trời cần mẫn

Thủy chung vẫn một niềm thương”

Tu Viện Lộc Uyển được hình thành bởi những bàn tay cần mẫn, bởi tình thương vô điều kiện của quý thầy, quý sư cô, quý bác, quý cô chú và anh chị em trong suốt hai mươi năm qua. Đã có những vị nay đã qua đời. Đã có những vị nay vì tuổi già sức yếu hoặc vì hoàn cảnh không thể về Tu viện thường xuyên được nữa. Nhưng tình thương và công sức của mỗi con người vẫn còn hiển hiện nơi đây trên từng con đường, từng gốc cây, từng tảng đá. Tiếng chuông Đại hồng sớm chiều và tiếng cười trẻ thơ mang tất cả chúng ta đi vào huyền thoại.

Mong rằng các bài viết và các hình ảnh trong cuốn sách này ghi nhận được phần nào một đài kỷ niệm quý báu mà chúng ta đang cùng nhau tiếp tục tạo dựng.

YEARS IN THE HIDDEN VALLEY

I arrived at Solidity Hamlet in February of 2006, and it has been my physical and spiritual home ever since. The joy and warmth of the Sangha have made a deep impression on me. The flowers of Brotherhood and Sisterhood have flourished in our hidden valley, emerging organically, for the benefit of all, just as the blossoming of the manzanita, lilac, and chamise offer their color and fragrance to the green chaparral.

The cycles of the sun and moon point to a vaster scope to Life. The North Star hangs steadfast over the main Path, showing the way up the mountain. The calls of the ravens and hawks tell tales of millennia. Hikes with Brothers, Sisters and friends, sharing understanding, sitting on the rocks, deepening refuge. Retreats come and go. They leave their marks, they inspire and challenge us, and growth takes place. The interdependence of monastic and lay communities deepens. Both mind and body are nourished.

The story of Deer Park includes all the people who have had the vision to create the monastery from its beginning, who have come to practice, and all who have donated and helped maintain it. The beautiful land and many good friends have enriched us, and we have come back revitalized.

It has been a privilege to be part of this unfolding through the years. There are so many stories to tell. We look forward to sharing some of them with you in the pages to come.

In joy and gratitude,

Thầy Chân Pháp Hộ

Deer Park resident, 2006-2010, and Abbot, 2010-2020

A GREAT MONUMENT

Zen Master Thích Nhất Hạnh

Spoken by Thầy on August 24, 2000 at Deer Park Monastery

Brothers, Sisters and friends, you can still remember when we first came up to Deer Park. The situation was terrible. The buildings and the forests were awful and dilapidated. It is thanks to the hard work and mental strength of numerous people that we have a meditation hall like this in which to sit together today; that we can have buildings that are clean, fresh and proper for us to have activities together. This process of transformation is hard work.

When we build a meditation hall or a bell tower, we can easily see the final product. When we build brotherhood and sisterhood, it is a hundred times more important than the meditation hall or the bell tower, but people may not see it if they are not mindful. We've been working together these past few months. The older people as well as the young people have come together with all the love and all the hope in order to build this Deer Park Monastery. In my eyes, this is a great monument. When we do things with all our love and all our hope, then even though it's not visible, it is something real that we can see with our mindfulness. We do it not because we want some kind of fame or profit. It is the energy of love that propels us. And it is this energy of love that creates this great monument.

I hope that those of you who have witnessed this process from the beginning to the end, if you've taken photographs, if you've participated in the sweeping, painting, doing all sorts of work, if some of you can recall, record, and write it down, that would be great. In the future, our children will have a chance to know that the monastery was formed like that, with an energy like that. It was not because of money and wealth that the monastery came about, but it was because of the energy of love and of hope that the monastery manifested. This is the most important thing that we need to remind one another of today. This is something very beautiful. We have many ideas. Every person has many ideas—and that's how the monastery can be so beautiful—but we have harmonized our views and ideas. We did not fight against each other. We accepted each other, and we were gentle with each other. That's how we have been able to get things to how they are today. It is very beautiful, and it is a monument that will always be alive in the heart of each one of us. Please remember that this is the most important statement that I want to share with you this evening.

Joyfully on the Noble Path

Zen Master Thich Nhat Hanh

This is an excerpt from Thầy's last Dharma talk at Deer Park Monastery during US Tour 2013 (October 16, 2013).

The Three Doors of Liberation

You can find the teaching of the Three Doors of Liberation in every Buddhist tradition. This teaching encompasses the contemplation on emptiness, the contemplation on signlessness, and the contemplation on aimlessness (Không, Vô tướng, Vô tác).

There are two kinds of truth: conventional truth and ultimate truth. Although this teaching deals with ultimate truth, it can be applied in daily life. If we are sitting in America, we may believe that over our heads is above, and under our seats is below. For us there is no doubt. But

people who are practicing sitting meditation in Japan are somehow sitting upside-down. This is because above and below belong to the realm of conventional, relative truth. As far as the cosmos is concerned, there is no above and no below. We use these relative notions as tools because they are useful. If you are building a house, you better be able to tell above from below, or you won't know where to start building! At the same time, dualistic ideas do not fully match with the nature of reality, so they can cause deep confusion and suffering if we do not understand their limits.

Dualistic notions can be divided into four broad categories. These are: birth and death, being and nonbeing, coming and going, sameness and otherness. When you touch the ultimate, or nirvana, you let go of all kinds of notions, and you let go of fear. Nirvana means coolness. It is the extinguishing of the burning of our afflictions like fear, anger, and despair. These afflictions are born from our wrong views. Once you can let go of these notions and transcend pairs of opposites, you touch the ultimate. Then you get the cooling down of every affliction. There's no more fear, no more anger, no more despair. This is why nirvana means extinguishment, cooling down.

Letting go of wrong views or incomplete views is possible with meditation. You can look deeply into a cloud or a pebble or anything, because everything is teaching you the ultimate. A flower is teaching impermanence, no-self, interbeing, and nirvana. We need to have the kind of ear that can listen to the Dharma talk given by the flower, the cloud, and so on. We can use the doors of emptiness, signlessness, and aimlessness to tune into these lessons, which are on display all around us. If we know how to direct our attention, then all we have to do is listen.

Emptiness (Inter-being)

When you look at a flower, you see the flower is full of the cosmos—the cloud, the sunshine, the earth, everything. It has no self, no *svabhava*, because a flower cannot be by itself alone. A flower can only inter-be with the whole cosmos. This is the meaning of emptiness. Emptiness means empty of a separate existence. Therefore, we may also refer to this principle as interbeing.

How can you apply this in your daily life? When you look into your son or daughter, you see that your child is made of many elements, including yourself. You exist in every cell of your child. And in every cell of your child there is the existence of all ancestors. If you were to remove your ancestors and parents, there would be no son left, no daughter left. So your child is devoid of a separate self. The nature of your child is emptiness. You see yourself in your child, and you see your child in yourself. The suffering of your child is your own suffering, and the happiness of your child is your own happiness. With that kind of insight—the insight of interbeing, of emptiness, of non-self—no more anger is possible, no more discrimination is possible. This is why emptiness is a door of liberation.

Before you bow to the Buddha, be sure you have the insight of interbeing. “Dear Buddha, you are empty of a self. You are made of non-Buddha elements, and I am in you. I am made of non-me elements, I am empty of a separate self, and that is

why I know you are in me.” Until you have that insight of emptiness, bowing will not have the same effect. Similar insights should be possible between father and son, black and white, right hand and left hand. This is why we say emptiness or interbeing is a door of liberation.

Signlessness

We are often caught by outer appearances. When our beloved cloud is no longer in its usual form, we cry. But the rain, which is the continuation of the cloud, is calling us, “Darling, darling, why do you cry? I am still here. Look at me.” If you have the eyes of signlessness, you can recognize your beloved cloud in her new manifestation. This is the

second door of liberation: signlessness. Let us not be attached to the appearance. Let us not be caught by the sign, the outer form. The person we love, although we no longer see her in the same form, is always there in her new manifestation. With your Dharma eyes, you can recognize her in the here and the now. Nothing is lost. Everything is transformed. This is the second door of liberation.

Aimlessness

The third door of liberation, aimlessness, addresses our craving. We long for something, we crave something, whether that is fame, power, wealth, love, the Kingdom of God, or nirvana. We crave something because we think that we don't have it in the here and the now. But in fact, we already are happiness. We already are enlightenment. Buddhahood is there in us. The Kingdom of God is inside of us and around us. You *are* already what you want to become. The wave does not have to jump up and look for water. She is water in the here and the now. This is the meditation on aimlessness.

With this kind of insight, you don't run anymore, and you begin to be happy. Happiness is possible now that you have stopped running after the object of your craving. This is true even if you are craving enlightenment, craving nirvana, because your very ground is nirvana. You are of the nature of no birth and no death.

It would be wonderful if we could arrange to be less busy in our daily life, because doing this meditation is wonderful. It can help us touch the ultimate, touch God. This is possible. The purpose of the life of a human being is not just to seek material comfort. We have to touch the absolute, the ultimate. This is possible to

do if we have enough time, if we can arrange our life in such a way that, in every moment of our daily life, we can look at things and at ourselves deeply. With this practice, we touch the nature of nirvana, of no birth and no death in us.

The Flame

Let us use the tools of interbeing and signlessness to examine some of these notions that we typically take for granted, so that we can better appreciate and enjoy our true nature. Every year we celebrate our birthday, but do we really know what it means to be born? Take the example of a flame. Before I strike a match, would you describe the flame as being or nonbeing? We may like to ask the flame, "My dear beautiful flame, where have

you come from?" And the flame will answer like this, "Dear Thay, dear Sangha, I have not come from the south, I have not come from the north, I have not come from the east or the west. My nature is no-coming and no-going. When

conditions are sufficient, I manifest." And we know the flame has told us the truth.

Now suppose that I use this match to light a candle, and I blow out the match. Is the flame of the candle completely different from the flame of the match? Is it exactly the same? Now we may ask the flame of the match, "Dear little flame, we miss you. Where have you gone? And the flame answers, "Dear Thay, dear Sangha, I have not gone anywhere. I have not gone to the south, to the north, to the east, or to the west. When conditions are no longer sufficient, I manifest in a different form." And that is true.

If we have observed closely, we will see that during her brief manifestation, she has taken

many forms. During those few seconds, the flame created a beautiful image that has penetrated all of us. The flame created the heat that has entered the cosmos and the smoke that has gone up to become part of a cloud. She has left a light in this world in the form of the candle's beautiful flame. So, she is continued by her action, just as we are during and after our brief manifestation on this Earth. Nothing is lost. The flame has not died. The flame continues always with those who know how to meditate.

Now let us consider the candle that we have lit. If we keep the candle here and we go

out for fifteen minutes, and we come back, we can ask a similar question. “Are you the same flame I saw when I left? Or are you a different flame?” And the flame can tell you, “Dear Thay, dear Sangha, I am neither the exact same flame nor am I a totally different flame.” That is the answer: neither the same nor different.

This is the teaching of the Buddha, the teaching of the Middle Way. You transcend the notions of sameness and otherness, being and non-being, birth and death, coming and going. You touch the nature of no-self. When

you look at your picture in the photo album from when you were three years old, and you see that little boy, little girl, very vulnerable, fragile; you may ask yourself whether you are the same person as that little child. And the answer is that you are not the same. You have grown up into an adult. Your form, your feelings, your mental formations, and perceptions are entirely different, so you are not the same person as that little boy or little girl. Yet, you are not a different person either, because you are a continuation of that child.

The reality is that everything is impermanent and evolving. Nothing can be the same in two consecutive moments. This is why even though you are not the same, you are not an entirely different person either. Similarly, we see that we are not the same and not different from our parents, who brought us into the world. We are their continuation, and the way that we live through our actions of body, speech, and mind determine how we continue together with them. So not only God, not only the cloud, not only the flame has the nature of no birth and no death. Our true nature is also no coming and no going.

The Noble Eightfold Path

As we have seen, nirvana is the ultimate truth that transcends all kinds of notions, including notions of being and nonbeing, birth and death, coming and going, sameness and otherness. If we don't let go of these notions, we can never touch the ultimate. By touching the ultimate, we can be free of fear—fear of change, fear of loss, even our fear of dying. When we see clearly, it can relieve so much suffering.

Yet, often we do not live our lives in a way that is consistent with ultimate reality. This is why we need a daily practice and a supportive community who shares our values and ideals. We need to gradually transform our mind by practicing selective watering of the wholesome and unwholesome seeds

within us. The Five Mindfulness Trainings represent the path to transform our suffering, and to live in harmony with ourselves, with others, and with reality itself. These trainings are a path of healing and happiness. They are the Noble Path, the foundation of our training. Traditionally, this Noble Path has eight elements.

Right View

When the Venerable Katyayana came and asked the Buddha, “What is Right View?” the Buddha gave a very short answer. “Right View is the kind of insight that transcends the notion of being and nonbeing.” If you think that the flame of the match and the flame of the candle are two different entities, that is wrong view. If you think that the flame of the match has disappeared while the flame of the candle manifests, that is wrong view. So Right View can be described as the insight of interbeing. The Buddha said that many people in the world are caught in either the notion of being or the notion of nonbeing, and that is why they are victims of so many afflictions like fear, anger, alienation, and discrimination. Right View is the kind of insight that transcends many notions, particularly the Four Pairs of Opposites that we have described previously. These are birth and death, being and nonbeing, coming and going, sameness and otherness. Right View is the wisdom and insight that transcends this black and white way of seeing. With meditation you can get that insight and transcend all kinds of fear and discrimination.

Right Thinking

Right Thinking should be based on Right View, which means it is free from all kinds of discrimination, and free from notions. When there is no discrimination, you’re not caught by dualistic thinking, and your thinking is characterized by understanding and compassion. When you produce a thought full of understanding and compassion, that

thought begins to heal you and heal the world. If you produce a thought of discrimination, full of fear, anger, and despair, that thought begins to destroy your body and destroy the world. A thought of hate, despair, and anger may lead you to kill yourself or kill another person. But a thought full of understanding and compassion can only heal you and help heal the world. A good practitioner is someone who is capable of producing thoughts that can heal themselves and heal the world. Thoughts like that can be produced many times a day. Right Thinking is enabled by Right View, the absence of discrimination.

Right Speech

With Right View and Right Thinking, you have Right Speech. Without discrimination there is no anger or fear. What you say is full of understanding and compassion. What you write in a letter is full of understanding and compassion. Scientists have discovered that compassion can reduce inflammation on the cellular level and bring healing. So when you speak to another person, when you write him or her a letter, or when you use the telephone, if what you say is full of compassion and understanding, you are healing yourself

by speaking, and you are healing the other person by what you say. A good practitioner can say things like that several times a day. When you open your mouth, what you say has the power to heal, because it is full of love and compassion. You are so generous. You have compassion and love in your heart, so everything you say can make the person suffer less; and you suffer less also.

Right Action

With Right View, we can practice Right Action. You are more your thought, your speech, and your action than you are your body. The French philosopher, Jean-Paul Sartre, said something very close. He said, “Humans are the sum of their actions.” The Sanskrit word for action is *karma*. In Vietnamese it’s “*ngiệp*”. We are not our body; we are our karma, and our karma ripples out over lifetimes. The karma of today is called the “karma cause.” And the karma of tomorrow is called the karma fruit.

When you produce a thought, that is already action that can heal or destroy. When you say something, that is already action that can comfort or harm. When you do something to protect, save, nourish, support, that is a good action. We produce action every day, and no action is ever lost.

Even when this body disintegrates, you continue through your actions, because nothing can die. What you have produced cannot be lost. Therefore, you will assure a beautiful continuation if in the present moment you care about producing only Right Thinking, Right Speech, and Right Action.

Right Livelihood

With Right View, we will choose honest work that will not harm other people or harm nature. That is Right Livelihood.

Right Diligence

With Right View, we can practice Right

Diligence. We have learned about this as “the art of selective watering.” Every day, you water the positive seeds in you, and you refrain from watering the negative seeds in you. Your partner and loved ones practice the same. You support each other. The practice of Right Diligence can bring happiness very quickly.

Right Mindfulness and Right Concentration

Mindfulness is the energy that we generate by breathing, by walking, by living our life with joyful awareness. Mindfulness carries within itself the energy of concentration. When mindfulness and concentration are there, you begin to have Right View. Right View can be hidden in mindfulness and concentration. If we learn how to live mindfully and with concentration, Right View naturally manifests.

These eight elements are the components of the Noble Path. The Five Mindfulness Trainings are the concrete expression of this path of healing and transformation. If you have received the Mindfulness Trainings, you have seen our path, our way. With practice, you know that every moment of our day can be a happy moment, a peaceful moment. We learn how to make good use of the suffering, of the negative elements, in order to build peace, happiness, brotherhood and sisterhood. We should continue beautifully through the ways we think, the ways we speak, and the ways we act. We should be delighted in the miracles of life, and we should help other people to let go of harmful notions, and to see the world with the eyes of understanding and compassion. This can help them to suffer much less, and to begin to taste the nectar of no birth and no death. Every one of us should be a candle, a light in the darkness so that others may see. If we shine beautifully, we will transmit that light into the future, just as that light has been transmitted to us. We are the continuation of the Buddha. May we walk together joyfully on this precious and Noble Path.

PIONEERS OF DEER PARK MONASTERY

CLARITY HAMLET

MUCH HARD, LOVING WORK TO FIX SOLIDITY MEDITATION HALL

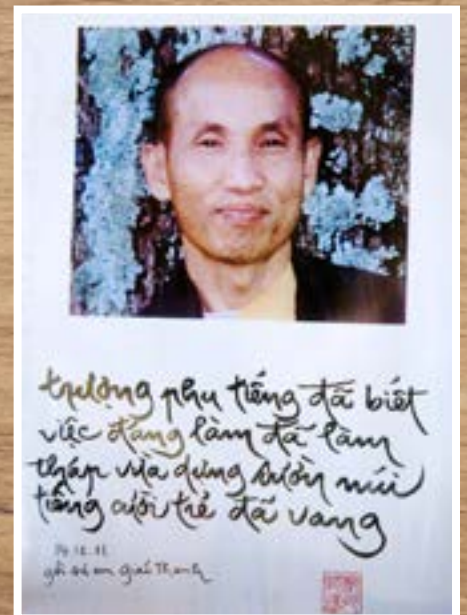
FIRST WINTER RETREAT 2000-2001

US TEACHING TOUR 2001

THẦY GIÁC THANH, FIRST ABBOT OF DEER PARK,
PASSED AWAY IN OCTOBER 2001

Manifestation of a Vision

Chân Pháp Hải

One of the greatest joys and blessings that I have had in my monastic life is the opportunity to live and practice in Deer Park Monastery. I have had the great good fortune to reside almost continuously in Deer Park after being requested to come here by Thay in November 2001.

I remember the early days well. How simply and joyfully we lived! We were all so much younger then. Each weekend, so many of our Vietnamese practitioners would come up and spend the weekend, and we would cook together, work together and laugh together. As I walk around Deer Park, I remember the hard work, love and care that has been offered by so many in order to create the monastery we now share together. Each inch of this land, every nail in the buildings, every inch of the road has been lovingly crafted by so many hands. Thank you. Thank you for giving us a place of refuge and conditions to practice.

Many years ago, I was in a sharing with some of the original Vietnamese “Deer Park Pioneers”, and I remember that the discussion came up about how many English speaking friends had begun coming to the monastery to practice. In that sharing, one of the elder Vietnamese uncles shared something that moved me very deeply, and it sums up the beautiful spirit that founded Deer Park and continues today. He shared that for him, Deer Park is a gift that he offers to America, to the next generation.

I firmly believe that it is through that spirit, as well as the merit of our Teacher and the ancestors, that Deer Park has continued to grow and develop up until this moment. Sometimes I walk among the trees, and I know that in twenty or thirty years, there will be young monastic and lay practitioners here who may not know of us, or of our hard, loving work. However, they will continue to benefit from what we have built, and that brings me much joy.

Deer Park, for many of us and many of the practitioners who have grown up here, is not just a place on a map, or a piece of land. Deer Park is a living being who we love fiercely. People, even if they have only practiced here for a few weekends, or Days of Mindfulness, feel this special spirit, and they also feel that Deer Park belongs to them.

In 2000, Su Ong wrote a letter addressed to all monks, nuns, and lay practitioners in California and adjacent states announcing the establishment of Deer Park Monastery. I’ve recently been re-reading this letter, which was printed in the Ten Year Anniversary Magazine. I thought it would be a good time to reflect on Thay’s original vision for Deer Park on this 20th year, and consider how Thay’s vision has manifested on our mountainside and in our hearts.

Thay’s letter reads:

“Dear friends,

The establishment of Deer Park Monastery

in the vicinity of San Diego seems to be the wish of the Ancestors. Whether we are successful or not, depends on the Ancestors and upon the merit of Buddhist practitioners and Buddhist practitioners of Vietnamese origin.

Deer Park Monastery will be a center focused on practice and not on sending people to chant and offer memorial ceremonies and other similar activities. Initially we will have twenty-four monastics in residence. The residential community will consist of many different nationalities, not just monastics of Vietnamese origin. Every year, the monastery will organize a few mindfulness meditation retreats for Buddhist practitioners of American and Vietnamese origin in a very wholesome environment, like a University.

The presence of a residential community focused on practice will be a great joy for the Sanghas in the State. We would like to ask all the Venerables and practitioners to wholeheartedly send energy so that the establishment of this monastery will be successful. The monastery will host young people of Vietnamese and American origin to ordain as monastics and is ready to assist other monasteries in the United States in the work of training and guiding the next generation so that in the future these young ones will continue to share the Dharma and the practice of meditation to Buddhist practitioners of American and Vietnamese origin in the United States.

I hope that you will wholeheartedly support Thay Giac Thanh from Maple Forest Monastery in Vermont and Sister Trung Chinh, the abbess of Tu Nghiem Temple in Plum Village in France, as well as the monastics who will be present so that in the beginning, collectively we will be able to overcome the many challenges that will be faced and form a very firm foundation for Deer Park, the monastery that belongs to each of you.”

“The establishment of Deer Park Monastery in the vicinity of San Diego seems to be the wish of the Ancestors. Whether we are successful or not, depends on the Ancestors and upon the merit of Buddhist practitioners and Buddhist practitioners of Vietnamese origin.”

From the very beginning of Deer Park, conditions seem to have naturally arisen for the monastery to manifest and become a place of refuge for practitioners of a multitude of origins, ethnicities, ages, and spiritual backgrounds. The community that gathers for Days of Mindfulness and retreats is wonderfully diverse.

In the verse that Thay wrote at the passing of our first abbot in 2001, we read: *“The laughter of children will echo among the mountains.”* Over the past twenty years Deer Park has definitely become both a place of laughter and joy, and a place for children and young adults to be at ease and play, while learning mindfulness. Now, practitioners who began coming as children continue to come to Deer Park as adults. Some young friends who began coming as teenagers now bring their own children to practice. It is truly wonderful.

“Deer Park Monastery will be a center focused on practice and not on sending people to chant and offer memorial ceremonies and other similar activities. Initially we will have twenty-four monastics in residence. The residential community will consist of many different nationalities, not just monastics of Vietnamese origin.”

All our practice centers in the Plum Village tradition focus on the transformational aspects of the practice of mindfulness and community. In Deer Park, we have taken that to heart and we realize that the most profound way we can be of support is by

offering concrete practices, the support of the monastic and lay communities, and a place of refuge, rather than formal ceremonies or mystical chanting. This is quite a different approach than a number of other temples in the area, which has created some confusion over the years. However, in line with Thay's vision for a community that is vibrant, alive, and responsive, over the years we have focused our energy on nurturing Deer Park and its environment and residential community, strengthening local Sanghas and providing pastoral counselling and support. We feel this is the best way for us to offer a firm foundation for renewing Buddhism in the West and empowering each practitioner.

“Every year, the monastery will organize a few mindfulness meditation retreats for Buddhist practitioners of American and Vietnamese origin in a very wholesome environment, like a University.”

One of the special characteristics of Deer Park is that from the very beginning, the lay community asked the monastics to share Dharma live, rather than watching DVDs. This led to Deer Park having a reputation among the monastic community as a place where Dharma Teachers would develop rapidly, or as it was known in a light-hearted way, “Dharma Teacher Bootcamp.” Over the years, we have encouraged monastic Dharma teachers to offer teachings, sometimes together with lay Dharma Teachers. Additionally, we have offered ongoing classes for the lay community - the Venerable's class on Wednesday evenings; seasonal and ongoing classes on Sunday afternoons such as “The 14 verses of Stopping and Looking Deeply”, “The Four Noble Truths and the Noble Eightfold Path”, “The Four Establishments of Mindfulness”, and ongoing well-attended classes on sitting meditation.

Additionally, as technology has advanced,

and thanks to the generous support of the Thich Nhat Hanh Foundation, we began recording and offering Dharma talks and classes for free via the DP Cast, and later through YouTube. Teachings, classes, and structured learning such as the Ten Gates and other topics were also offered online and through webinar.

We are always experimenting. For three years we explored the option of offering “mini” retreats in the form of themed weekends, where friends could come and practice along with the regular schedule of the monastery, while engaging deeply with a particular topic. These were very joyful and popular!

Some of the weekends were on topics such as

- Back to Basics - an introductory weekend where we had a chance to go deeply into all the basic practices of the Plum Village Tradition.
- Mindful Nourishment - people always say that the food in Deer Park is delicious and so this was a weekend on learning vegetarian cooking.
- Circling the Sacred Mountain - we have so many beautiful hiking trails in and around Deer Park, that we wanted to offer a weekend on nature and hiking.
- Qigong - a weekend on teaching the eight basic forms of Qigong practice.
- Just Sit - a weekend where we had the chance to deepen our practice of sitting meditation.
- Touching the Earth - a weekend where we delved deeply into the practice of the five touchings of the earth, and on developing roots.

Even though these weekends and weekend

stays were very joyful and nourishing, we also noticed that friends have a much more profound and transformational experience when they come to the monastery for a week rather than a weekend. Consequently, at the 15-year mark, we began discussing de-emphasizing weekend stays, and encouraging week-long stays. This was a hard decision to make, since we know that many people love to stay for the weekends, and also they only have limited time off each year, but we felt that providing people the chance to be immersed in the monastery for a longer period, rather than for just two days, would be the greatest gift we could offer. So even though we know that it may be unpopular, we made the decision to focus on week long stays and on the retreats we offer each year: the Wake Up Retreat, The Earth Holder Retreat, The Teen Camp and Family Camp, The English Speaking and Vietnamese Speaking Retreats, The Ninety Day Rains Retreat, and the Holiday Retreats. These, combined with an open invitation for local Sanghas to come together for the weekend, form the backbone of our offering.

It touches our hearts immensely to see how many friends come for Days of Mindfulness! In the early years, we would have thirty or forty friends, but recently we have been averaging three hundred or four hundred. This is a testimony to the nourishment that flows from the land and the Dharma that is offered at Deer Park. The monastic community is deeply committed to making sure that we offer the most beautiful and practical experience possible.

“The monastery will host young

people of Vietnamese and American origin to ordain as monastics and is ready to assist other monasteries in the United States in the work of training and guiding the next generation so that in the future these young ones will continue to share the Dharma and the practice of meditation to Buddhist practitioners of American and Vietnamese origin in the United States.”

Every week in Deer Park, we see many young people coming to practice. Some began coming to Deer Park as children, some in their teen years participating in the Teen Camp and now come to participate in Days of Mindfulness and retreats as adults. This is truly a wonderful phenomenon. In recent years, there have been a number of young ones who have chosen to ordain as monastics, and Deer Park is filled with youthful and fresh energy and inspiration.

“Collectively we will be able to overcome the many challenges that will be faced and form a very firm foundation for Deer Park, the monastery that belongs to each of you.”

Deer Park belongs to each one of us, and more than just a physical place of refuge that exists on a certain place on earth, Deer Park exists in each of our hearts. As I look forward to the next twenty years of Deer Park, I see a bright continuation of joyful laughter echoing among the mountains; hearts and minds transforming; young monastic and lay practitioners of all origins walking this beautiful earth and planting seeds of peace in the hearts of all who come. What a gift it is to have had the chance to be a part of this healing stream that flows through each of our hearts and onward into thousands of beautiful manifestations!

Kimie's Love Letter

Nguyễn Đại Thiên Kim - Harmonious Energy of the Heart

Deer Park is turning twenty years old, and although Deer Park is seven years older than me, I still had the best of experiences during my time there. I love the Children's Program / Teen camp since it's leading me to the right path. For the Children's Program, that helped blossom my childhood the most. Since Deer Park's first Family Retreat, every year seems to top one another off every time. Despite my only regret in the Children's Program was only joining in the Arts and Crafts group during my childhood, but I still had tons of fun, and I made so many good friends. I have learned mindfulness from experiences and adventures and gained great fruits from them too. I treasured many fun stories from the Children's Program, and just last summer was my first Tween Program. One story was very heroic and defined a lot of mindful practice. It was in the Tween Program when the group and I were just beginning to hike up a trail. We had a special aid kid with us as well. A few friends and I walked in the front, and we quickly halted, as there was a rattlesnake in the middle of the path. But the special aid kid just walked right by it, and everyone didn't know what to do. One monk led us out of there, as the helper of the special aid kid kept repeating for him to stay still and calm. The other monk got a bucket and carefully guided the snake swirling into the bucket. Finally, he was safe, and everyone was very surprised and happy. The kid proved that despite having so many disadvantages in his daily life, he's still able to stay calm and mindful through that whole situation. Those stories and memories topped off the Children's Program entirely!

As for my first year in Teen Camp? Very different, coming from being in the Children's Program in Family Retreat for a long time. I had a very good time and can't wait to come back this summer. I've been going to Deer Park since I was only 9 months old. Deer Park is truly a second home to me. It embraces me so much and has helped me gain wonderful experiences I could have never gained in school. The environment alone is what brings Deer Park to its best. Everyone is kind and caring, and I almost always pass someone who if I gave a glance to, would smile back to me! The energy in the place was so calming and welcoming, unlike school and other places. It had a vibe of mindfulness and gave me a well-being of safety. Personally, Deer Park plays a very important role in my life, and it's what builds my other half of my personality and mindset. Without Deer Park, I think I could've been growing up to be a very mean teenager with a confused mindset. Thanks to the monastic who have taught me how to walk, how to sit, how to see, how to eat, how to love and how to relax in a mindful way so I'm now a mindful teen. I've made so many amazing friends and amazing memories in Deer Park, to the point where every time I go there, I'm practically filled to the brim with joy and happiness as soon as I get out of the car to breathe in the breath-taking place. I can't imagine what would happen if I stop coming to Deer Park for retreats or special ceremonies or to just simply visit. Deer Park means to bring all of us together as one, to live together in harmony and happiness, and to love our well-beings and others.

A SAFE HAVEN

Dajeane Marie Landry

My name is Dajeane. I am one of the laypersons staying in a tent. After staying at Deer Park for one week, I have come to understand the meaning of metta. The Sisters have not only provided me with things to make my stay more comfortable, they have also managed to help me become more mindful of my practice. From the songs to the community, this place has been like a warm hug after a long day. The city of Baton Rouge does not have luxuries such as Deer Park. I had to look up this opportunity myself because no one around me was aware that such a place exists. I worked hard to make sure no matter what, I would be fortunate enough to have this opportunity. I can never truly capture all of Deer Park, only because I'm a small person. The past week has shown me how capable I can be for those who cannot explore this practice as much or people who have no prior knowledge such as myself. Deer Park has shown me that there is more than one way to live life. Before this, I only knew one way to live and it was unwholesome for me. The way I lived my life a week ago is different than how I live my life now. The world can be such a place where unwholesome seeds can be buried very deeply. My practice has allowed me to discover not only what those unwholesome seeds were, but also how do I take care of them. I am able to nurture myself in a way that I understand. When I first experienced the warmth here, I realized how fortunate I truly was. You can only experience that feeling every once in a while, and especially not every day. If I can capture that feeling every day and share it with others, the more peace within myself and the more I can share it with others. Sometimes, the strength to continue on for myself was in many ways difficult. Life before Deer Park was manageable but not fulfilling. I thought I had to find a stable career in order to be successful, yet somehow, my definition of success has changed since I came here. I have been more successful now than I have ever imagined I could be. For me to choose to want to explore my spiritual journey at such a young age is a success! I would love to go back to my hometown to tell them how many things I have let go that Deer Park has allowed me to let go. To show them that whatever hardships we carry in our lives, we don't have to give power to it. That we can experience peace on Earth, which I have felt here so many times since I've been here.

Waking up in the mornings to meditate has conditioned me to be mindful as soon as your day starts. I never knew how important those moments were until Deer Park. Deer Park has also shown me that every source is a resource so treat it with care. All of the Sisters have become like my caregivers. Anything I needed, whether I knew I needed it or not, was presented to me. From the fermented salty lemonade or the really delicious food, they put love into every aspect of what they have done for me. I'm not used to unspoken kindness from people I don't know, yet I felt it. If I asked a question, a sister knew right away how to answer. The questions I asked never felt stupid when I asked them nor did they ever tell me it was. So I kept asking. I have learned a lot from my short time being here, from monastic life and Buddhism.

The amount of peace and stillness I have experienced could not have been felt through the internet. I am content to have felt such moments to continue to carry with me wherever I go. Not many people my age would even consider spending time with themselves to get to know who they can be. Deer Park has given me that chance and I have decided to give myself that opportunity. I would like to use my given opportunity to create my own Sangha one day in my hometown. There are not many public opportunities where I'm from for people to come as a community and focus on their mindfulness through meditation and loving speech. I would like to create safe haven for those who have felt like I have but had no idea what to do. I would love an opportunity to explore more of my practice here so I can teach others what Deer Park has taught me.

A PORTRAIT OF NOVICE LIFE IN SOLIDITY HAMLET

by the Novice Brothers

In 2013, the last time Thay visited Deer Park, he was walking with the abbot, Brother Pháp Hộ, down the steps from the residence to the dining hall in Solidity Hamlet. At that time, Blue Cliff Monastery had been open for five years, and was in the process of training its first four novices. Thay stopped, turned to Brother Pháp Hộ, and asked him, “Why doesn’t Deer Park have any novices?”

It was a good question. Deer Park had been open since 2000 and novices had yet to live or ordain there. Thay’s curiosity turned out to be prophetic. The following year, in 2014, Deer Park ordained its first novice, and over the last five years, a total of eighteen novices have trained at Deer Park. Amongst us, fourteen are still ordained as monastics, and eleven are still living at Deer Park. Today novices account for over 25% of the total monastics, and over half of the Brothers.

What caused this upsurge? What is it really like to be a novice at Deer Park anyway? And what is the role of young Buddhist monastics in the West? Recently, several of us gathered for tea to discuss these questions and others. Freedom from suffering is what first interests most people in monastic life, and Brother Minh Dung (Brother Embrace) is no exception. “Looking around at life, and the examples that I saw, the pursuits and ideals that are so rampant in our society, I didn’t feel inspired to get up off the couch. When I looked into the suffering of the world, I wanted to find a way out. That motivated me to try to understand myself, and to do that, I saw that I needed support from people who are also wanting to change and grow. I needed to get out of the environment that helped create the person I was trying to change, and I needed people who are ahead of me on the path, who

can be a mirror for me, so I can see where I'm making mistakes. And everyone in the Sangha offers that."

For some of us, worldly success proved unsatisfying. Brother Minh Nhân (Brother Kindness) ordained after steady employment as a research technician. "I realized there was something that had been in the background that was actually more meaningful to me. This had been calling to me for over ten years, and I figured if I'm going to keep putting it on hold, my life will very likely pass me by, and I'll have wondered for the rest of my life, 'If only I could have been on that path...' So now, for me, it's important just to show that it is possible to be a monk in the West, just to show: Look, it's possible, and it can be enjoyable and rewarding beyond measure."

Community life can be challenging too. Brother Minh Hội (Brother Understanding) became a monk after spending time practicing in solitude in North Carolina. "In a lot of ways novice life is nothing like I imagined it would be, but actually it's exactly what I was looking for and exactly what I needed. One of my aspirations for ordaining was to dive head-first into community life, to put myself in a situation where growth would happen inevitably. And there are times when living in the community feels natural, and there are times when it really feels nearly impossible to engage. So, part of that process for me has been to be honest with myself: Am I spending time alone because it's really nourishing me right now? Or am I doing it because I feel afraid to be around others, or I want to hide, or I feel ashamed of the challenges that are coming up. It's been important for me to be honest about that distinction, and now when I reflect on the time I've spent here, I'm able to see such fruit of what we do and such progress on the path. I can say with full sincerity that I'm a happier person now than I was when I got here."

Life as a monastic gives us the opportunity to learn a variety of skills, and occasionally it can be alluring to entertain ideas

of a career other than perfect understanding. For much of his monastic life, Brother Minh Lượng (Brother Generosity) has been responsible for maintenance. "There have been times during my career as the "maintenance Brother" that I think, 'Oh maybe I could be a 'maintenance man.' Like, I wonder what it would be like if this was my job, you know?' But I always come back to feeling like ultimately, that would just *not* be satisfying. I really have this longing for a deeper dimension in my life, to have a spiritual path, and for that to be the focus. I feel happy that I can channel my energy into these other things and really enjoy them, and I also feel really grateful that they are just an aspect of my life, not my main thing."

As he was sharing, he began to reflect on the Sisters in his ordination family, the first nuns to ordain at Deer Park. "I think about our novice Sisters in Clarity Hamlet, and I think about how someday maybe they will be the big Sisters for some young women who want to become nuns, and how valuable it will be for those women to have role models."

Today only five out of the sixteen Brothers at Deer Park are Vietnamese. One of them is Brother Minh Địa (Brother Earth). "There have been times I've thought, 'Oh, I'm one of the only Vietnamese novices,' and I've felt somewhat separate. But it's a very powerful practice to just be another Brother and let go of my labels. By doing that I can be open and learn so much. And I am glad that at Deer Park we're going in this direction of westernization. Of course, we are not abandoning the Vietnamese roots of the tradition; actually, I feel like I traveled half the earth to learn something about my home! But to have westerners give their views is very useful. We are in the U.S., after all."

We have a lot of faith in our tradition, and our teacher. "The Plum Village tradition, to me, is unique because we touch so much on the current topics and sufferings in the world today, so that creates this curiosity, you know? 'Do these monastics have more to offer? What is beyond

the dharma talks? What is beyond what's being offered online?' And people naturally want to visit the monastery because they are curious about the lives of monks and nuns, and the peaceful energy they carry. So, it is not just the teachings, but in the way we are, the way we interact."

Here's Brother Minh Lữ again: "I feel like people do have a spiritual longing, they're looking for guidance, and they're looking for something true and beautiful to believe in. I feel that Buddhism can offer that, and I feel like Thay's teachings can offer that. Part of the responsibility of being a western Buddhist monastic is continuing Thay's work of making the practice accessible. If we can continue our practice for a long time, we can offer new practices that will be appropriate for the times. We may be able to open up this path for a lot more people."

Being a novice at Deer Park is exciting. There is a distinct feeling amongst us that we are part of a spiritual revolution, a collective awakening, a "Great Turning", in response to a world engulfed in growing chaos. All but one of us is under the age of 35. Brother Minh Thang (Brother Victory) ordained when he was only nineteen. "I have strong faith that people, especially young people, who have been sold a consumerist vision of well-being their whole lives, have the capacity to wake up and realize you don't have to subscribe to this never-ending cycle of desire. My hope is just that my novice siblings and I are able to inspire young people to embark on their own spiritual path, whether it leads to monastic life or not."

Brother Minh Đĩa: "Traditionally speaking, when people establish a family, when they have everything they need, *then* they go and ordain. But our tradition is so different because it's applied Buddhism, it's evolving, it's alive."

But we did not ordain because we thought the path would always be easy, and in truth, we are finding out through experience that

it often isn't. Particularly, many of us struggle to go against that very stream of desire we set out to oppose when we first decided to come to the monastery. Brother Minh An (Brother Peace) left a committed relationship to become a monk. "I wasn't looking to end my relationship just to find another one. If I was going to end that relationship, it was because I wanted to go in the direction of freedom, and even though I know I'm doing that, that seed of romantic love, of sensual love, has been watered for so many years, so many generations... I know I'll have to practice very skillfully with it to transform that energy of craving into something that serves all beings."

Brother Minh Dung: "It's through these challenges though that I'm able to see the direction that I need to go to heal. And what I'll say about my most recent challenge is, as unpleasant as it is, as painful and uncomfortable and anxiety-inducing and sad and lonely as it has felt, for the things I've learned by going through it with the tools that have been offered by the community and by Thay, I am so grateful for it all. I know that the way out is in."

We stand together at the beginning of our monastic life, and our bodhicitta is strong. Already, we have transformed great suffering and healed deep wounds. As a novice community, we have sown seeds and harvested fruits of peace, joy, and happiness. It would be naïve to think we are under no illusions about what the future may hold. Surely there will be difficulties we cannot foresee. But we have the practice, we have the Sangha, and for this precious moment, we have each other, new, young Brothers on the path of understanding and love, living harmoniously together in the Great Hidden Mountain.

2002

2003

Fruits of Spring: Poems and Music

from Clarity Novices

The Mango

By Sister Trăng Thanh Huong (Sister Clear Fragrance)

In walking meditation, this metaphor came to mind. It is a metaphor that is borrowed from “Old Path White Clouds” and that our first mentor shared with us. Coincidentally, I love mangoes and my Two Promises name happens to be “Happy Mango.”

*Before
I had tasted the mango
but I didn't have words to speak about it
and now
I can hear the words
because I know
that
what you're talking about
is Mango
NonselF
impermanence
emptiness
is Mango
Every form,
every ritual,
every practice,
what everyone is seeking
deep down in their hearts,
is the Mango*

*The Mango is everywhere,
in every experience.
Let me fill this form.
Even the mō*
is to stay awake.
This sound,
the original sound,
is so that everyone
who listens can
be awake,
be alert,
be here.
That presence and awakesness is
the content filling the form,
the water filling the glass
All of the things
here
are opportunities
to be with the Mango.*

**Mō is the wooden fish drum used to keep rhythm in chanting*

The Brook

By Sister Trăng Thanh Đoan (Sister Clear Dignity)

One day, when I went up to the meditation hall, I heard the sound of the waterfall and some words arose in my mind. The waterfall was a miracle and it happens so rarely on this land. I felt so calm, peaceful and free, and I wanted to make a poem about it.

Murmuring, the brook calls

Gentle in each step

Peaceful in every breath

Quiet with a half smile

in the darkness.

Is the Doer Being Done?

By Sister Trăng Thanh Tri (Sister Clear Wisdom)

This song, the music and lyrics, came to me after sitting meditation one morning. I walked past the jasmine flowers, saw the clouds at sunrise, and heard the birds singing and the waterfall running down the mountain. A few days prior, I had been looking deeply into some seeds of suffering that were manifesting and saw that the suffering wasn't "mine," that no one, actually, chooses or even is responsible for their experience of suffering. I saw it as a manifestation. That "insight" continued with me for several days, illumining causes and conditions dancing together to manifest what we perceive as solid separate entities.

Below are the lyrics with guitar chords. The song is also a manifestation of many ancestors, including my Grandpa Corky, who regaled his grandchildren with endless folk music on his guitar while we danced and sang on the coffee table in the living room.

C F C
Do roses exhale a fragrance?
C F G
Do sunflowers turn toward the sun?
C F C
Does water cascade down mountains?
C F G
Or is the doer being done?
C F C
Do birds call out in the morning?
C F G
Do clouds change color in the sky?
C F C
Does grass grow green in the springtime?
C F G
It's surely not eyes that cry

(Chorus)

F C
We are dancers
Am G
turning with sunbeams
F C
on rainbows and mist
C F Am
The more we surrender to mystery
F G Am
the more we'll love to exist
F G C
the more we'll love to exist

Hearing My Songs

Misa Nguyễn

I did not expect to be at Deer Park Monastery for this long - almost three months! I look outside my window now and see the lush Oak Grove, when it should merely be a daydream if an airplane had taken me back home two months ago. Hooray to the no travel advisory due to Covid-19! In fact, when I first arrived at sixteen, I did not expect to continue to come back at seventeen, eighteen, nineteen, twenty, and now twenty one. Beloved Deer Park, I did not expect you to become a home.

I still remember that first day. To date, it is still the hottest, most scorching day I've ever spent here. It was Teen Camp. I came home with no less than eight mosquito bites, five new phone numbers, strengthened calves, and a sparkling in my eyes and warmth in my heart.

Beloved Deer Park, I continue to come back to you because of the teachings I've learned, and also teachings I have yet to learn, from everyone and everything you have to offer. These are the things that I have learned from Deer Park:

From the Venerable, that sometimes you should spend ten years reading a book. Rereading sentences and chapters before you even reached the end. To do our best to understand our wise spiritual ancestors and wonderful companions on the path.

From the Brothers, that sometimes *you* have to be the person singing the loudest and most joyously. And that if you teach others the words and melodies, then we will soon all fill the valleys with our harmonies together.

From the novice Sisters, the importance of a "beginner's mind" as Thay has described it. Having an open mind and an open heart, embracing and guiding all, as companions on the path. Having that inner fire to learn about the practice, the world and themselves. Diligently taking notes during Dharma talks on how to keep that fire lit for years to come.

From all the Sisters, the beauty in community. That a harmonious family is *not* luck and hope, but strength, trust, hard work, forgiveness, patience, respect, and offering the last cup of avocado smoothie to someone else. That we can cry together, and then the next moment fill the air with our laughter. That everyone has something to offer, no matter who you are.

From fellow lay friends, the power of having companions on the path.

From the mountains, the power of silence.

From the hiking trails that dwindle down to the width of one person, the importance in learning how to be with yourself.

From the birds, the importance in hearing your songs. A Sister once told me that it was good that I could hear them singing. That some people who come to Deer Park are so stressed and caught up in their own self that for their entire stay, they do not hear the birds at all.

This sums up my experiences here at Deer Park quite beautifully and simply. That with the practice of Mindfulness, being joyful and at peace is always within our reach - through each breath, step, and smile. With the practice of Mindfulness and the teachings of the Buddha, you can always hear the birds singing.

Beloved Deer Park, I did not expect you to become a home. But since that first hot day, you have always stayed with me inside of my heart. When I come here, I am just coming back home.

Thank you for all that you are. Thank you for being here for so many of us.

Happy 20th year anniversary Deer Park, from this newly turned twenty-one-year-old.

May we continue to grow, blossom, and transform, together.

Lucky or Unlucky

Chân Pháp Hộ

I learned I had cancer on the first day of the Earth Holder retreat at Camp Courage in Minnesota. Given the theme of the retreat, I was really enjoying the big-leaved Midwestern trees. The retreat center was located on a lake, and there was a breeze coming through the trees. As I was walking through the campus, I was looking at the wind and the leaves playing. To expand my sense of self, I was asking myself if I could see myself in the leaves, if I could see myself in the wind.

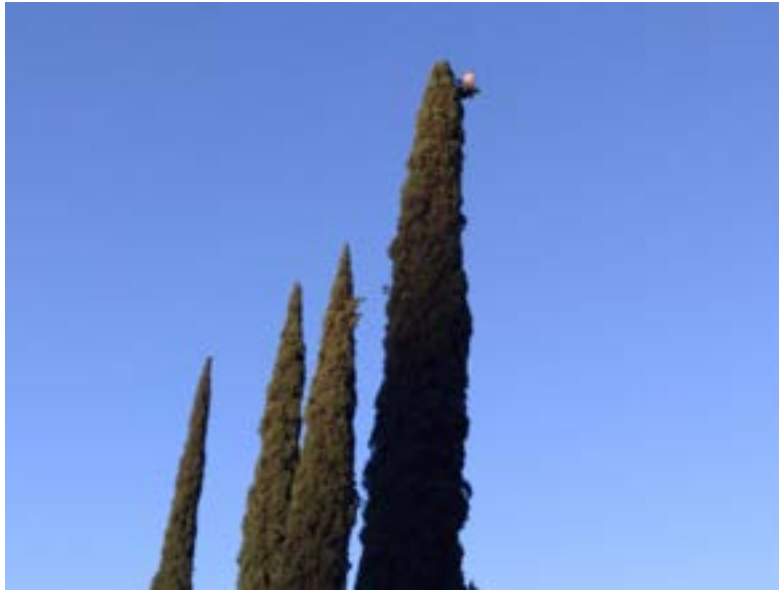
When I came home and shared the news with the community and started going to the doctor, the gravity of my situation started to sink in. I asked myself, “If this is it, if my life won’t go on much longer, would I be okay? Would I be willing and able to let go?” These questions gave rise to a natural upswell of gratitude.

One morning I was having tea in my room, and these gratitudes, these images of what I’ve experienced in my life, kept coming up. Meeting Thay, ordaining and joining the Plum Village community, and travelling to many places with the Sangha... I feel that I am so fortunate! There are so many blessings I’ve already experienced in this life, so how can I ask for more? I was filled with a sense of peace and rejoicing in what I’ve been able to experience, and also what I could touch in that moment.

When I went to the hospital, I observed people. I considered my own situation of having a community to support me, Brothers taking turns driving me to the hospital. My mother came over from Sweden, spending five months with us here. The government has provided health insurance that I qualify for. I get to go to a good doctor and receive excellent treatment. Gratitude just kept coming and being with me as a theme: to look at things with gratitude.

In this process, I was very clear about the gratitude of having been able to train my mind. I’ve learned to nurture positive qualities in myself, to calm my body, to relax, to recognize and embrace my feelings, to not be too carried away by my perceptions. I’ve learned to understand and accept things as they are, no matter what.

Looking around the waiting room, I wanted to send compassion to people around me, because I wasn’t sure if they were as fortunate as I was. Some people came in with the person escorting them looking as sick as they were, or obviously worried, tight and tense. It showed me that there’s always

something to be grateful for and to rejoice in.

One of the greatest gratuudes was the support of living in a tight-knit spiritual community. I reflected on the situation of many people in society — living alone or in a little nuclear family, or a partnership, working long hours, seeing friends only now and then. How are we organizing our lives, so that if something happens to us or our loved ones or our friends, we can be there for them and support them? Do we have enough time, and do we have enough energy, enough space in our own hearts and in our own lives to be a resource for someone in need?

On a monastic Day of Mindfulness, the monastics had a tea meditation. There were some beautiful sharings and songs during this tea meditation. The novice Brothers had prepared a song. When I heard the words, “Lean on Me / when you’re not strong / we all need a friend to lean on,” I teared up. I knew those very Brothers were the ones driving me to the doctor, driving me to the dining hall, or bringing food to my room. These were the Brothers that would cook for me and clean my clothes.

That period of really needing someone to lean on gave me a deeper appreciation of community. It forced me to practice taking refuge more deeply. What does it mean to rely on others to do even simple things in my daily life? I could feel the cycle of giving and receiving continuing, since I’d spent a lot of time with these Brothers as aspirants the year before, offering them classes, and acting as one of their mentors. We can see how the giving and receiving keeps circulating. But who is the giver and who is the receiver? And what is being transmitted? It’s beautiful to see and experience that up close.

A practice I also engaged in during this period, was to communicate with the Malignant Melanoma stage 4 cancer inside of me. I asked, “Mr. Melanoma, what can I learn from all of this?” My Mom asked me, “How do you know it’s a Mister?” I said, “If it’s not a male, he cannot stay in the monks’ residence!”

The intention was to recognize that Mr. Melanoma is an organism that wants to live. So, as I was going through treatment, and practicing sending light and healing energy into those areas, I sent it with a message:

As cancer cells, you can only do so much. If you would be able to take over this body, then what? You have narrow limits to what you can do in your life as Mr. Melanoma. If you allow yourself to be transformed, you can become a human being. Together we can do so much more.

There was a day when during sitting meditation in the morning, I realized my back and my shoulders were aching too much. I couldn't sit upright. I apologized to the Brothers sitting next to me for moving around constantly. One of them, without missing a beat joked sweetly, "It's great because it keeps me awake!"

Then there was one morning when my legs just wouldn't carry me. Luckily, one of my younger Brothers was there to let me lean on him. I noticed that just getting up in the morning and getting a ride down to the meditation hall made me exhausted. For a while, trying to get up even the slightest hill was impossible on my own. I felt like I was going to fall backwards. With my cane in my right hand, I leaned on a Brother on my left, who helped push me up the hill.

I try not to take for granted the strength I have now. I know it hasn't always been like that, and it might not always be like that in the future. But today is good - I can walk here on my own, I can go to breakfast, I can come to sitting meditation. That's great happiness!

Not knowing if the healing capacity will last can be frightening. We want to keep the things that we cherish. I notice in myself that the fear of losing something can sometimes prevent me from really enjoying it while I can still have it, or can do it, or when the person is still with me. It invites me again to ask, "Am I able to let go?" Whatever kind of separation that we are concerned about, if we're able to look into the preciousness of what it has offered us so far, and to recognize that things change, and not be too sure if it's lucky or unlucky, it opens up new space.

We can smile and we can let go. When I train myself like that, it's easier to appreciate the next person coming by, the next moment coming by, being able to walk along the road instead of jogging. I can still feel like, wow, it's great to be able to move my body. To be able to support myself on my legs is amazing! Life is such a dynamic place, on this little patch of earth, on this tiny little planet that seems huge, in this galaxy, in this universe.

As my conversation with Mr. Melanoma continued, it was clear that the first message to me was, "You need to stop." We've learned a lot about stopping: Slowing down, calming, and stopping. In this case it was, stop and give yourself time and space.

When I first came back to the monastery from the retreat in Minnesota in August 2017, I told the Brothers, "I can accept three mentees. Apart from that, you cannot count on me for anything." This enabled me to have the gift of investing my time and energy into taking care of my body. I also wanted to see if there were emotional and spiritual elements that I could learn from my cancer. Are there internal causes contributing to this weakness and illness in my body that I can embrace and heal?

For hours I would sit in a comfortable chair in my room. That's another great gift my Mom offered, the love of a mother. She understood

the importance of being comfortable. She said, “You’re too moderate. You need a different mattress, and you need a comfortable chair to sit on. You need shelves so you don’t have to go down to the floor to get everything. You need to take pain killers, so you aren’t in pain the whole day!” Very practical, and it helped a lot, so thank you Mom.

As I was sitting in this comfortable chair and following my breathing, I wasn’t really able to focus my mind much, but I knew I was alive and breathing. That was good enough. Images arose of me in different situations in my life, where I suffered maybe the most, and where I felt the most vulnerable. I looked at and embraced the little toddler in me; the young boy in me running back home, being teased and crying; the insecure teenager, not knowing who to talk to and how to relate to people.

As I was embracing these different areas in me, I could see that I had accepted and embraced some of this, but there were wounded areas of myself that I didn’t really want to embrace and invite into my life. I recognized that there was still a layer of healing needing to happen, but I told myself, “I don’t have energy to do this right now”. It’s like, I’m barely able to walk to the toilet in time! Having trained my mind enough, I knew, “Okay, I need to let go of this now. I’ll pick it up when I have enough energy.”

This comes back to the necessity to train ourselves on a day-to-day basis. It will help us enjoy our daily life even when everything is smooth, and it will help us tremendously if there are any bumps on our road. With practice, we can see what we can learn from these bumps, instead of wanting to just immediately move on as if nothing happened.

When I started having more energy, I spent time breathing with these difficult areas in me. It almost felt like they were part of the cancer cells, hidden away in the bones. The more time I spent with it, the clearer it became that my

situation—and all situations, really—were simply causes and conditions. It’s just like the Buddha taught: This is like this, because that is like that. It felt so natural. I could accept that everything in my life had happened for a reason. The pain was not so personal. This is like this, because that is like that. It felt so natural. Nothing comes from nowhere. Recognizing this, acceptance can arise, and compassion follows. It was also clear that it was not me and my experience, but conditions continuing in family and society.

It was simply a cycle of cause and effect that perpetuated those feelings through years, decades, and lifetimes. I could understand the difficulties I had undergone in a wider and more comprehensive way, and the shame vanished.

Last week Sister Dang Nghiem shared a lot with us about Inter-being, how this is because that is. I could see that little child was that way because of the difficulties of his parents, his grandparents, the society, and so on. I didn’t have the tools or capacity to deal with those strong emotions and the feeling of hurt. I had gotten caught in crying and feeling weak and vulnerable, and not knowing the way out. But things change and transformation is possible.

A breakthrough happened when I asked myself, “How come this is considered weak? What is considered strong? Is it strong to be unkind to someone else? To push someone else out? To beat someone else? Is that strength?” Then I

could fall back on my deeper sense of knowing that, for me, strength comes from within. It is kindness, patience, and generosity. That is not the message I got from friends, or from family, or from kindergarten. It empowered the little child inside. I'm very lucky to live in a place where those virtues are considered strengths. I'm very grateful.

As things evolve, I try to enjoy the change. I could start walking back to the dining hall again, but it took training. I remember the first day I stood at the top of the steps, by the monk's residence. It seemed like an awfully long way down: 57 steps! I started with seven down, and seven back up. *I can do this, this is okay.* I went ten more down and ten more up. *Okay, that's good enough for today.* I rested a little bit and then started walking back to my room. And then the next day, and the day after, I came back. I continued a bit longer, a little bit longer, and one day I found myself at the deck! It seemed like I discovered the Pure Land, just seeing the view and the trees around. It was like, *wow, it's so beautiful here.*

Sitting at the edge of the hall before coming up, hearing my Brothers and Sisters singing, I felt my heart expand. We sometimes get so wrapped up in our daily dramas that we forget to love and appreciate and celebrate this precious life. How are we investing our time and energy on this very fortunate adventure? We don't know how long we'll be here in this form. What do we want to offer each other when we are together? How do we want to treat people that we live with? Are we able to understand them deeply? Or are we just comparing to see if they fit our expectation of what they should be like?

Months ago, when I still couldn't move around much, the Brothers were planning a camping trip to Big Sur in May. I said, "I'll come! That's a great inspiration to heal and to transform." And I went. Ten of us went to Big Sur at the beginning of May. And it seemed like my sick leave was up after that. One Brother shared in our happiness meeting that, "Brother Phap Ho went on two

ten-mile hikes. He has more stamina than I do!" I looked at him thinking, "Oh man, now I can't say that I'm sick anymore. I have to come to everything!"

I could see that my daily training in mindfulness enabled me to go on those hikes. It was not necessarily my physical strength. I followed my breathing. I was aware of my steps. At a certain point, I stopped, and two lovely Brothers stopped behind me. They didn't want me to go last. I said, "I just have to get out of the chit-chatty jokiness because I'm losing too much energy hearing all these voices." I just wanted to go a little bit in the back, so we stopped, and then we continued. For the last several miles to our lunch stop, Brother Peace was walking right behind me. We were getting a smooth pace going. I was with my sticks and my breath, and every now and then stopping and looking at these amazing views of the Pacific, wildflowers everywhere. The mountain side and coastline were just gorgeous. All those elements led me all the way to the end.

For now, it seems like life is taking a healing turn, but I want to be careful. I notice that I easily come back to what is normal, what I have been used to from this body and mind for many years. As I'm going through these hard-won learning experiences, I can see that it takes time and energy and commitment to integrate the experience in a way that is worthy of the insights I had on this path, on this adventure.

So, I do things a little bit differently now, and I'm kinder to myself. I keep more energy for simply enjoying life and continuing the healing. I don't spend as much of my time and energy doing necessary things, but I make sure that I do enough things simply because I like to. Being in nature and doing art are some of these things. This is still something I am learning, because the seeds of responsibility and wholeheartedness are very strong in me.

I could not have made this beautiful journey alone. Thank you for being there for me to lean on.

A Sangha Mom's Experience

Elisabet

A warm, sunny summer day in Stockholm, 2018. The phone rang. My son, Thay Phap Ho was calling. "Mom, I have cancer." Time stopped. Helpful friends applied for a visa for me to go to the United States. They took care of practical things for me. My brain did not seem to work. In September, I landed in San Diego. Arriving at Deer Park, I was greeted with open arms of love and care by a Sangha, a true spiritual family.

When Phap Ho and I looked each other in the eye, we both knew this would be a long journey. Treatments started right away for his stage IV malignant melanoma. Meeting his oncologist and the doctor's assistant, I immediately felt strong confidence in both of them. They integrated me in my son's illness and treatment plan and asked if I had any questions. They made me feel welcome and heard.

Brothers and lay friends drove us to the hospital for the appointments. They patiently waited until it was time to drive back to Deer Park. Sometimes we stopped to eat at a vegan restaurant on the way back. There were moments when things came back to normal for a short while.

At one point after an immunotherapy infusion, Phap Ho wanted to go to the ocean, even if he was already quite weak. We went to a nearby beach, and Phap Ho was so happy walking along the shore and dipping his feet in the ocean. At that moment I thought that it could be the last time he would see the ocean. It was precious to ground myself with the experience of sand between my toes.

I experienced his consideration for others, for example, when he invited his mentees to an outing to Torrey Pines State Park and Beach. He could only walk a short distance from the car, so we sat together at a bench enjoying the view as the Brothers went for a longer walk. Afterwards we all sat on the beach having tea for a long while, making towers with the rocks on the beach. There were so many beautiful moments and experiences in the midst of the challenges.

To see your child severely ill, in so much pain, was a nightmare. Helplessness inevitably surfaced. At the same time, I got to experience the most beautiful gift of practice, that of non-harming. Phap Ho told me that we were going to embrace the tumors, sending them healing energy, looking deeply into the causes of the cancer, with no need to fight. For healing to be possible, we chose to be with what was present, with no need for worry or regret.

For five months we were together in joy, grief, deep conversations, meditation and many fikas (a Swedish coffee/tea break with some treat). I learned to treasure the moments together. Nature at Deer Park—the chaparral, the mountains, and the stars in the sky—offered me deep peace. Blessed rainfall accumulated and the waterfall was running, flowers were starting to bloom, and the vegetation was waking up.

Everything came into new life. I spent countless hours at Yen Tu Mountain (the plateau), a magical place where I practiced walking meditation, opening my senses. The wind chimes sang in harmony with the sounds of nature. I sat up there in stillness, seeing the activities of the community down below. My rest deepened while I was observing the activities, opposites seemed to melt together, and the duality or difference which created comparison and separation evaporated.

I am deeply grateful for the Deer Park Sangha. The Sisters invited me into their community in many ways, especially for meals, walks, hugs, and conversations. The Brothers allowed me into their space so that I could easily visit and help Phap Ho. I appreciate their openness and generosity. Lay friends asked how they could help. A lay friend who helps the Sisters with many things became my friend. Sometimes we went out to eat some delicious Mexican food, to go shopping or to walk along the beach. These were beautiful and nourishing times during my stay that I treasure.

Now I am back at Deer Park, and yesterday we celebrated the Lunar New Year of 2020. Since Phap Ho became a monk in 2003, I have met and talked to other parents who are so sad over their child's decision to become a monastic. They think that there is no longer space for them in their child's life. Nothing can be more incorrect. To experience the gift of being part of a large, welcoming Sangha family, which aspires to be of service for many, is rare and precious. The Sangha is there to offer support and encouragement not only to our children, but also to us parents. Their practice can help us touch joy and beauty in even the most challenging times.

In deep gratitude I bow for the occasion to experience life with all of you.

Life Change

Chân Trời Ngộ Không

Monastic life is a miraculous path for me. It brings me close to myself and makes me trust myself. I had to go through a lot of suffering before, because I tended not to trust my inner voice. Once when I was twenty, I wanted to become a spiritual healer. I had a meditation teacher I went to with my Mom once a week. We practiced sitting meditation, but it was different from the style at Deer Park. Rather than following the breath, it was more imagination and visual journeys. I knew I wanted to work with healing energies and understand the mind, but my teacher and my mom told me that I had to finish school, then university, and only after that could choose what I wanted to do. I did that, and after finishing medical school, that inner voice was not there anymore. I was busy doing other things.

The next time I heard this voice was when I was twenty-six or twenty-seven. I'd already had a few relationships, and I doubted that I'd be able to live in a relationship. I had to take care of myself and find this soul partner I was looking for within me. I decided to become a Christian monk and went to Croatia, my ancestral country, to become a Franciscan. Many of my ancestors were Franciscan monks and priests. There I went to the monastery to live like lay friends who live with us when they want to ordain. I found out that the Franciscan vocation didn't suit me. It just didn't fit my personality. I like profound teachings, but I also like spontaneity, flexibility, and openness. and Franciscans are traditional and staid. It just wasn't a match, so I left.

Around the same time, I fell in love with my future ex-wife. I lost interest in monastic life, and I gained interest in her instead. We got into a relationship, we married, and my inner voice was silenced again. Then, after six challenging years, my wife and I decided that we wanted to look for happiness separately. We didn't have children. It was a peaceful, amicable divorce. It was like a peace treaty, wishing everyone the best. We don't really

talk, but our families are still in touch, and I ask how she is when I call my parents, and she asks how I am. That's good enough. She lives in Croatia, which is a small country, and everybody knows everyone. It is very important to me that there is harmony, and no guilt or blame.

When we divorced, I said, "You know, when we break up, I want to continue the path that I once intended to. I will become a monk." We were living in Croatia at that time, and I moved back to Germany because it was right after the civil war in Croatia, and there wasn't much work available. I worked as a chauffeur. I rejoined the rat race and my aspiration was gone again--my inner voice silent once more. I got into a few relationships again, and they were as unsuccessful as before, so I didn't learn anything. My habit energies were just too strong. I was expecting so much from my soul mate that it just didn't seem to work out.

One of these relationships ended, and it really broke my heart deeply, because I hoped so much that *this time, I really got it and we are really the perfect match*. I was so heartbroken that I couldn't go to work, and the doctor told me to stay at home for two weeks. I had a lot of time to think about myself and to think about *Why is this always happening to me?* I told myself, *I'm so ignorant. I'm running after happiness and hitting a wall*. I fall down, lose consciousness, then wake up and run back and hit the wall, over and over. It was painful to realize that this was what I was doing my whole life.

Each time my inner voice would ask me, "*Are you happy?*" *Yes, I am happy: I have a good life, I have a good job, I have my family, I have my friends... I'm a happy person*. My inner voice was not really convinced, pressing further, "*Are you fulfilled? Is that all you want from me?*" And I realized, *I'm happy but I'm not fulfilled. It's not that I need a partner or something else to be fulfilled*. Then my inner voice asked me, "*Do you want to be fulfilled?*" *Of course. This is what I'm living for. I really want to be whole and fulfilled; this is what I was searching for, and this is why*

I'm suffering. Real inner fulfillment is what I was always looking for. On the bright side, I knew that I was willing to suffer for this wholeness, because I had suffered for much less.

Then this realization dawned on me, "*Well, if you want to be fulfilled, then you have to stop doing what you're doing, because what you're doing always brings you to the wall*." I said, *Yes, if I am honest with myself, I must change something. I must change everything!* It was a difficult time; I was heartbroken and devastated. I didn't believe in myself. I thought, *I'm just hurting the people I love most instead of loving them. I'm hurting them and I'm not able to be happy with someone or to live long with someone and keep that love nourished. Because of that I cannot feel love or be fulfilled*.

And then, Thay met me. Thay met me while I was walking—lost in my thoughts, passing by a bookshop. I looked into the window of that bookshop, and Thay's eyes were looking into me. We locked eyes in that very moment. I didn't know who he was, just a face on a book cover, but he looked right into me. The title of the book was, *Times of Awareness*. My inner voice whispered, "*This is what you need right now!*" I had this sudden moment of clarity in the midst of so much fog and clouds in my head. I went into the bookshop and said to the cashier, "I want to buy this book." She said, "Well, the one in the window is the last copy we have." I said, "Great. This is the one that was looking at me." I bought that very book with Thay on its cover. I went home right away and started reading. I was spellbound.

It felt as if I was looking into a deep mirror. I could see my ancestors, I could see the suffering they transmitted through each generation, to my grandparents, to my parents, and to me. Besides their good qualities, I could also see the wall, and I could see why I kept running into it.

I could see my partners. I felt pain as I recalled the situations when I caused so much suffering to the people whom I loved with things I said

or did out of ignorance, out of pride, or out of my own suffering. Everything became so clear. I finished reading the book a few hours later, and I was so excited that I just went back to the start and reread it the same day. That was also the day I started practicing. I had practiced meditation before but having these gathas (practice poems) was a blessing, a gift! I started washing my dishes right away—and living as a bachelor, I had a lot of dishes! I had the best dishwashing practice day. I practiced walking meditation in my apartment. I was so happy! All these little gathas helped me become alive in the present moment—in these times of suffering and pain and loss and questioning myself—there were all the answers. They were right here, because I was right here.

After a couple of months and reading many more books, I went to Plum Village for a retreat. The seed of monastic life was watered again. I wanted to live simply knowing that having less can often be more. I wanted to live meaningfully, with intention and with freedom. I wanted to live together with others, in a community. These were my three aspirations. In Plum Village, I saw all of that. I saw a young, practicing community, playful and joyful. I saw a profound teacher, old and wise—the person from the book cover, who had asked me to stop and look deeply. Seeing all this, I fell in love with Plum Village. My monastic seeds had been watered again, and I wanted to be a part of this community.

Later in 2008, the European Institute of Applied Buddhism (EIAB) in Germany opened. I went to EIAB on retreats and asked how to become a monastic. I was thirty-eight at the time. Then there was a chance for *lights off* again, silencing the inner voice. I got a promotion in my job. I got more money and more responsibility. Not long after, my inner voice would ask me again if I was fulfilled, and the resounding answering was, *No!* I felt torn once more. I struggled a couple of months on my own, then I asked my sister for advice. She told me to listen to my heart, and if ordaining was what my heart wanted then

I shouldn't doubt. She had a lot of trust in me, more than I had in myself at that time. I didn't want to ask my parents' opinion about this, and about quitting my job, because what they wanted for me was safety and security, and I was afraid that they would talk me out of it.

When I told my boss, he was understanding and supportive, letting me go the very next day and paying me for another three months without having to show up for work, so that I could prepare for this life changing endeavor. When I finally told my parents, they smiled with a lot of love. They supported me too, knowing that what I was looking for was only found by listening to the heart. We knew I did it! I had broken free! I had ignored my inner voice for too long. The first time it was because I didn't have a degree yet; the second time I preferred marriage over monastic life; the third time wealth and safety nearly prevented me from listening to my heart. I was so glad and relieved to have made this decision.

Sometimes it would scare me imagining that my inner voice would stop speaking to me, because I had never listened to it, and it would simply give up on me. But here I was, whole, inspired, excited! I started selling most of my belongings on flea markets, cancelling contracts, getting out of the system, and encountered more difficult moments and obstacles. I had to get out of paying healthcare insurance, which is mandatory in Germany, and of the employment register, etc. Only with great determination, escalating complaints and lots of patience was I able to detach from the system. Then there were internal struggles too. When I came back from the flea markets, I had pockets full of money because I had sold my digital, 300ft long slot car racing track, including expensively pimped slot cars. I played ice hockey, so I sold that gear. I had a collection of soccer jerseys with original autographs of famous players. There were tons of books, CDs, more than 200 PlayStation games, electric guitars, and a lot of clothes, colognes and watches. All these things

couldn't make me happy anymore, and I knew that.

Yet, I came home one night after pawning off all my possessions, and my apartment was empty. My steps were echoing in my apartment. With all the carpets and curtains gone, I just broke down. All that I had identified myself with, what I believed to be *me*, was gone! There was nothing but a huge emptiness within and around me. I said to myself, "*Are you serious? There's nothing left. You are basically nothing. You sold everything that you are. You don't have anything. Are you—are you crazy? Everybody's warning you, saying don't do it, keep the security in your life...*"

I was devastated, utterly lost. How could I deliberately do this to myself, running my own bankruptcy? I sat in self-doubt for two or three days. I was not sure anymore if I had made the right decision. I cried a lot. I had not only sold everything I had, but everything I felt I was. I wasn't even sure if the Plum Village community would allow me to stay, or if I would like to stay after spending some time there. All I could do was to be with my pain and breathe. I practiced walking and sitting meditation in my apartment. I started appreciating myself. I practiced deep relaxation, joyful dishwashing and taking care of myself. After a couple of days, I felt better. I remembered why I was doing this, and I knew it was worth trying. I trusted my inner voice, my heart, my soul, and I was determined to keep that connection alive, to be a whole human being. I didn't want to feel regret one day for not having listened to my heart.

I often share my story with my younger monastic Brothers, who feel that they are missing out on something in life by being a monk—like being in a relationship, having a well-paid job and having the freedom to do whatever comes to their mind. In lay life, I thought freedom was about having more and doing more; but the things that I had did not fulfill me, and the things that I did brought suffering to me and to others. Today, I know that freedom comes from within; that freedom loves simplicity, good intentions, and many people around it. Freedom comes from the art of cultivating what is wholesome, and no longer nourishing what is unwholesome. This is the daily, joyful practice of our community.

Living at Deer Park today, I can say that ordaining has been the best decision I have made in my life. I see that our Sangha still holds dear all those values which I saw on my first retreat in Plum Village. There's simplicity, there's playfulness, there's joy, and there's depth and wisdom. There is, and will always be, a wise and gentle Thay guiding us towards ourselves. We are a diverse community, in age, culture and personalities, and we are practicing together in harmony. This is so beautiful, and I am deeply grateful to be a part of it. Finally, I have found my perfect soul partner, the Sangha!

2

0

0

4

First Teens' Retreat in Deer Park

US Tour 2005

20
05

ALWAYS HERE

Chân Thao NghiêM

When I first came to Plum Village, I could not feel the love from Thầy yet. I still remember the first time I came to pay respect to Thầy. My Sisters were crying when Thầy hugged them, while I stood there wondering, “Why are they crying?” Raised and ordained in Vietnam, I did not have a chance to be near Thầy during my formative years. Knowing Thầy only through videos and stories recounted by my elder monastic Brothers and Sisters, I couldn’t directly feel Thầy’s love. After staying in Plum Village for a while, I was able to appreciate Thầy’s presence and warmth. I respected Thầy for his simple lifestyle, friendliness and closeness to everyone. Thầy was especially patient with his shy and unskillful children.

Once Thầy asked me, “Do you feel comfortable sitting with Thầy?” I replied, “It’s okay as long as I don’t have to say anything, because I really don’t

know what to say.” Thầy smiled and said, “You do not need to say anything. You only need to enjoy sitting, breathing and feeling at ease. That’s enough.” From then on, the experience of sitting with Thầy became pleasant, calm and profound.

The love between teacher and student blossomed, quietly and peacefully. Words and stories began to appear naturally not long after that, once the comforting feeling had arrived quietly, and the teacher and the student experienced a deep understanding for each other. There was silence, and there was also laughter while we were together. As time went on, I told Thầy so many stories, and we discussed a multitude of topics. I treasured those conversations. Thầy had given me the space I needed, and our relationship flourished.

We learned so much from Thầy’s calm presence and his tender love for nature. Thầy particularly enjoyed the bamboo shoot season, which was between April and May. We would enjoy harvesting the bamboo shoots together, stripping their outer coats, boiling them and storing them in the refrigerator. Thầy would always make sure to cook a pot of bamboo shoots with tofu to treat his children. The bamboo shoots cooked by Thầy were soft, peppery, flavorful, and delicious! Every one of us dreamed of having a chance to taste Thầy’s salted bamboo shoots, eaten with white rice, especially during the cold weather!

I appreciated Thầy’s simplicity and natural way of being. One day, after telling me to harvest some bamboo shoots, Thầy told me to come along to get some lettuce for dinner. Thầy’s vegetables were abundant in Spring, especially the young lettuce. I simply walked behind Thầy, not knowing how to

help. Once we were there, Thầy used a pair of scissors to snip the lettuce and, turning around, Thầy saw that I had no basket to hold it. So Thầy told me to hold up the front lap of my robe like a basket. I thought that was fun, so I did just that. Thầy took his time to harvest the lettuce and deposit it into my basket-robe. All I needed to do was to follow right behind Thầy. That evening, all of us got treated with not only salted bamboo shoots, but also a fresh salad dish.

Thầy was also there for us in the difficult times. When I had some worries or concerns, I often asked Thầy for guidance. For example, as I was about to enter the year of my animal sign, I superstitiously feared that I would encounter many unlucky events. So instead of being more careful and mindful, I was burdened with worries. I shared with Thầy my fear that there would be many challenges and difficulties in the year ahead of me. Thầy smiled, rubbed my head, and gave me encouragement, “Don’t worry, my child. Difficulties and challenges are something normal that everyone must encounter. As long as you keep your mind clear and strong, everything will pass with ease and meaning.” Thanks to Thầy’s advice, I focused my mind in the practice in order to regain balance in myself. Being mindful of even the smallest things helped me gather strength and joy so that I could benefit from this invaluable energy during the gloomy days. It was like storing up wood for the winter. And if some “misfortunes” took place, then they already took place. What’s important is to handle them well. That is much better than worrying about it.

The most difficult time that I had to experience was when Thầy became sick. I deeply admired Thầy’s solidity during those

days and months. Thầy's strength and faith were transmitted to us clearly and steadily and, as a result, all of the attendants were able to be fully present, to function, to go forward, and to follow Thầy's directions, which were already more than we could keep up with! Even though Thầy's health was declining, Thầy continued to maintain his daily work, including translating sutras, finding ways to explain and teach the Dharma to his children, practicing in all daily activities, and looking deeply into what was happening. At any point in time, our Thầy was full of compassion and youthful energy in his heart. There was a wish for Thầy to rest, what I called "enjoying old age," but that was just my own wishful thinking. It had nothing to do with Thầy's aspiration and his eternal youthful heart.

Then Thầy experienced more pain, and his legs began to feel heavy and weak. Because Thầy was used to taking care of himself, now he had to get used to receiving and accepting help from his children. Each time when Thầy was about to stand up from his chair or from his bed, he always wanted to try to do it by himself. We all stood behind Thầy to observe; ready to help if necessary. Thầy used to encourage himself by saying, "I can do it!" All of us would also chant, "You can do it! You can do it!" Whether it was a successful attempt or not, Thầy and his students all had joy and high spirits in those moments. When it was not successful, Thầy only said, "Not yet." Of course, Thầy continued to try the subsequent times.

These past few years, I have tried to grow up and learn, but sometimes I feel that I am still so immature and naïve, especially when I don't know how to solve problems in my mind, or how to give better support to

my younger siblings. I sometimes feel so bad and so discouraged because it's so... difficult. At times like that, I recall how Thầy always tried so hard and encouraged himself. As a result, I often tell myself, "I can do it!" At the same time, I hear Thầy in me encouraging, "You can do it!" So, I have more strength to keep my head up and move forward. If I am not successful, I am ready to try another time and another way.

There are days when I receive news that Thầy is not not feeling so well, and I recognize that there are worries in me. Sometimes I wish that we were not so geographically far apart, so that we could all meet Thầy and have assurance in our hearts. In the past, I had so many chances to hold Thầy's hands and harmonize our breathing. Most comfortable and cozy was the feeling of being truly present for each other.

Being away from Thầy, I miss Thầy a lot. Each time I hear from afar that Thầy is tired, I sit still and breathe with Thầy, regaining the peace for myself and for my Sisters around me too. Thầy is truly here and in everyone. Taking care of our practice is taking care of Thầy. I know Thầy is enjoying every meal, breathing deliciously, sleeping well, and feeling happy with the monastic children next to him. When we relish these practices ourselves, I know that Thầy is there in our hearts. And when it feels that my practice is not yet strong enough, I hear him speak to me. With a warm and encouraging smile, he reminds me, "My dear one, you can do it."

I love Thầy more than anything in the whole world,

Con - Thao Nghiêm

MEETING THẦY'S LIFE FORCE

Chân Đăng Nghiêm

I had the opportunity to see Thầy at the root temple, Từ Hiếu, in March 2019. Thầy was eating breakfast when I walked in. He looked at me intently as I knelt with joined palms. “Dear Thầy, I am Dang Nghiem, your child and disciple,” I said. Thầy smiled and nodded several times. I settled on the floor by his feet as Thầy returned to his breakfast. Occasionally, Thầy looked into my eyes with his Zen Master’s penetrating gaze, and I smiled brightly in return. It seemed Thầy was checking, “Are you here?” and my smile confirmed, “Yes, I am absolutely here!” At one point, Thầy held out his left hand to me. I held Thầy’s hand with both of mine. I closed my eyes and breathed mindfully as I felt the softness and warmth emanating from Thầy’s hand. The stillness in our connection was profound.

Thầy eats each morsel of food slowly and mindfully. He closes his eyes while chewing, alternating from his left jaw to his right jaw consistently. Although his food is puréed, Thầy takes around forty-five minutes to finish each meal. There is much wisdom in Thầy’s mindful eating. Because he chews on both sides, muscles on both sides of his face are exercised, and thus his face remains proportional, relaxed, and serene. Moreover, chewing the food carefully allows Thầy to swallow small quantities, preventing him from choking and getting pneumonia. Thầy has a good appetite and appreciates his food thoroughly. While Thầy eats, one Brother sits on his right to assist. At least two or three Sisters

also eat with Thầy. The two Sisters who cooked that day stop by to see how Thầy likes the food, and to decide what to cook for his next meal. A group of about twenty-four monastic Brothers and Sisters take turns caring for Thầy. Sisters cook, and Brothers attend to Thầy’s needs. These Brothers and Sisters care for Thầy with so much joy, attentiveness, and tenderness that I cried out of gratitude, happiness, and reassurance. Day or night, every gesture Thầy makes is acknowledged and responded to. Deep love and affection flow between teacher and disciples. The transmission continues uninterrupted.

One morning, some of us Sisters decided to make lotus tea for Thầy. To mark the occasion, we each playfully donned gigantic lotus leaves like wide-brim hats, and with a bouquet of lotus buds in each of our arms, we organized a small procession past Thầy’s window. Thầy watched us with interest and amusement. Settling outside his room, we filled each lotus bud with black tea leaves, wrapped the bouquets in lotus leaves, and placed the stems in a bucket of water to infuse water into the buds. Finally, we froze the bouquets. This opens the cells so the tea can fully absorb the lotus fragrance.

At one point, the attendant brought Thầy to the door in his wheelchair to watch. I was afraid Thầy could not see well through the glass, so I cracked the door and asked, “Would a Sister bring it closer for Thầy to see?” Immediately, I felt Thầy’s hand on my right elbow. His clutch was sudden, firm, and powerful, like thunder!

It was a moment of profound stopping for me. When I turned around, Thầy was already wheeled away. I was stunned because I did not expect that Thầy could reach out that quickly. I did not try to analyze Thầy's action. Most importantly, I touched directly Thầy's steady, powerful life force and realized that Thầy is not simply holding on to life for our sake. Thầy's vitality is potent, and he continues to experience life in the deepest way.

I was also moved deeply by the wholeheartedness, persistence, and forbearance of our monastic Brothers and Sisters. Plum Village practice is still neither acknowledged nor accepted in Vietnam. At the government's whim, centers we build can be confiscated and the monastics evicted, just like Prajna Monastery in 2009. Yet Brothers and Sisters continue to practice diligently and train many incoming aspirants. Presently, we have two nunneries. The one right beside the root temple in Huế is aptly named Diệu Trạm (Wonderful Dwelling). Another, Trạm Tịch (Imperturbable Dwelling) is also earning its name, as I will share below.

Trạm Tịch Monastery is beautiful, with a forest and a large stream crossing in front of the nunnery. Unfortunately, about a year after the monastery was founded, a gigantic pig farm was built right on the other side of the stream. So much pig excrement and urine are discarded into the stream that the water has become a dark green to blackish sludge. The stench is unbearable, penetrating every room and quarter. The morning

I was there, I went to sitting meditation with the thirty Sisters and ten aspirants. Some Sisters rubbed oil and covered their nose and mouth with a scarf to dampen the stench. I had so much respect for these Sisters. I also knew that the polluted water would continue downstream and affect the health of innumerable other people and animals. Around 5 a.m. we were momentarily jolted from meditation by the ear-splitting squealing of hundreds of pigs. I had never heard sounds like that before. It was definitely a realm of hell! Yet, there we all were, continuing to practice diligently together in our Imperturbable Dwelling.

Through these experiences I see that Thầy's vital life force is palpable and thriving, both in his personal presence, and through the diligence and determination of his students. To see Thầy's teaching so fully manifested in these monastics and their practice is humbling and inspiring. I sincerely hope there will be enough collective awakening, in Vietnam and around the world, so that Plum Village practice centers may thrive under more encouraging conditions in Thầy's homeland. Young people yearn for the practice, and people need spiritual guidance now more than ever. We are fortunate to have Thầy's example to follow at a time like this. His legacy shows us that even in unpleasant circumstances—especially then—we can meet the moment where it is in order to cultivate what is good and wholesome. Just like lotus flowers, when we are down in the mud and muck, that is our invitation to grow towards the light, blooming with courage and grace.

Barefoot Dharma

Trôi Minh An

Brother Pháp Lý is the kind of person who prefers to hug you the first time he meets you. I had heard about him before he arrived: his buoyant personality, his love of nature, and perhaps most notably, his penchant for barefooting. “You will hardly ever see him wearing shoes,” I was told. If you have ever had the good fortune to meet Brother Pháp Lý, you know that this turns out to be true.

Like him, I had become interested in barefooting after reading Christopher McDougall’s modern classic *Born to Run*, which documents the success of runners who utilized minimalist footwear, as well as the rise of injuries as athletic footwear became more geared toward comfort. I had experimented with minimalist footwear and barefoot running on and off over the past several years, mostly on asphalt and grass. Unlike Brother Pháp Lý, I had never become comfortable barefooting on trails.

When I arrived at Deer Park, I started practicing walking meditation barefoot in order to stay more present with the sensation of my feet touching the Earth. I found that it brought me a lot of joy, and generally helped ground me in mindfulness. Brother Pháp Lý’s presence at Deer Park has inspired some of us to practice barefooting even more, and naturally we’ve been looking into the dharmic lessons that it offers, chiefly around the tenets of simplicity, equanimity, and interbeing.

Even for a monk, Brother Pháp Lý has very few possessions, and he typically eschews dinner. After all, as Plum Village practitioners, we “get our joy from the simple things, coming from the Earth”, as the song goes. Brother Pháp Lý exemplifies that sentiment as well as anyone. Barefooting is a continuation of the idea that joy is given freely to us by the Earth, in the form of simple gifts. What joy to have feet! What a gift! With these feet we can travel hundreds of miles at a time, we can walk over mountains and across rivers, through grasslands and desert. In the spirit of few possessions and simple appearances, what joy not to worry about having the right shoes!

Of course, it isn't always comfortable. Though he generally packs lightly, Brother Pháp Lý always hikes with a first aid kit, and he regularly makes use of it. Barefooting, as he knows, teaches the virtue of sacrificing comfort for happiness. We often confuse the terms, mistaking what *feels* good for what *is* good, confounding pleasure with fulfillment. But barefooting points us toward the deeper truth

that comfort and happiness often have little to do with one another. We must step on the pointy rocks if we want to enjoy the fine, smooth sand, and we must have pain if we also want joy. We must occasionally stub our toes if only to help us discover how strong our feet are, and we must sometimes endure suffering if only to help us discover our capacity for healing. We realize, with practice, that pain is as impermanent as pleasure, and we step mindfully in the direction of equanimity, embracing every sensation, no matter how intense.

Unsurprisingly, Brother Pháp Lý loves animals and is one of the sangha's most committed vegans. When we walk barefoot, we cultivate compassion, taking gentle steps, putting more care, love, and mindfulness into our steps, avoiding not only sharp stones and thorns, but also insects and flowers. Slowing down and feeling Earth directly help us to look deeply into our interbeing nature. As we become aware of the connection between our feet and the Earth, the line between self and other blurs. With each step, we can remember, “This is me,” and we can know that we inter-are with the pointy rocks and the fine sand, we inter-are with the asphalt and mud, we inter-are with the leaves and the grass, and we can feel this truth directly, with our feet.

A web search will reveal countless articles detailing the many health benefits of barefooting (also called “earthing” and “grounding”) not discussed here. At the monastery, keeping with Asian tradition, we practice barefooting whenever we are indoors. I have found that this too has merit, spiritual, physical, and otherwise. If you don't feel comfortable hiking or walking barefoot around your neighborhood, you may like to consider barefooting around your house or in your yard, even if it's for only a few minutes a day.

Brother Pháp Lý returns to France next month. He will not be able to walk there, though I know he would prefer it to sitting on an airplane, where social norms dictate that he confines his feet in shoes. As novice monks, we train to remember Master Guishan's Encouraging Words: “Imitate those worthy of admiring.” I am now barefooting on trails and around the monastery as often as I can, and I can sense my practice deepening. Perhaps you too may benefit from being Brother Pháp Lý's shoeless continuation.

Spiritual Friendship

Laura Hunter — Chân Giáo Hải

Such is the wonder of life that you never know when something will change you forever. One day in February 2004, upon a recommendation from a friend, we visited Deer Park for the first time. Thay was in residence for the 3-month Rain Retreat. We were late, so the Dharma talk was already in progress.

As I walked up the hill, I heard Thay speaking about how we can be good gardeners and take good care of our compost. Gardening? Compost? That the true miracle of life is to walk on the Earth. Really?! Here was someone who understood my most plant and animal-based spiritual nature. I was hooked immediately.

Over the next sixteen years, my experience at Deer Park has fundamentally changed me. I cannot say that I am the same person who walked up that hill. But, I cannot say that I am a different person. There is change, but also continuity.

I still advocate for the environment, human health, wild places, and environmental justice. But, now I have the tools to do it in a way that doesn't do harm to me or to other people. Now, I am not driven by anger, but rather motivated by my strong resolve. I have learned to "not-know" and still be happy.

I can now look deeply into my food and see its true nature—and "cost" to other beings. Because of Deer Park I have become a "salad-roll junkie". Just the thought of

Pineapple Tofu makes me swoon. Karima Mosi and I had so much fun creating the Deer Park Cookbook.

I am, thankfully, still married. I can see how important every day is, knowing exactly where we will be in 100 years. My husband and I were happy before—but we are happier now. There is harmony at Dog Park (our house).

The greatest gift of Deer Park is that I learned a way to be in the world that allows a future to be possible, and I met others walking in that same direction. It showed me how to work for the world I want without having to fight; how to be strong for the things I love without anger and fear; and how to solidly occupy the ground on which I stand and know what it is truly made of. The impact of these gifts on my life is immeasurable.

I have been grateful to be of joyful service to the Deer Park sangha. Early on, Mike Guereña and I were wondering how to get this beautiful Dharma to the "masses". With Brother Phap Luu, we started the Deer Park Dharmacast. I remember when the first one was posted; we were ecstatic when we saw that we had a whole 25 downloads! Now each episode has downloads in the 1,000s.

Because of the practice, a new creative energy was released in me that I never had before. My favorite project was when we created the Deer Park Monastery calendar—full of many special Deer Park

days including Cow-Free Day, International Stopping Day, and Give Your Notions a Day-Off Day.

The minute after I ordained into the Order of Interbeing in 2011, I was spirited off by Brother Phap Dung for the Thich Nhat Hanh Foundation. There I have met some of the best friends (monastic and lay) of my life, and I think earned a Master's in Mindful Fundraising. It's never too late to become a supporter!

There have been so many wonderful times and memories. Ancestors Offerings, hikes, moon rises, Be-Ins, so many peaceful steps, easeful breaths, and delicious hours spent in the Ocean of Peace Meditation Hall. Even my first "project", organizing disposal of the hazardous waste, was a gift.

I feel like a true child of Deer Park, manifested by the patient, tolerant, skillful, forgiving, and thoroughly beloved monks and nuns of Deer Park who have been my teachers for the last sixteen years. They have offered the precious gift of Dharma to me. And it was one small Sister, whose name I don't know, who grabbed my hand on my first walking meditation, and I knew then I was holding hands with the cosmos.

In the end, it comes down to the many friends on the path.

In our dining hall, there are two tall panels with single Vietnamese words in vertical alignment. I thought they were probably a beautiful poem. If I were to write my beautiful gratitude poem for the panels, it would be this:

(Brothers' names)	(Sisters' names)
<i>Pháp Hải</i>	<i>Hương Nghiêm</i>
<i>Pháp Hộ</i>	<i>Đặng Nghiêm</i>
<i>Pháp Dung</i>	<i>Đắc Nghiêm</i>
<i>Pháp Lưu</i>	<i>Mẫn Nghiêm</i>
<i>Pháp Đệ</i>	<i>Châu Nghiêm</i>
<i>Pháp Trí</i>	<i>Hộ Nghiêm</i>
<i>Ôn</i>	<i>Lễ Nghiêm</i>
<i>Pháp Thanh</i>	<i>Quỳnh Nghiêm</i>
<i>Pháp Giới</i>	<i>Kính Nghiêm</i>
<i>Ngộ Không</i>	<i>Thanh Trí</i>

As the Buddha reminded the Venerable Ananda, spiritual friendship is not half the spiritual life. It is the *entire* spiritual life.

Dear Deer Park, thank you for your many, many precious gifts. You have formed who I am. There is no way I could ever thank Thay and this beloved community enough for your kindness and care. As the sign says, Happiness is Knowing you are on the Right Path—and we are. I know you are there for me, as I am here for you. And I am very happy.

Saving Deer Park Ridge

Ron Forster – True Ocean of Courage

W*e vow to develop understanding, in order to live peacefully with people, animals, plants, and minerals.*

We vow to develop compassion, in order to protect the lives of people, animals, plants, and minerals.

Feelings of tranquility arise as I walk the paths of Deer Park – soft earth, fragrant sages, rabbits, and birds – all at peace. Deer Park is a place to reconnect with nature and ourselves. With the love and support of our monastics and lay community, we can continue to provide this refuge for future generations. There are times, though, when loving action is needed to sustain these conditions. The effort to “Save Deer Park Ridge” was one such time.

In the spring of 2009, as we sat together in the Ocean of Peace Meditation Hall for a Sunday Dharma talk, we began to hear a bulldozer clearing land at the head of the valley. Our neighbor was preparing to sell his land for the development of a series of luxury homes on the hillside and ridge that faced the meditation hall. Many of us were surprised to learn that the land from the valley floor to the western ridge and beyond was not part of Deer Park and was not protected from development. The sound of the bulldozer was our neighbor’s way of letting us know that change may be coming.

The monastics met with the neighbor and learned that the land facing Deer Park was part of a large tract of land that he was offering for sale for housing development. The house plots and proposed roads were already drawn out. The overall tract was priced at \$3.2 million – far beyond what our community could afford. The monastic and lay community needed to look deeply at the situation.

Many of us felt we needed to take action – but what? A few of us formed a team and began to spread the word. We had no experience with land use issues, but we knew that we had to do something. Brother Phap Dung counseled us that if we were going to work toward saving this land, we should do so mindfully and without attachment to the outcome. We must be at peace with the possibility that there could end up being houses along the ridge.

We created a display board and stood outside the meditation hall each Sunday to explain the situation to practitioners. One Sunday, a woman introduced herself to us – she said she was Ellie Stanley – a fundraising consultant for environmental non-profits and would be glad to volunteer to help raise donations for the ridge.

Ellie joined me and Brother Phap Ho as the leadership team for the project that was started by Dennis Howard.

As word spread, more skilled lay practitioners stepped forward to volunteer their help: Alicen Wong, a land use lawyer; Duc Nguyen, a skilled real estate negotiator; Frank Chimienti, a contract attorney; and the Escondido Creek Conservancy, a local land conservation group. So many skilled and caring volunteers!

So, we began our journey with an intention to help protect the natural valley and ridge, but with no clear plan or path, and no attachment to a specific outcome. Fortunately, we learned that once a journey begins, the path slowly reveals itself.

Looking deeply, we realized that our true interest was in keeping the valley and ridge natural and serene. We did not necessarily need to own the land. With the wisdom of our team, we were able to create a proposed conservation easement that would protect the part of the neighboring land that is visible from the meditation hall and the hamlets. The landowner was willing to consider the approach if we could provide the terms and a "reasonable" purchase price for such an easement.

Through discussions over many months we slowly developed the terms of an agreement. We did surveys with sight lines to determine the boundaries of the conservation easement. It included protection from having any cell towers, other structures, or lights visible. We included a stipulation that the current and future landowners would accept the sound of the Deer Park temple bell and the morning and evening chants. We also included hiking access to the ridge trail for monastics and Deer Park visitors.

Our fund-raising efforts for protecting Deer Park ridge continued in parallel. We set \$500,000 as our goal – the price we believed might just be enough to negotiate an easement. As we raised awareness through presentations (and even puppet shows!), many practitioners donated what they could – whether it was a few dollars or thousands of dollars. The love of Deer Park and the desire to have a tranquil place for future generations was strong.

Still the goal seemed out of reach but one Sunday after a lunch-time announcement a dear practitioner quietly gave the monastics a \$100,000 donation. This began the momentum and showed us that there was hope in reaching our goal.

After close to two years, we reached an agreement and had the funds necessary to purchase the easement. Deer Park Ridge was protected and would remain a natural neighbor for Deer Park.

What started as a frightening concern became a wonderful journey of growing brotherhood and sisterhood, and of protecting our natural environment. Those involved have become life-long friends and have gone on to work together on other projects to help the community. The experience and relationships we fostered contributed to the establishment of the Thich Nhat Hanh Foundation and to joyfully discovering many paths of practice together.

THE ALTAR'S STORY

Stuart Plimpton — Accepting Breeze of the Heart

I first became aware of Thich Nhat Hanh (Thay) while reading an op-ed piece entitled *We Are The Beaters And We Are the Beaten* (Los Angeles Times, April 15, 1991). In the piece, Thay explains the dynamics and thinking involved in the Rodney King episode, where multiple Los Angeles police officers beat Rodney King with clubs as he attempted to cover himself from the blows. The episode was recorded by George Holliday and sent to a local TV station. The film was broadcast around the world.

Thay's letter was a breath of fresh air at a time when society was emotionally inflamed and deeply polarized between the victim's side and the attackers' side. There appeared to be no middle ground of understanding and compassion until I read Thay's letter and had an opportunity to see my own thoughts. Thay explained that our culture of violence, hostility and unresolved suffering leads to the manifestations of hatred and violence that can only be resolved through the practice of awareness and understanding. "Because our society is full of hatred and violence, everything is like a bomb ready to explode. We are co-

responsible for that bomb."

We are the beaters and we are the beaten.

Thay's letter deeply influenced me. It provided me with a middle ground where I did not have to take sides, but instead could develop understanding and compassion. I began studying Thay's writings and became increasingly aware of the transformative role of mindfulness of thought and action.

In the following decade, I was a member of a weekly Dharma group studying Thay's writings and sharing stories of our own transformation and healing. Years later, I finally visited Deer Park. The first thing I noticed, besides the beautiful rustic setting, was various monastics smiling joyfully as they interacted with lay folks. This was in stark contrast to another, more austere Buddhist tradition I had been a part of. I immediately took favorable notice of what I was seeing here.

The Sunday of my visit was a Day of Mindfulness (DOM). Being so impressed with what I was seeing and experiencing at Deer Park, I wanted to be part of the community. I stood and took

Refuge in the Triple Gem. The community transmitted the Mindfulness Trainings, and I became Accepting Breeze of the Heart.

In the following years, I attended two 90-day Winter Retreats that helped me to recognize my limitations. The intricacies of sharing living space with strangers and adhering to a daily schedule were a source of growth for me. I am truly blessed to have had this experience.

I always like to help-out where I can, and I noticed an inexhaustible supply of carpentry projects in the community. Being a residential building contractor and a journeyman carpenter, I began my career as one of the carpenters at Deer Park, attempting to hold things together and improve the community wherever possible. Over the subsequent years, with a fantastic group of volunteers and monastic sisters and brothers, I assisted in the modification of the Clarity Hamlet kitchen, the water shed, and many other building and repair projects.

After a World Tour, there became a need for a replacement altar in the Ocean Of Peace Meditation Hall. The abbot, Brother Phap

Dung (also a trained architect), came to me with an invitation to build a new altar. We discussed various plans, and after some weeks of experimenting with alternatives, Brother Phap Dung came up with the final plans for the new altar. Although I had never built anything like that before, Brother Phap Dung seemed confident that I could accomplish the project. He asked if I could have it finished by Tet, which was in three months. I had the presence of mind to hedge my response. I finished in time for Tet, but a few years down the road.

That was how the community came to have a new altar, with special thanks to brothers Phap Ho, Ron Forster, Howard, Thom Farrar, Raven, Duke and Van Nguyen, as well as numerous tea and chocolate suppliers. Following the installation of the altar, there were many smaller projects to assist the community of both the Clarity Hamlet and the Solidity Hamlet over the years. But now, in my advancing years, I am retired. I retain my taste for tea and sweets, and above all, the love of this mindful community. In the end, the most important thing we can build is Sangha.

What Do You Do

Cyrus Maher - Beautiful Healing of the Heart

The crash unfolded in slow motion. I tried to absorb the force with my legs, but it was too much. I felt a series of pops run up my lower back as the muscles tore from the impact. A deep, sickening crunch reverberated up and down my spine. By the time I was face down in the dirt, I knew my back was broken. I fought to breathe as I was wracked with spasms from the traumatized muscle. And then, I felt my toe curl. I realized I was not paralyzed. A voice inside me spoke reassuringly, “It’s ok. It’s just pain. We can come back from this.”

The accident occurred hours after returning from my cousin’s funeral. After years of battling with his demons, he had come to the conclusion that suicide was his only option. Mental illness took his life at the age of just twenty-three. News of his unexpected death at such a young age tore like burning shrapnel through our family. All we could do was gather and tend to our wounded the best we knew how.

When I returned, I had sought the joyful balm of paragliding. Suspended under the colorful inflatable wing and buoyed by the sea breeze redirected upwards by the sea cliffs, I spent hours gliding back and forth, taking in the shimmering ocean on one side and the bustling city on the other. However, in a moment, unexpected turbulence from a passing paraglider combined disastrously with ill-timed inattention. The wing dove forward and picked up speed. I was too low to make anything other than a crash landing. I aimed at a bush, braked as hard as I could, and braced for impact.

When You're Broken?

Amidst the horror of a Nazi concentration camp, Viktor Frankl's deceased wife spoke to him in a vision. She said, "Set me like a seal upon your heart. Love is as strong as death." As I lay in pain and alone in the raucous hallway of the overcrowded emergency room, I felt my mind being seduced by the same darkness that had taken my cousin. In that moment, I somehow saw that my cousin was not gone. A part of him lived on in me, and it was not too late to help him. I picked my chin up. We were going to grow out of this together.

One and a half years later, my body is stronger and more flexible than it was before the accident. Most days I get up early, I meditate, I exercise, I eat well, and I sleep enough. I reflect on how I think, how I speak, and how I act. I remind myself that I should look for happiness where it occurs—between my ears. These daily disciplines are like increasingly solid branches on which my life can flower.

These changes have been supported immensely by regularly attending retreats at Deer Park Monastery. It is inexpressibly nourishing to see the example of those that have answered the challenge of their pain by learning the art of happiness. The teaching of their life is the most important I have encountered. They have shown me that when life gives you compost, you can find a few good seeds and learn how to garden. Through that cultivation, we see that what has returned to the Earth is not lost. It is waiting for the invitation to transform.

A Lazy Morning

Amine BEN JELLOUN TOUMI

I opened my eyes a few seconds before 5 am, just before my alarm went off. It had been a few days, and I guess my body and mind had gotten used to the retreat's early schedule. It was a lazy day, but I wanted to ingrain my new good habits. After a quick shower, I grabbed a cushion and headed for the platform overlooking the valley. There, I'd be able to meditate and watch the sunrise over the mountains.

Some of the other retreatants had the same idea. We greeted each other silently on the platform, and everyone settled in a comfortable position to enjoy their breathing, and to come back to themselves. A few minutes passed by, and nature started to awaken. The birds started chirping, one by one. Even with my eyes closed, I started to feel the shift in the light. *The sun is rising, and with it, I can feel the stillness of my body.* I stayed there with my eyes closed for a few more minutes, feeling the warmth of the newly risen sun on my cheeks.

Finally, I opened my eyes to take in the beauty all around me. This place is magical. Everything seems to tell you to slow down and to enjoy your surroundings, and your life. I used to be a fast-paced person, a doer, always wanting, always needing something to do, so that I could feel alive and purposeful. This place taught me to slow down, to stop, and more importantly, to simply be. To be in the present moment. To enjoy my breathing and feeling alive. I can take in Nature's awakening for a long time and enjoy every minute of it, without rushing.

at Deer Park Monastery

After my meditation, I went back to the dining hall. Everyone was still respecting the Noble Silence period. I ate my breakfast while contemplating through the window a group of rabbits and birds sharing food the monastics put out for them. It made me smile, and I enjoyed my own food even more. After breakfast, I met with the other retreatants to go on a hike. Two monks accompanied us to the top of a hill overlooking the city. The view was stunning. There, we drank some tea and had a wonderful conversation about the Dharma and the practice. Then everyone laid down on the rocks to rest and enjoy the warmth of the Californian sun. I felt good just sitting there, not worrying about getting somewhere or about anything I needed to attend to. Time was of a different essence here, especially on a lazy day.

I came to this monastery because I had reached a limit. I needed to step back and to investigate my habit energy and my emotions to begin anew. I came without knowing what to expect, without knowing much about Buddhism or meditation. I just felt that I had to leave my routine for a couple of weeks if I wanted for something better to happen. And it did. Deer Park Monastery allowed me to stop and to get in touch with myself and with wonderful people, monastics, and lay people. Each time I go back there, it feels like going back home. I have arrived. Peace is in every step.

During our last trip to Deer Park Monastery, I watched my two children skip down the road from Solidity Hamlet to the dining hall. My daughter's hair flew up and down, and my son kicked up his heels to keep up with the long strides of his sister. Hand in hand, their arms swung back and forth, their skips in sync. My son looked up at his older sister and his smile shined brightly as they went down the familiar hill. I felt their expansive joy and carefree nature in my body. I looked up at the majestic mountains and was full of gratitude. I am so thankful that my children love Deer Park as much as I do. They have helped manifest my ultimate dream of raising children in the practice.

I came to Deer Park in 2004 for the first People of Color Retreat with Thay. It was a spiritual homecoming for me. I had never met a spiritual teacher who could talk authentically about suffering and, at the same time, offer a path of healing and transformation. I met lifelong Dharma friends during that retreat. The practice helped lay a foundation for lifelong healing from childhood trauma. It was an opportunity for me to come back to myself and re-parent myself in a compassionate and loving way. I made a vow, that if I ever had children, they would have a childhood completely different from mine. They would grow up surrounded by love, knowing they are adored.

The Sangha has been an important part of all the important milestones in my life. My husband and I decided to get married after our trip to Plum Village in 2008. I was ordained into the Order of Interbeing in 2011. One week after the ordination, I realized I was pregnant with my daughter, Emma. Brother Phap Ho used to joke, my name is True Emerald Ocean, and Emma's name is True Emerald Pool. Emma came to her first retreat when she was two months old. Anthony was three months old for his first retreat.

My family lives far away from us, so after having children, we lacked family support. We went to Deer Park often and found the support we needed. The amazing food nourished us, and being surrounded by the Sangha and the practice grounded us when we were struggling as new parents. The monastics were always so welcoming and loving to our children. I remember how Brother Phap De encouraged us not to shush our talking or laughing or crying babies during the bell. He loved the sound of children and thought their voices were a bell of mindfulness.

Treasure in the Mountains

Juliet Huang – True Emerald Ocean

Now that our children are old enough to participate in the Children’s Program, it has strengthened my children’s love for Deer Park. They have had the opportunity to form relationships with the monastics in a fun and loving atmosphere. They have made wonderful friends through the program. I have had so much fun volunteering for the program. It has been a great opportunity to watch the monastics interact with the kids and see how they teach the Dharma formally and informally. My children have really come to see the monastics as important people in their lives, whom they can call upon when they are having difficult times. We have a framed picture of the monastics in their room and often talk about, “What would Sister Monkey do?”

We have had an amazing opportunity to start a Sangha in Long Beach with other families who love the practice and want to raise their kids with love and compassion. We meet once a month, and it is so nourishing to have Dharma sharing with other parents struggling with similar issues, and to find ways to support each other with the Dharma.

In our family, we sing Deer Park songs when we are happy, when we are sad, and when the sun is shining. Deer Park and the practice have brought so much joy and hope to our lives. My daughter said it best when I picked her up from the children’s program on the last day of the holiday retreat.

“Mom, Deer Park is better than Disneyland.”

“Yes, my dear. Deer Park is a million times better than Disneyland.”

Even though she had never been to Disneyland and had always wanted to go (because all her friends talk about it), somehow she could feel the unique magic sprinkled around Deer Park that is irreplicable, irreplaceable, and all around remarkable.

I have tremendous gratitude to Thay, the four-fold Sangha, and the Buddha, for trailblazing such a revolutionary place of love and compassion in the midst of a suffering society. The monastics are true embodiments of love, healing, and transformation. I find inspiration in every step, every grain of rice, every cactus, and every Dharma talk. Deer Park is a true treasure in the mountains, and I am so thankful I found a road that led to the meditation hall.

Home for the Cline Family

Alex Cline – Chân Phật Sơn

The Dharma Seal of the Plum Village tradition is “I have arrived, I am home.” While the “home” in this case is non-geographic in nature, it is reasonable to say that for the past fifteen years Deer Park Monastery has indeed been a home for me, my wife Karen, and our daughter Xinwan. It has been a refuge to return to ourselves, and to each other, and to connect with many teachers and fellow practitioners whom we deeply love and respect. It provides the opportunity to learn and practice the many trainings and skillful means offered for the benefit of everyone by our teacher, Thich Nhat Hanh (“Thay”).

Since our family has attended many retreats and special events at Deer Park over the years, it could easily be assumed that our experiences would have consistently been ones of blissful ease and relaxation. Thay has often said that going on a retreat is not to escape the world, but to have an intimate encounter with reality. Thay’s assertion certainly helps describe my family’s experiences—significantly and meaningfully so.

We became a family of three when Karen and I adopted our daughter Xinwan in 2004. I had wanted to go to Deer Park for some time, so when I heard that Thay was going to be leading a retreat there in 2005, I jumped at the chance. This was immediately following his landmark return to Vietnam earlier that year, and there was an accompanying rumor that his U.S. tour that year might be his last.

It’s a bit comical to think back on it now, but that false rumor was what pushed us to bring our family of three, including our then two-year-old daughter Xinwan, to attend that retreat. This seemed like a crazy idea considering not only the young age of our daughter, but the challenges we were experiencing as a family under the full impact of intense trauma. Between our family’s pervasive level of distress, big crowds, and triple-digit heat, our first retreat experience at Deer Park was intensely stressful and challenging. Despite the difficulty of the experience, we carefully weighed a number of varied and compelling considerations, and

decided it was important to return to Deer Park. We resolved to give their annual Family Retreat the following year a try. After that, we kept coming back.

Although Karen and I (especially Karen) didn't get to attend most scheduled activities at a retreat for a number of years, we continued returning to Deer Park and enjoying and appreciating what we experienced there. This gave me the opportunity to adjust my expectations about what form a retreat experience would actually take. In fact, the difficult experience we had, provided us with an excellent opportunity to embody the practice.

Looking back on those experiences now, something that emerges is how simply being present for what was happening offered us years of deep and profoundly valuable retreat experiences. Admittedly, this was not always easy for us to recognize and appreciate at the time, but in line with Thay's assertion, our experiences were definitely real and ultimately deeply beneficial.

Learning to be with oneself, while wonderfully transformative, is often far from a comfortable experience. But it is a key experience if we are to begin waking up and engaging with the process of healing. Deer Park is a place where this direct encounter with oneself, and with life, is possible. This makes healing possible. The fact that the community there welcomed us, accepted us as we were, and allowed us to have the experiences we were having, whatever form they took, was a precious gift to our family.

As we returned to Deer Park, Xinwan quickly came to greatly appreciate and enjoy one of the most beneficial characteristics the monastery has to offer those who come from the city: a place close to nature that is safe, and where you are surrounded by a truly caring and accepting community. Many of the Sisters and Brothers there continue to be some of our most valued, treasured, and inspiring teachers. We feel deeply grateful to them and to the Deer Park community for

so much friendship, acceptance, wisdom, and love. It is also important to Karen and me, as white parents who adopted transracially, that Deer Park is a place attended by many people of color and populated by many wonderful role models with non-white faces. For many reasons it has been the type of environment in which we would most want to be.

When we come to Deer Park, the sights, sounds, and smells of the monastery continue to fill us with a familiar and comforting sense of serenity and joy. The retreats themselves are often like happy family reunions. The people with whom we've shared retreat experiences over the years have become some of our most beloved friends. We are deeply fortunate to have the opportunity to be able to drive for only a couple of hours to be at such a special place, and to be able to benefit from the teaching and practices which help us navigate the many challenges of living on our precious planet.

Xinwan has grown up at Deer Park, and Deer Park has also grown along with her, updating and adjusting its retreat strategies over the years to more appropriately and effectively address the needs of visiting families. Because of my family's experience over our years of going there, whenever we encounter families who are experiencing difficulties while attempting to partake of the helpful and illuminating activities offered at retreats there, one piece of advice we often find ourselves offering is, "If you can, keep coming." The potential benefit of doing so could be immeasurable—even if it means not being able to attend any of the official activities that are offered.

I can't think of another Buddhist practice center outside those of the Plum Village tradition that can offer something so wonderfully profound to families with children of all ages, especially to those experiencing stressful challenges. If we are to ultimately realize that, to quote Thay, "afflictions are no other than enlightenment," then we need places to go where those seeds of awakening in us can be skillfully and lovingly watered. Deer Park is such a place.

Deer Park Monastery is a home where one can return to one's true home, the present moment. As Thay has said, "There is no way home, home is the way." For the Cline family, the "home" of Deer Park Monastery is more than a beautiful place where we can cultivate the wisdom of the Buddha, learn Thay's teachings, and practice helpful strategies for well-being. Deer Park Monastery, together with its community of dedicated practitioners, is indeed a way. It lives within us. We take it wherever we go, in each present moment. We wish Deer Park a very happy 20th anniversary, and look forward to many more years of sharing its many wonderful gifts with all who come there.

Bowing deeply in gratitude and love,

Alex Cline (Chan Phat Son, True Buddha Mountain), Karen Cline (Loving Embrace of the Heart) and Xinwan Cline (Healing Soul Mate of the Heart).

2006

Building the Stupa

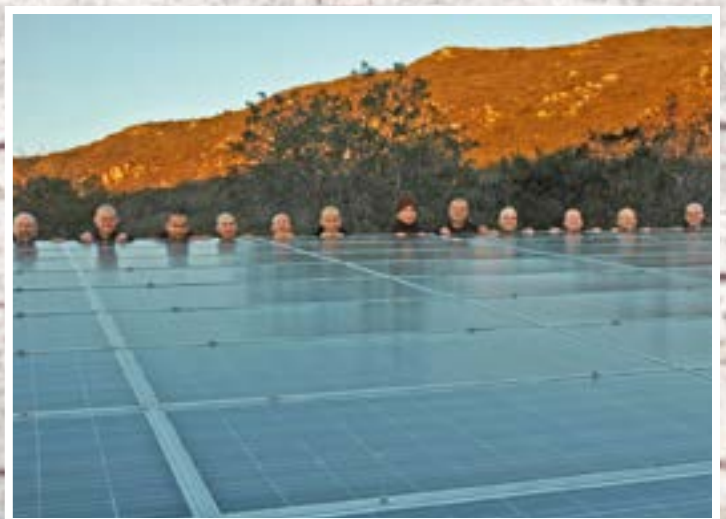

2007

2 0
0 8

BELONGING TO SANGHAS

Sara Henry – True Manifestation of Offering

I'm writing this letter from a snowy, cold, and cloudy day in New Hampshire. I'm about to make lunch, drive to vote in the primary election, buy groceries, then go to some appointments before returning home. I'm breathing and settling in, and I feel calm.

I owe a lot of the happiness and thriving energy in my life in this present moment to the time that I spent with the monastics and laypeople in Deer Park Monastery. The gifts I received and cultivated are still unfolding—they are hard to understand and express because they are so deep. There are many favorite moments, too many to recount, but I would love to share some of them.

At my first Wake Up Retreat, I didn't know anyone. On the first day, a lay staff person asked if I would like a hug, and once I accepted, we shared a sweet and long hugging meditation.

My first summer I attended the Family Retreat by myself and felt healed by the presence of families, children, friends, and time in nature. Once I decided I would like to move to Deer Park as a long-term resident, I found the Teen Camp Retreat to be my favorite retreat of the year. One night after the activities finished, I sat on the fire road with a group of teen girls, sitting in complete silence for almost two hours below the full bright moon.

These moments must be given time and space to emerge. Staffing retreats can be incredibly difficult at first. It can be like stepping into an ice-cold pond while windstorms and freezing rain hits the face

and skin. It's a group of people showing up with their suffering and despair overflowing, and their inner children afraid and angry. It's remembering to sing and move and touch the earth and trust in the sangha. It's remembering to wash the dish and feel the water. It's remembering that things are impermanent and also sacred.

I went to an incredible People of Color Retreat, held by Dharma Teacher Larry Ward, Rev. Zenju Earthlyn Manuel, and Rev. Angel Kyodo Williams. The Plum Village monastics took such good care of us as we connected with our unique and collective ancestral traumas, and resilience. I witnessed an unfolding in me that I am still listening to. I studied race and peace studies in college, but never had it been interwoven with the practice of stopping and looking deeply.

Brother Phap De passed away during this retreat, after many months of health complications. The week after his passing I was able to join the other Deer Park residents in his funeral, cremation, and ceremonies. It was the first time I watched a body being pushed into the flames of transformation. I felt connected to the long history of Buddhism in India. Birth, death, and no birth, no death insight, the historical realm touching the ultimate. I could see and be with Brother Phap De in the morning fog, the smiles of his daughter, and the bee-safe signs around the monastery.

As an American, I was grateful to be living in Deer Park while political and social change rolled forward. Donald J. Trump was elected President. I became closer with my values, the mindfulness trainings, and the numerous activists, healers, and teachers in the community. I am present with the slow and mindful healing of war, climate

crisis, racism, sexism, violence, and so on. The intergenerational residents could look at the span of decades and see the threads of change, hope, and fear.

Throughout my couple of years of living in Clarity Hamlet, I would enjoy tea and treats every full moon with guests, roommates, and nuns from the hamlet, meeting lifelong friends and loved ones. I smile as I think about the dragon dances in the Rains Retreats. The oracle readings affected me deeply—Sister Abbess taught me that a bamboo plant can protect the nearby cherry blossom plant from harsh storms, and the cherry blossom plant can bloom in radiance and brightness. The spiritual friendship is reciprocal, we can be one or the other in the relationship, and we have both energies in us. The sangha also has both energies in it.

I spent six or so months just participating. I cleaned the tearoom in Clarity Hamlet. I went to all the activities I could. My mom or dad would visit a couple Sundays here and there. After a while, I facilitated my first Dharma sharing circle on a Thursday Day of Mindfulness. I was so nervous; my hands were shaking as I invited the bell and spoke the Dharma sharing guidelines. I survived! My fear was held by the breath and the group's collective compassionate presence. I grew in simply facilitating Dharma sharing. The nuns cared for me, pushed me, and inspired me.

Now, as I write this, I belong to many Sanghas. I'm in Wake Up (31 years young!). I co-facilitate in a BIPOC online Plum Village Sangha (Sweet Blossoming Sangha). I live in and help support year-round Plum Village retreats at Morning Sun Mindfulness Center, where nine Order of

Interbeing members, two Plum Village Dharma Teachers, four practitioners, four children, and two grandmothers reside and practice. I teach yoga and mindfulness at a local yoga studio, and I always share the teachings of Thich Nhat Hanh and the Plum Village Sangha. I am newly on the Care-Taking Council for the Earth Holder Community, an international Plum Village Sangha of environmental healing and activism. I help with retreat planning and administration, and I facilitate various retreats happening locally.

The practice and the Sangha are what keep me on the path of happiness. I don't mean the kind of happiness that comes from acquiring something material or superficial (nothing wrong with that, as long as it's happening mindfully). I mean the kind of happiness that comes from knowing myself and others deeply, being able to embrace and let go of passing phenomena, and opening space for learning and growing into my true self.

I don't need much these days. The Dharma talks and group practices are still soaking into the cells of my body and heart. I still use the teacup that I had when my Golden Deer hut-mates and

I would drink tea together at 4:45 am before sitting meditation. Sometimes, I log into the Deer Park Dharmacast podcast on my phone and listen to the voices that encourage me towards a life of compassion and loving kindness, and I feel the muscles in my jaw and belly soften. I still have a lot of unlearning and remembering to embody and integrate.

I was suffering a lot when I arrived. I was like a baby re-learning how to live, to do ordinary things with mindfulness. I am humbled by how many people move through Deer Park, like babies, and look to the monastics, Thay, and Mother Earth for support. I still have seeds of depression, anxiety, inferiority complex, and PTSD. It makes sense, because society can be non-consensual, consumerist, sexist, and racist. However, I relate to my suffering much better than I did before—it controls me less, and I am much more free to be my true self. Most importantly, I take care of my suffering and joy every single day.

Thank you, to all of the seen, unseen, long-term, short-term, day-long people who have touched the land and connected with their hearts in Deer Park. I know it has taken so much hard and mindful work, presence, vulnerability, and integrity. The residents showed me that it's possible to thrive in an environment of building community in a new, mindful way. I'm so grateful that the community in the hidden mountains of Escondido, California has been there for twenty years now! And may it be there for many more decades to follow, ebbing and flowing with time, and transforming with the practice as the collective heart continues to open. I am so grateful for our connections, which began so tenderly and slowly.

My Journey with Deer Park

Patricia Garcia - Peaceful Resolve of the Heart

My name is Peaceful Resolve of the Heart, yet some may know me as Patricia in the Registration Office. I first visited Deer Park Monastery for a weekend retreat in January 2006. I suppose you could say I enjoyed the meals on the retreat. As I drove home from the monastery, the thought crossed my mind, “I could be vegetarian for the rest of the weekend.” My next thought was, “I could be vegetarian for the rest of my life!” And I became a vegetarian on my ride home from the monastery.

It wasn't only the food at Deer Park that impressed me. Although I lived in Orange County, I became a regular guest at Days of Mindfulness and other events. On one visit to the monastery, I went to the bookshop and asked Sister Ho Nghiem a question about the root temple in Vietnam. The Sister asked me if I planned to follow Thay (our Zen master Thich Nhat Hanh) on his next pilgrimage to Vietnam. Not having heard of the trip before that moment, I said, “Maybe.”

It turned out that the trip to Vietnam was several months in the future. I had time to attend the trip planning meetings and take the trip! During the months of preparation, I continued to visit Deer Park. On one Day of Mindfulness, Sister Susan told me that there was going to be a transmission of the Five Mindfulness Trainings and asked if I wanted to join. Desperate for a way out of the transmission (wasn't I already failing to follow the Ten Commandments?), I asked, “Aren't they going to do that on the Vietnam trip?” And then added something like, “I'll probably do that in Vietnam.”

In the time leading up to the trip, I learned more about the Five Mindfulness Trainings. They weren't five scary commandments condemning me to the hell realms. The trainings were based on five precepts that the Buddha had given his students so that they could live a happier life. Learning that the trainings were less threatening than I previously believed, I decided that I would take the Five Mindfulness Trainings transmission if offered in Vietnam — with the secret caveat that I would drop them like Five Hot Potatoes if my life wasn't happier in the space of one year!

So it was. In 2007, I was part of the delegation that followed Thay on pilgrimage to Vietnam. At the root temple, I received the transmission of the Five Mindfulness Trainings with the Dharma name, Peaceful Resolve of the Heart. Without knowing it, my life was about to change for the better. I never looked back. And I never checked a calendar to see when my one year of practicing the trainings was up. When I applied myself to the trainings, my life became unquestionably happier from that day forward.

After the pilgrimage, my journey with Deer Park continued. With an official start date in January 2009, I began working in the Deer Park Monastery Registration Office, where I still work today. In 2011, I moved into the monastery gatehouse. Due to these favorable conditions, it has been my honor to attend Wednesday night class at the monastery with the Most Venerable Thich Phuoc Tinh for over 10 years. Thank you to Sister Kinh Nghiem and Sister Man Nghiem for the many years of out-of-this-world translation!

Dear Respected Thay, Dear Esteemed Venerable, Dear Honorable Deer Park Monastery, you have shown me the path of liberation in its deep intricacy and beautiful simplicity. My hope is to repay you by living the teachings of true love and liberation to the best of my capacity. From the bottom of my heart, I bow to you in gratitude.

Just a Day with Brother Pháp Đệ

Harry Francis Thompson

I met “Young Brother” for the first time on a weekend at Deer Park. That weekend, he attended our evening recovery meeting in the Brothers’ small meditation hall. He answered many of our questions. He was getting weaker and, at the end, he dropped his head. I could see he gave until he had no more. But we were filled. That meeting turned out to be his last day at Deer Park before he went to the hospital and passed away. His encounter with me had a profound effect.

*A year ago, I met Young Brother:
Sitting across the table in silence,
He summed me up.
In Deer Park dining hall
We eyeballed each other as we ate.
Didn’t know his soon fate.*

*Second bell rang.
I could hardly wait to speak.
“You were an altar boy,” he said.
How did he know?
“I heard you were a priest,” I ventured.
I was now in the middle
Of the Phap De show.*

*Our lives unfolded to each other:
After 63 years, right there, right then
At ease, at home.
Permission somehow given
To let go
Of all my stories
Surrounding me, protecting me.*

*He talked about Thay,
About giving up, coming in,
About finding his real family
Here.
He let go of all his stuff,
And his big Santa Barbara home.*

*This Brother’s enthusiasm
Tore at me.
His teenage energy
Captivated me.
Couldn’t leave his eyes
As we cultivated our Catholicism
Flushed out our Buddhism
And chatted up the Holy Spirit.*

*In that moment
I saw Jesus and the Buddha
in you and me
And in the folds of his robe*

*I sit this year in Deer Park
With these teachers on either side of me,
Mindfully in their company.
Breathing in, just for today.
Breathing out, for Young Brother’s
continuation.*

I pray.

Let Me Count the Ways

Deborah Westcott

How do I love Deer Park Monastery? Let me count the ways!

Deer Park is my spiritual refuge. I love the monastics and the friends I see there. I love the monastery itself.

I first came to Deer Park Monastery in 2009 at the recommendation of my therapist. I began coming to regular Days of Mindfulness, and attended retreats with Thay in 2009, 2011 and 2013. Over the years I have attended several other retreats which have enabled me to grow emotionally and spiritually. I also attend local Sanghas, including RB Sangha, Peaceful Path and The Rising Tide Sangha.

In 2014, my Mom had a stroke. I took care of her at her home until she transitioned. One day the Sisters came to the house and chanted Namó 'Valokiteshvaraya and May the Day Be Well. When they finished my Mom said, "I Love you." My Mom also was able to sit with the Sangha one night for a few minutes. I love Deer Park. And Deer Park loves us back.

In January 2018, my brother Jim received a stem cell transplant. It was a roller coaster, and it continues to be. Recently Jim was in the ER with a fungal infection and congestive heart failure. He spent ten days in isolation in the hospital. He is now home in self-isolation. If he had become infected with Covid-19, he probably would not have survived. Through the guidance of the practice, I was able to practice patience, non-waiting, to be present in the here and now, and to not fear the future. Deer Park is my lighthouse in the storm.

I feel so much gratitude for the many insights I have learned through this beautiful practice, and the many benefits it has offered, especially the Sangha. I recently attended the Earth Holders' Retreat, right before California went into lockdown. I am so grateful. There were so many beautiful people and wonderful practices. It was healing and inspirational to see a healthy and peaceful way of being in community, and in nature, especially considering these hard times. Deer Park is my example of a happier and healthier way to live.

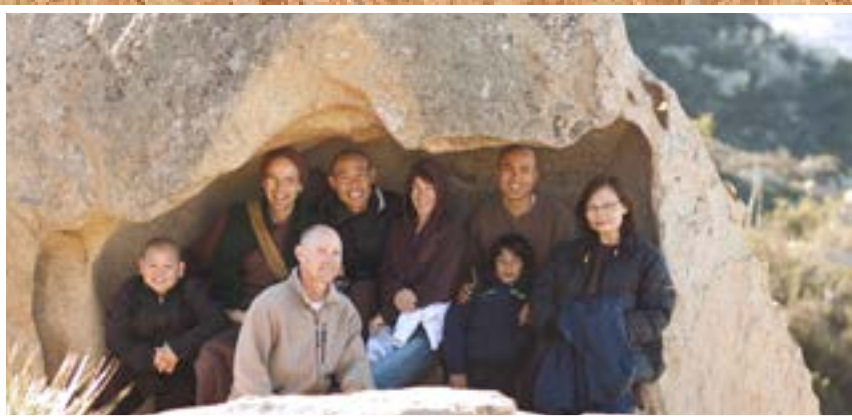
Now we are in the throes of Covid-19. Things are changing, and they will never be the same again. It is Springtime! Spring is so pretty at Deer Park. I am missing some of my favorite flowers, but I have photos of past Springs. When Deer Park reopens, some things will be different. But that would be true anyway. That's life. Some things will be the same, though. There will still be the practice. As Thay wrote, "On the long, rough road / The sun and the moon / Will continue to shine". We at Deer Park will walk that Path together.

2009

Traveling

with

You?

Teacher

Chân Trời Minh Lượng

Less than a year after ordaining at Deer Park Monastery as a novice monk, I was invited by my elder brother, Thầy Pháp Hộ, to accompany him on a two-week trip to Jacksonville, Florida. Thầy Pháp Hộ had been my mentor for the past year, and in recent months, I had been serving as his attendant while he was recovering from Stage 4 metastatic melanoma.

As the trip grew closer, my anticipation mounted. I have always loved to travel, and this would be my first-time jet-setting as a monk. Where would we be staying? In a “beach bungalow,” I was told. I imagined a secluded, white-sand beach, the sound of a gentle tide and the care-free strumming of my ukulele as I sat reclined next to my big brother. Occasionally, I would stop playing to listen to our beloved Thầy’s deep and

penetrating insight into the nature of the ocean waves, and then I would continue playing until it was time for dinner, followed by sitting meditation under the warm setting sky.

The reality was not so idyllic. Although we did enjoy some time at the beach, we also had to take care of the work of cooking, cleaning, grocery shopping, and so on. Thầy Pháp Hộ allowed me to take care of many of these duties, but he also helped in a very natural and kind way, and even made entire meals himself on a couple occasions when I felt too tired. Despite his help, I felt some aversion to all this housework - not because it was a great effort, but because I simply was not used to doing it! Through the trip, I grasped more deeply how pampered I had been throughout my life. Tydying my room, cleaning pots and pans, washing my clothes; these were all taken care for me. I wasn't used to doing my own laundry, let alone doing somebody else's! So, the

work of attending my elder Brother allowed me to be in contact with these basic realities of responsible adult life, to develop humility, and to do these tasks not just for myself, but for another person as well.

Throughout the trip, I was almost always at Thầy Pháp Hộ's side. As we walked through the airport or drove to the doctor's clinic, I was beside him, trying to anticipate what he might need. He was a bit shy about asking for help, so I needed to maintain my practice of mindfulness in order to know what he might need and offer it. I enjoyed carrying his shoulder bag and using his phone to coordinate the logistics of each day.

But attending Thầy Pháp Hộ on the trip was not just about taking care of physical needs. I also supported him as a fellow monk with a spiritual aspiration, and he did the same for me. I had not expected this to be so important, but during the trip I had the growing feeling of being an outsider in Jacksonville. As the two weeks went on, I looked in the mirror and found the brown robe more and more strange. Apart from Thầy Pháp Hộ, I never

saw anyone else wearing it, and my subconscious started to wonder why it was there. I was not so rooted in the monastic life yet, and it was easy for me to picture myself back in lay clothing. Although we met some very nice and curious folks throughout the trip who were supportive of our lifestyle, we also received harassment as we walked along the road from passing drivers unfamiliar with our strange appearance. Thầy Pháp Hộ was there for me to take refuge in, to remember my path, and to feel inspired to continue when I felt estranged. He helped me more in this regard than I helped him.

The work of attending is, above all, a process of attendant and attendee coming together as one body. When this body travels, it creates a spiritual island, a calm refuge offering compassion in the midst of an anxious world. Through intimate moments spent together, the attendant receives the spiritual energy, experience, and virtue of the attendee, and the attendee receives the freshness and physical energy of the attendant. It is a wonderful, reciprocal relationship of which I am honored and lucky to have been a part.

Stories from *Old Path White Clouds* that speak to my experience:

On the attendant not needing to be told what to do

Chapter 43: Understanding without words the Buddha's intention to offer teaching to the untouchable Sunita, Sariputta and the Buddha's attendant, Meghiya, follow him as he veers off the road.

Chapter 47: The Buddha leaves the Sangha, and some monks urge Ananda to follow the Buddha to assist him. Venerable Ananda replies, "*If the Buddha has departed without telling anyone, it is because he wants to be alone. We should not bother him.*"

On maintaining the practice while traveling

Chapter 49: The Buddha reminds Rahula to maintain his practice while they are walking to the village for alms:

"Even though the Buddha could not see Rahula, he knew his son had lost his mindfulness. The Buddha stopped and turned around. The other bhikkhus came to a halt. The Buddha looked at Rahula and said, 'Rahula, are you observing your breath and maintaining mindfulness?'

Rahula lowered his head."

On attendant taking care of attendee

Chapter 77: "*The Buddha frequently pointed out beautiful scenery to Venerable Ananda. The Buddha knew that because Ananda devoted such wholehearted attention to attending to the Buddha's needs, he sometimes forgot to enjoy the countryside around them.*"

Growing with Community

Colman Costello - Boundless Offering of the Heart

For me it all started when I was planning a trip back to my hometown in Connecticut to spend a month with my mother. I had recently been very interested in getting back to nature and growing my own food, I was even thinking I might want to walk away from my life in Los Angeles and try my hand at some sort of communal-type environment. I dreamed of living “off the grid” and slowing my life down.

So, it was there in front of my laptop, I typed in a search that would change my life: “off the grid farming Connecticut”. What I found was an article about a man who has lived for the last forty years in a house he built himself out of hay bales and stucco. The man was an artist, a farmer and a Buddhist. I went to his website and was amazed by his paintings and the pictures of his farm. I sent an email and asked if I could come visit when I was in town.

I almost let the opportunity pass, maybe I was too shy or too consumed in other things to call the cell phone number that this “off the grid” Buddhist/artist /farmer had sent me in response to my email. But I made the call and scheduled an afternoon to stop by and talk. When I arrived, I was surprised to find this man sitting in the sun listening to National Public Radio, smoking cigarettes, and drinking coffee. He had a friend with him who had stopped by to purchase some produce from the farm and also apparently to talk politics. It was a heavy conversation I walked into. I waited until his friend left and listened to him talk politics for a while before I tried to change the subject to something more positive.

I mentioned that I had read that he was a Buddhist and that I was interested in the subject but had very little knowledge of it. He asked me to tell him everything I did know and as I began to try to piece together my thoughts on the subject, I realized there was almost nothing there. He said, “Well if you’re interested there is a great book by Thich Nhat Hanh called *Old Path White Cloud*.”

That afternoon I found a used copy at a little book shop right down the street from my mom’s house. It was a big thick book, but the font was pretty large, and it only cost a couple bucks. I read the first chapter right there in the shop, it was called “Walking Just to Walk.”

The book blew me away. I was so impressed and excited to try to live my life according to the many simple lessons I learned there. I found the plumvillage.org website in the back of the book and was absolutely amazed to find that there was a Sangha that met every Saturday less than two miles from my house in Los Angeles.

It was a little bit of an adjustment for me to get comfortable right away at Sangha. I had never sat in silent meditation; I had never sat cross legged for any more than a few minutes without pain in my back and legs, and I was unfamiliar with all the customs of the new group. The singing and the bowing were the most outside of my comfort zone. Yet there was something about the space, the people and the smiles and their warmth that made me feel very quickly like I had really found something special here. The members of the group were so passionate and dedicated in their practice. Just the way they sat was striking to me. The way they spoke of Thich Nhat Hanh was something new also. They called him “Thay,” which means teacher. I loved the idea of this old wise Zen master as my teacher.

As the first few weeks turned into the first couple months, I became a regular. I was using the tools I learned at sangha in my life and they were making huge differences, especially the ideas involving my anger and the way to embrace it. I began to think about the Five Mindfulness Trainings as an active quest and abandon the things in my life that were not in line with that aspiration. Around this time, I began hearing the same question from many of the members, “Have you been to Deer Park yet?” It was with great reverence that they described the place.

My first journey to Deer Park was for the celebration of the Vietnamese Lunar New Year. I wasn’t sure what to expect, but when I entered the large meditation hall for the first time, I was met by the warm eyes and pleasant smile of a young monk who approached me and said hello. He immediately asked me about my local practice and when I told him proudly about my group, he responded that he himself had begun in the very same Sangha and only recently had taken his vows and been ordained. I was immediately struck by the diversity of the crowd, and then I began to recognize some of the faces from my Saturday group. It was excellent to connect with them in a deeper way in a different space. The connections that began that day have continued to resonate and splinter into infinite paths that I hope to spend my remaining years traveling down. In the many trips to Deer Park since that first one, I have met and connected with people from all over the world, and I have grown closer with people in my own community.

I would like to acknowledge and appreciate equally the land and the people of the Great Hidden Mountain that we call Deer Park Monastery. For twenty years, the place and the people have grown together. The result is lotus flowers for us all.

2
0
1
0

Ode to the Valley

Chân Pháp Lưu

After returning to Deer Park Monastery for the Fall 2019 Rains Retreat

Coyotes gather to gossip in the chaparral shade, at ease, yet glaring, paws splayed, lean and limber, some lying, one panting. It is midday. Monks gather in the hall to recite precepts, draped in yellow, robes fragrant with black sage, faces gentle and silent. Blue sky extends above in nine of ten directions, no cloud to spot. The tenth direction is below: the earth, ochre and pregnant. A hummingbird swoops, tops Mach 1 with a clamor, hooks, and hovers—a dare to display, dazzling the perched one beside him. A young man pours tea under the smiling gazing abbot, in the stupa on the outcrop, loving life simple and monastic.

Above the cliff, water gurgles and sputters as it trickles, a prized liquid gem unveiled—splendid in abandon. A doe prods the mud, stoops, and drinks, and then pauses. Her fawn follows, fumbling and frightened: he is cherished. Above, in artemisia, the red rattler coils calmly, suspended and lurking, tongue grabbing at scented currents, while a stink bug strides stiffly over stone, sand and pebble—like a tank bold in battle, unyielding and unapologetic.

Whose prints are those, that cross prints of others, amidst others? There is rabbit, and probing raven, amidst the swirls of the snake's passing: signs of the signless, signals soft-pressed in adobe and unerring.

Right now this all happens, amidst happenings of happenings—a breath, the hawk's cry, portals back to the present—lest we forget, founder and fall into a future of past affliction, like the ant doomed to drop down the ant lion larva's cone lair.

Let the valley say all this. Let your heart be at peace. Let your steps be at peace, and the valley is at peace. Let this peace, within and out, be the peace of non-fear—that the earth *somehow* knows what we *somehow* don't hear: that this place, this ground, made sacred by your step, never left you, never worried that you'd lost what's most dear.

My Home and Refuge

Sid Montz

My heart is so full as I sit quietly, enjoying my tea and contemplating the meaning of Deer Park to me. The seeds planted in the late 80's while attending college at the University of California San Diego have been nurtured and now are blooming into a cherished lifelong practice. When I arrived at UCSD, the Free Tibet movement drew my attention. Intrigued, inspired and awakened, I began to study under the Tibetan tradition. From that time, some thirty years ago, my journey in Buddhist studies and practices took me through a few different lineages. My meditation practice, the Sangha, and studying the Dharma have been my joyful foundation.

Approximately ten years ago, I began to read and listen to the teachings in the Plum Village Tradition. Of all the lineages I studied, I realized that I had found my true home in the teachings of Thich Nhat Hanh. During this period of my life, the majority of my time was spent in New Orleans caring for my ill, aging parents. There was no Sangha in the area. I yearned to be part of a Plum Village Sangha. Upon my parents passing, I was so fortunate to find the Organic Garden Sangha in Culver City. To be surrounded with such incredible, inspired, longtime practitioners made my whole body relax into the teachings and practices. I was no longer alone. To have such support and guidance is a gift beyond words. To humbly participate in and occasionally lead Sangha is one of my greatest joys.

For years I had read about retreats at the monasteries. Then the day arrived one warm sunny Sunday in July 2018. I jumped into my car in Los Angeles bright and early to head alone to my first Day of Mindfulness at Deer Park. I was filled with anticipation, not knowing how the day would unfold. I got to the gate. No one was there yet. I pulled over, breathed and rolled down the windows. I drove slowly along the beautiful winding road in silence. The fresh air and the smells were so familiar. When I had left New Orleans to attend UCSC in La Jolla so many years ago, this climate was my first introduction to the state I would eventually call home. My body relaxed, my mind began to clear, and my heart softened.

As I walked up the hill, the first person I encountered was Brother Peace, who at the time was an aspirant. His warm smile greeted me, and we quickly discovered that we were both from Organic Garden Sangha. It was so comforting and lovely to make this first connection. Brother Peace gave me the lay of the land and guided me that first day. It was the perfect introduction. It's hard to find the words to describe the overwhelming sense of comfort, joy and ease I felt. That day was my first mindful meal in a large group. I was so eager to talk to everyone about the practice, about Deer Park and everything else. My curiosity was in high gear. Needless to say, Noble Silence was a challenge. It took everything to breathe, stay present and watch the monastics for guidance. I sat with people I did not know. As I sat, bowed and ate in silence, I had to fight back the tears. I was overwhelmed by the stillness and quiet, yet I felt so deeply connected to everyone. There was no need for the small talk or chit chat. The connection cut through to the core of interbeing.

I dove into the rest of the day's activities and practices. Walking Meditation, Dharma talks and deep relaxation. The time flew by and I did not want to leave. After many years of practice and searching, I had found my home for deep practice, sangha, and restoration.

I return to Deer Park as often as I can. My favorites are personal retreats for as long as I can stay. When I ponder my time there, I recall how happy I feel sitting quietly reading in my camping chair while a rabbit sits a few feet away as if she's waiting to share a cup of tea. How wonderful it is to mindfully walk up the hill to meditate near the peaceful, awe-inspiring Buddha statue! I enjoy losing track of time, sitting in the stupa in contemplation and connection to many monastics and practitioners who've meditated there. The evening Sanghas where I get to share with the monastics and lay friends are also extremely nourishing. I enjoy gleefully watching the koi fish in the pond and savoring the delight when one of the fish lets me pet him! I treasure my early morning meditations in the Ocean of Peace Mediation Hall that begin in darkness, and when we open our eyes at the end of sitting meditation the sun has risen. Next, I grab a stick for Qi Gong where we move in silence together.

Deer Park is now and forever my refuge. My sincere wish is that all people may find their Deer Park. May all of the visitors to Deer Park carry the compassion, connections, teachings and practices out across the world, guiding all people towards mindfulness, peace and freedom.

MANIFESTATION OF TNH FOUNDATION

Ellie Stanley & Laura Hunter

1) How did the Foundation come into being?

Ellie: I had worked with Ron Forster, before we were both members of the Order of Interbeing, on raising money to protect Deer Park Ridge alongside Brother Phap Dung, who was the Abbot of Deer Park at the time. I remember doing roleplaying with Brother Phap Dung on how to ask people for donations. It was really out of his comfort zone, but he was so willing to try. That was a fun experience and very nourishing to my practice. I felt a lot of gratitude to be able to give back a little to the community and teachers that had offered me so much. That project was ultimately a success, but I learned there was so much more that needed to be done. I also knew that there were many people who would like to give back, just like me, but the monastics didn't have the capacity, expertise, or desire to take on the fundraising projects that were needed. I wanted and hoped that I would find a way to help our community in the future.

A few years later I was at Deer Park for my OI ordination with Thay. It was very early in the morning and when the ceremony was over, I was very joyful and overwhelmed. As I hugged my many friends in the meditation hall amongst hundreds of others, a hand reached through the crowd and grabbed my arm. It was Brother Phap Dung and he was telling me that I needed to go with him to a meeting with Sister Chan Khong in Thay's hut. I didn't know what was happening, but he could have asked me to do anything in that magical moment and I would have gone along. When I arrived to Thay's hut, Sister Chan Khong, Brother Phap Hai, Brother Phap Ho, Brother Phap Luu, Brother Phap Dung, Denise

Nguyen, Larry Ward, and Laura were all quietly sitting together on the floor. Sister Chan Khong shared that she wanted us to start a lay effort to help raise support for our community in North America. She said that the monastics needed to be there for the practitioners and to practice themselves. We needed lay people to support the needs of the practice centers, the monastics, and Sangha building. I went to my tent that night so excited to see a dream come to fruition.

2) What's different nine years later?

Laura: So many things are different today. First, we have a wonderful staff led by the ever-amazing Diem Trang Nguyen. Our Board has grown from four members to fifteen, growing in depth of practice and expertise. We have both monks and nuns from each monastery guiding us. And, we have also continued the very strong collective and joyful energy of our Foundation family. We are able to discuss and plan for serious events and sing silly songs together. Together, we have also been able to transform and nourish ourselves as a Sangha. We see that again and again the Foundation has been able to provide some organization and stability for the community so the community can continue to provide stability to all of us. As a person who serves on a lot of Boards, this one is unique in providing a beautiful unification of providing refuge and engagement for those who serve.

3) What are your aspirations for the Foundation?

Ellie: My aspirations for the Foundation today is to help provide the means to carry Thay's teaching and our beautiful community forward

planting seeds of Compassion

into the future for many generations. I hope that we can continue to mindfully grow, while always flowing as a river, and find ways to care for our beloved monastics and increase support for local Sanghas.

Laura: I also see the helpful role that the Foundation can play to ensure Thay's legacy into the future. As coordinator of the Cedar Society, the Plum Village Legacy giving program, I aspire to continue to honor our spiritual ancestors, Thay and his early students, and grow the Cedar Society, which is named after some of Thay's original students who he called the thirteen Cedars. As a young Dharma teacher in Vietnam, Thay trained his earliest students to become "*like strong cedars to help support the Buddha's teachings.*" These students helped Thay to renew the teachings and bring them around the world. From thirteen, so many spiritual awakenings have been born. I have been so inspired by that image. My aspiration is the one Sister Chan Khong has transmitted to me—to grow 13 cedars into 1,300 Cedars. We are here because they were there. So, I aspire that others be there in the future because we were here. It is how we can continue our teacher and our beloved community beautifully.

4) What is a favorite memory of your time working to grow the Foundation?

Ellie: I have two favorite memories. The first one is from the very early days, in 2012. Back then we had some marathon meetings because there was so much to do to create a new thing. We felt like we were caring for a baby that needed a lot of care. I remember we met one day for so long,

trying to figure out challenges, that we ended up laying on the floor and talking. We were so tired, but so connected in purpose and having fun. I remember Brother Phap Hai's energy and humor carrying us through those long days. My second favorite memory was just last fall, when I was blessed to be able to go to Plum Village for the first time to discuss the Foundation's growth and work with monastics. To be able to sit with Brother Phap Dung, now at Plum Village, drinking tea, is a truly fond and special memory.

Laura: There have been a lot of wonderful memories. In the early days, our Brothers, Brother Phap Hai and Brother Phap Ho had to spend a lot of energy guiding us about our '*get 'er done*' energies when it came to fundraising. Ellie, Christina and I had to learn the hard way that, unlike every other job in the world, success in this one was not measured by meeting any goals or raising any 'target' amount of funds. Rather, the senior monastics would ask us—How is the harmony in your Board? How is your happiness? Are you making sure that your work can be done with spaciousness? Easier said than done for a bunch of Type-A, high-octane professional performers! Yet, we learned a new way to work, cultivate joy and Brotherhood and Sisterhood and that is the greatest gift.

As volunteers, we get to talk to lots of donors and get to be in touch with the deep love and hear the stories of transformation the teachings have provided. It has been so nourishing. The best of all is the deep and close connections I have made with the Board members and staff. You know who you are, and you are Awesome Possums!

JUNE 1969, SD MAGAZINE

PHOTOGRAPHY BY BILL REID

PEACE CORPS IN THE ANDES, TEN MINUTES NORTH OF ESCONDIDO

● North of Escondido in rock-strewn mountains, there is a group of "Do-Gooders" living a tough, Spartan life on a levelled-off plateau, a section of which was once a nudist camp. They are Peace Corps trainees. It is the first permanent training center of its type in the continental United States, preparing most of the Corps volunteers for service in Latin America. A smaller facility has been

Above: The remote, mountain-enclosed Peace Corps Center gives trainees a feeling for the topography they will find in South America. Left: Trainees bound for Venezuela supplement both language and nutritional studies with a bit of gardening.

added at Hemet to train volunteers to India, and a center at Louisiana for groups bound for Puerto Rico and the Virgin Islands.

The pilot project is not more than ten minutes from downtown Escondido, yet it is remote enough to be completely isolated. The road winds up through Deer Park, climbing higher and higher until there are only rugged mountains. Three sites have been graded to accommodate the buildings and recreational areas. Standing on Pad One with the local director, Richard Griscom, we are told that the remote, brooding scene is similar to the topography of the lower Andes where there is not much rain. Dick Griscom should know. He has spent time as a deputy director in Venezuela and Bolivia, acting director in El Salvador and has just come from a stint as the first director in Paraguay.

The stark, barracks-like buildings are

labelled with signs in Spanish. The center compound shows the landscaping efforts of the trainees. As one notes the rocky soil, it becomes evident that the attempt is a valorous effort. Tree-stump seats, interlaced among the rock and cactus, are used for outdoor classrooms.

"They have got to be dedicated," says Griscom of his pupils. "It is the most frustrating work one could choose, yet the challenge is so great and the successes so rewarding, it makes other occupations seem dull." Executive secretary Nancy Hinchcliff admits "I couldn't conceive of working anyplace else after being here. It would be dismal."

The drab surroundings make the atmosphere of optimism seem even more dramatic. Though the trainees are fervent, even messianic, there is none of the tight-lipped zeal associated with missionaries. These are people, mostly young (average

Director Richard Griscom (above left), a seven-year Peace Corps veteran, praises the local brain pool the center can draw upon. Above: Peace Corps Volunteer Ernie Orona (standing at left) met native Colombian Pablo Reyes in a barrio of Colombia. Now both are teaching at the training center.

Below: Pre-fab "Paradome" classrooms form a blue-and-white-roofed, tent-like cluster on the second clearing.

age is twenty-three, though there is one man in his late fifties), who are getting tremendous satisfaction from being involved in a program they feel is vital and significant. Escapists who feel it would be romantic to bring enlightenment to a foreign country soon would be disillusioned by the rigors of the training. Actually they are weeded out early in the game by the intensive selective system. Emotional maturity is as important a factor as academic aptitude.

The North County program, now twenty months old, has gone through the normal evaluations and changes that face any pilot operation. The three main reasons for choosing the site have proved valid. The climate allows for year-round training and the topography is similar to Latin America. The large number of nearby institutions of higher learning offer a brain pool of specialists to give lectures without maintaining an expensive full-time staff. Also, the center receives administrative support from San Diego State College. The preponderance of Mexican-American families in North County and the nearness to Mexico give volunteers a taste of conditions they will face in the field.

The curriculum has come of age since its idealistic beginning. All the knowledge gained in fielding volunteers during the Peace Corp's eight years of existence (about 11,000 are at work in fifty-eight countries) is being utilized here. Returning trainees (there are seventeen of them on the faculty) have first-hand knowledge of the needs and emotional temper of the

Deer Park

A Multi-dimensional Mixed Use Development
Escondido, California

A new SICA Project

June, 1999

OPPORTUNITY KNOCKS?

In late May, 1999, after a packet was sent to over twenty-five interested Subud members in both the U.S. and U.K., a group of thirteen visited several sites in northern San Diego county, California, to explore possible uses for several parcels.

After viewing three sites, one site called "Deer Park" and owned by the County of San Diego, clearly stood out as having the most potential for both profit and non-profit activities. This beautiful and unique property of 438 mostly undeveloped acres offers multi-dimensional development, including:

—Thirty-three homesites (1 acre)

Forty view home sites (4-20 acre lots)

—An abandoned CCC camp that once housed up to 150 trainees. These existing buildings could be rehabbed and used by various not-for-profits for training and retreat activities.

—A site for a possible spa/healing resort that could accommodate up to 150 guests in a pristine stand of old-growth California oak trees clustered

Old California oaks in center of Deer Park.

around a small stream (see photo above).

Because of the magnitude of the project both as an enterprise and as a social project, funding and expertise are needed. If, upon reading through the following materials, you would like to join the effort, please fill out the "I want to help form" on page 4.

Some of the camp dorms.

The Vision

It is rare to find a property that offers such diverse opportunities and challenges. It is our hope that by rallying the many talents in Subud and interfacing closely with the City of Escondido and then the County of San Diego (owner of the property) to take this abandoned site and, with careful environmental planning, make it into a resource

for both Subud and the local community. It is our goal to use the expertise of both the environmentalists and the business experts in a collaborative effort to convince this County of San Diego that we can work together to take what is now an abandoned property in disrepair and make it a functional, environmentally friendly and profitable venture.

Inside this issue:

Financial Q & A	2
The Steering Committee	2
Deer Park Springs-Spa/healing resort	2
Existing structures and zones.	3
Friends of Deer Park	3

Location Highlights:

- Escondido is a thriving urban environment in the midst of gentle rolling hills, avocado and citrus groves.
- Deer Park lies 18 miles inland, 100 miles south of Los Angeles, 30 miles NE of San Diego.
- Recreation abounds—hiking, beachcombing, surfing, bike riding, skiing, camping, even an Iceoplex skate rink.
- Escondido has a new \$81 million California Center for the Arts (currently underutilized!)

The Entrepreneur

The International Newsletter of Subud Enterprise Services

Volume 3 Number 4

June 1999

From the Editor

This is a kind of year-end roundup.

I believe that SES is at a turning point. The past three years have seen a gradual confidence building. I truly feel that many of the cobwebs and misconceptions about where enterprise really is have been blown away. Think of it if you will as reconstructing the foundations. I think that the membership generally has a more positive view of enterprise, and entrepreneurs specifically have a better self image, not only of themselves, but more importantly of the enterprise community generally. They realize that not only has each of them individually moved on and gained in experience, maturity and achievement, but their peers have done the same. So now it is time to move on, and more on that later.

In North America we have 52 paid-up members for the year 1998-99 (our target was 56 or more). We failed to establish Enterprise Support Groups around the country on a regular basis. This is mainly due to a lack of volunteers to do the work. I don't know whether we have succeeded in raising enterprises' consciousness about making contributions to the Subud organization and its wings. Certainly there was much

[continued on back page]

Quotable...

Enterprise means to exert yourself. If you are already employed, that is also an enterprise... But it is still more desirable to work standing on your own feet.

- Bapak Muhammad Subuh Sumohadiwidjo

Deer Park, Escondido, California

By Hanafi Fraval

Looking out of the car window, I thought I was back in the south of France, where we visited about eight years ago. The flora, the textures, the outcroppings of rock and the way the undulating countryside married with dry but rich plant life took me right back to Provence.

It is rare that one finds such a large property right at the edge of a city - in this case, Escondido, Calif., a thriving urban environment in the midst of gently rolling hills and avocado and citrus groves. Sjarifuddin Harris (Sharif) talked about his vision as we drove through these hundreds of beautiful acres, still empty and adjoining a very upscale part of Escondido.

Levana and I had traveled to San Diego to meet with Sharif and Sulfiati Harris and Marston Gregory, who has joined Sharif in this project. We were there to help them structure the business and financial side of the project. We were about to meet Arthur Jokela and Alice Tang, two of Sharif's partners in this project, and take a

grand tour while hearing about the background of the area.

The Vision

One does not often find a property offering such diverse opportunities and challenges. Sharif and Marston are hoping that many other Subud members will join with them in the development of this unique site. In fact, Henrietta Haines has joined the team on the financial and business side. Henrietta has an MBA in business and has had some experience of property development. I spoke with Henrietta after we returned from the visit, and we recapped some of the highlights. "I couldn't believe that this huge, beautiful property was right on the edge of the city," said Henrietta. "Not only that, the nearby Freeway 78 has all the stores that you could possibly ever want. Also, you've got a host of restaurants close by."

Sjarifuddin Harris presenting the project to a group of Subud visitors on Alice Tang's verandah.

Incredible Gift

Anna Gerner

Deer Park has been an incredible gift in my life. My experiences there have prompted a huge amount of growth, healing, and change. When I first found Deer Park, I had no idea going there would have such a profound effect on me. I was very sick, and I was desperate for my situation to improve. I felt that I had tried everything, that nothing had helped, and I was convinced that I was going to be sick for the rest of my life. I decided to go to a Wake-Up Retreat because I did not know what else I could possibly do, and that turned out to be the decision that got me on a path to healing.

When I arrived, I was very nervous. Usually, I had such low energy that I had to be laying down the entire day apart from maybe two or three hours. It was difficult for me to keep up with the daily activities and I was constantly fretting about my health. As the days went on, the spirit of Deer Park sunk in. My mind started to calm, and I noticed that I had a tiny surplus of energy. I hadn't realized it before, but the constant tension in my mind was a massive drain on my energy. As my mind calmed, so did my body. I felt muscles relax that felt like they had been carrying tension for decades. The heaviness and pain in my body started easing some. I fell in love with sitting meditation because it allowed me to experience deep calm. During these periods of calm, I could feel my body doing what it naturally wanted: to heal.

Learning to live in this relaxed way made a massive difference. By the end of the retreat, I was up and moving around for ten hours a day. This felt miraculous to me. I couldn't believe I had the energy to walk around and connect with others, when just days before I felt like I didn't even have enough energy to sit up in a chair. Releasing the constant worrying in my head also made room for clarity and gratitude. I may have illness in some parts of my body, but more importantly I have wellness in others. Whenever I would think of it, I would tune in and feel the energy of life in my body, in other people, and in the natural world around me. When I would walk,

I would be happy to notice all of the functions in my body that were working perfectly for me to be able to do that. My focus shifted from how many things are wrong to how many things are right.

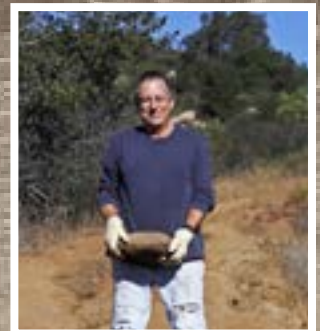
Having more of a focus on what is going right spilled over to the rest of my life. I realized that throughout my life I was always trying to achieve. I was always reaching for more conditions to be happy instead of being happy for the way things are now. When I took a step back from all the things that I wanted and all the conditions I needed in order to be satisfied in life, I saw that I already had so many of the things I once wanted. I made it a practice to sit in meditation and just BE: relaxing and smiling at how many truly amazing things I have in my life, and feeling gratitude for the current level of health and energy in my body. I don't have to constantly strive for things to be different. This has completely transformed my attitude. I can feel contentment now and I am no longer moving through life in a frenzy. I can also feel deep appreciation for the people, things, and situations I have in my life. Being able to truly and deeply experience life is a skill I will have with me for the rest of my life.

Since going to Deer Park for the first time two years ago, I have maintained a daily practice and have returned many more times for retreats and days of mindfulness. Others in my life have seen how the practice has affected me, and have accompanied me when I return so they can learn the practice themselves. I can see what I have learned at Deer Park spreading out in my community. Every time I return, the practice sinks in deeper and transforms more and more areas of my life. I have nearly fully healed from my physical condition, and Deer Park is a huge part of why. I want to thank the monastics for opening their home to lay people and sharing the practice with us so that we can see the path to healing, transformation, and joy. Deer Park is the most joyful place I know, and I am grateful to everyone who contributes to the place, the energy, and the practice there.

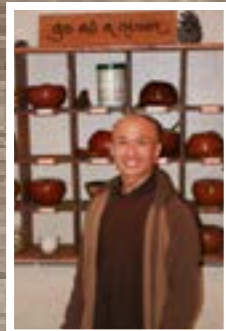

2

0

hiền tãng
vô tưởng

Sư Ông Làng Mai

*24-8-2000: Buổi nói chuyện đầu tiên của Sư Ông Làng Mai với
Tăng thân Tu Viện Lộc Uyển (Chân Minh Khai ghi lại)*

Tăng đoàn Làng Mai gồm 50 vị đáp máy bay từ Pháp và Tiểu bang Vermont (Tu Viện Rừng Phong) đến San Diego trên ba chuyến bay trong ngày 18/8/2000 để chuẩn bị khóa tu Thiền quán dành cho người Việt tại Đại Học UCSD từ ngày 25 đến 30/8/2000 và cho người Mỹ từ ngày 06 đến 11/9/2000. Những ngày trước khóa tu, Tăng đoàn cư trú tại Tu Viện Lộc Uyển trong những căn nhà vừa được tu bổ một cách gấp rút trong thời gian 50 ngày vừa qua.

Sáng ngày 20/8/2000 Tăng đoàn và Thiền sư Nhất Hạnh đã có mặt tại Chùa Huệ Quang thành phố Santa Ana để thực hiện buổi pháp thoại đầu tiên trong chuyến hoàng pháp ở Hoa Kỳ năm 2000.

Chiều ngày 24/8/2000, Thiền sư Nhất Hạnh đã có một buổi tiếp xúc thân mật với thiền sinh thân hữu Tu Viện Lộc Uyển tại thiền đường “Trăng Đầu Non”. Tại đây, Thiền sư đã đọc cho đại chúng thưởng thức bài thơ “Tìm Nhau” do Thiền sư sáng tác và được nhạc sĩ Anh Việt phổ nhạc trong CD “Tiếng Gọi” sẽ phát hành trong khóa tu này cùng bài thơ “Đêm Nguyện Cầu” do Thiền sư sáng tác năm 1963 và tự phổ nhạc năm 1968.

Dưới đây là bài nói chuyện chiều hôm đó của Thiền sư Nhất Hạnh được ghi lại:

“Nếu đạo tràng Mai thôn ở Pháp là một tặng phẩm của PGVN cho Âu Châu thì Tu Viện Rừng Phong ở tiểu bang Vermont và Tu Viện Lộc Uyển ở tiểu bang California là hai tặng phẩm của PGVN hiến tặng dân tộc Hoa Kỳ.

Chúng ta đến đây không phải với hai bàn tay trắng đâu mà chúng ta đã đem đến cho xứ sở này những món quà rất lớn, những món quà rất giá trị.

Quý vị biết rằng đạo Bụt ở Mỹ Châu là một tôn giáo bành trướng mau chóng nhất trong thế kỷ này. Đã có rất nhiều thiền viện và Tăng thân tu học được thành lập khắp nơi trên thế giới. Những Tăng thân tu học theo pháp môn Làng Mai tại Hoa Kỳ gần đến con số 500 và đã có nhiều Tăng thân có trung tâm tu học tổ chức đảng hoàng. Tuy

vậy, các Tăng thân đó đều là Tăng thân cư sĩ, và nếu muốn đạo Bụt cắm rễ ở Tây phương thì phải có những Tăng thân xuất gia làm nền tảng gọi là monastic community. Khi mà chưa có những đoàn thể xuất gia tu học vững chãi, trong sáng, hai mươi bốn giờ một ngày và có mặt liên tục ngày này qua ngày khác, tháng này qua tháng khác, năm này qua năm khác thì Phật giáo chưa có thể cắm rễ sâu được. Vì vậy, sự xuất hiện của Tu Viện Rừng Phong ở Vermont và Tu Viện Lộc Uyển ở California phải có chức năng là những viên đá nền tảng của Phật Giáo Hoa Kỳ tương lai.

Tu Viện Rừng Phong và Tu Viện Lộc Uyển sẽ mở cửa cho những người trẻ Hoa Kỳ và Việt Nam xuất gia. Hôm trước, trong buổi pháp thoại tại Chùa Huệ Quang ở thành phố Santa Ana, tôi đã có dịp giới thiệu một số các thầy và các sư cô trẻ người Hoa Kỳ là có ý nghĩ muốn nói

lên điều đó. Chúng tôi rất cần những bàn tay đóng góp của quý vị – không phải chỉ là những sự đóng góp về tài chánh – tài chánh không hẳn là điều chính – mà điều chính là những đóng góp tinh thần. Mình và gia đình mình phải tu học tinh chuyên để xây dựng nên một tu viện rất nghiêm chỉnh, trong đó có một Tăng thân xuất gia sống rất hài hòa, rất hạnh phúc, rất tươi mát, và một Tăng thân tại gia tu học cũng rất tinh chuyên, rất hạnh phúc, rất hài hòa. Đó là những yểm trợ to lớn nhất mà mình có thể đem tới cho Tu Viện Lộc Uyển. Và khi những người trẻ đến với mình – cả Việt Nam

và Hoa Kỳ – họ mới thấy con đường xuất gia là con đường rất đẹp và đạo Bụt Hoa Kỳ chỉ có thể cắm rễ và phát triển nếu chúng ta có một Tăng đoàn xuất gia người Hoa Kỳ. Các thầy, các sư cô người Việt tuy vậy chỉ đóng vai trò ban đầu ở đây mà thôi, cũng như các thầy Ấn Độ chỉ đóng vai trò ban đầu trong việc hình thành Phật giáo Trung Quốc và sau đó phải chính các thầy Trung Quốc mới làm nền móng vững chắc cho Phật giáo Trung Quốc. Chúng ta cần có một Tăng đoàn xuất gia người Hoa Kỳ để họ nắm lấy vận mạng Phật Giáo của đất nước họ, và đấy chính là sứ mạng của Tu Viện Lộc Uyển.

Tôi muốn nói lại để quý vị rõ hơn không phải chúng ta lập Tu Viện Lộc Uyển để cho người Việt chúng ta và con cháu người Việt chúng ta mà thôi đâu. Chúng ta lập Tu Viện Lộc Uyển là để cống hiến cho Hoa

Kỳ một tương lai đạo Bụt, do đó chúng ta phải đầu tư vào Phật sự này một nỗ lực tu học thật tinh chuyên để mở một cánh cửa lớn cho Phật Giáo Hoa Kỳ.

Như vậy, Tu Viện Lộc Uyển được hình thành và sẽ được phát triển không phải do tài năng hay do sự sắp đặt của một vài người. Trái lại, theo tôi, đấy chính do một sự sắp đặt, một mặt là do từ các Tổ tiên của chúng ta, một mặt là từ các Tổ tiên người Hoa Kỳ. Họ đã sắp đặt để cho dự án Tu Viện Lộc Uyển thành hình.

Thật vậy, càng ngày tôi càng thấy rõ niềm tin này qua chuyến đi hoàng hóa tại Trung Quốc năm xưa rồi. Hồi đó, tòa Đại Sứ Trung Quốc ở Nam Tư bị dội bom và chính phủ Trung Quốc đã ngăn chặn tất cả các chuyến viếng thăm của các phái đoàn ngoại quốc đến Trung Quốc, kể cả các phái đoàn trao đổi văn hóa, nghệ thuật, ngoại giao... nhưng họ

đã không ngăn chặn chương trình của phái đoàn Làng Mai đến hoàng hóa đạo Bụt tại Trung Quốc vì họ đã giác ngộ để thấy Phật giáo Trung Quốc đang cần một sự tiếp cứu đặc biệt. Cũng từ sự giác ngộ đó, chính quyền Trung Quốc đã thấy rõ Phật giáo có dân tộc tính hơn các tư trào văn hóa và tôn giáo khác do người Tây phương đem đến, và đã thấy rõ cần phải nói tay với Phật giáo và cho Phật giáo một số điều kiện thuận lợi để Phật giáo có thể khôi phục nền văn hóa lâu đời của Trung Quốc. Và cũng nhờ tình thần giác ngộ đó họ đã để cho phái đoàn

Làng Mai qua Trung Quốc tổ chức những khóa tu và những buổi giảng Phật pháp tại các chùa danh tiếng và lâu đời của Trung Quốc. Phái đoàn gồm 200 người đại diện cho các nước Tây phương và đạo tràng Làng Mai ở Pháp đã được coi như là đại diện Phật giáo Tây phương. Sau chuyến đi Hoa Kỳ này, chúng tôi phải kịp trở về Pháp đầu tháng 10/2000 để đón tiếp một phái đoàn tôn giáo Trung Quốc đến thăm Làng Mai. Phái đoàn gồm có quý vị chức sắc trong hàng giáo phẩm Phật giáo Trung Quốc và cả các vị chức sắc trong Ủy Ban Tôn Giáo của chính phủ nữa. Cả một phái đoàn gồm 200 người từ 16 nước ở Âu Châu đến hoàng hóa đạo Bụt ngay tại một nước cộng sản và đã thành công. Đó thực là một điều hy hữu. Nếu không có sự sắp đặt của Chư Tổ thì làm sao chúng ta được cái ân huệ lớn lao đó.

Trường hợp Tu Viện Lộc Uyển hôm nay cũng như vậy mà thôi. Chư Tổ bảo làm cái gì thì chúng ta làm cái đó thôi. Đó không phải là tài năng của chúng ta, đó là công trình của chư Tổ. Chúng ta phải xây dựng Tu Viện Lộc Uyển với sự khiêm cung và lòng tri ân của những người con, người cháu, đừng tự cho mình là những người có tài năng, có kế hoạch. Được như vậy, chúng ta, những người xuất gia cũng như những người tại gia mới xứng đáng là những pháp khí của chư Tổ, xứng đáng lãnh nhiệm vụ của chư Tổ giao phó. Chúng ta phải thành công với Tu Viện Rừng Phong, chúng ta phải thành công với Tu Viện Lộc Uyển.

Tại Tu Viện Rừng Phong hiện có một vị trụ trì là Sư cô Chân Đức người Anh. Tại Tu Viện Lộc Uyển chúng ta sẽ có Thầy Giác Thanh và Sư cô Trung Chính, chúng ta phải có bổn phận yểm trợ hết mình quý vị đó. Nay mai, chúng ta sẽ có thêm nhiều vị nữa được gọi đến để đóng góp vào việc lãnh đạo tu viện và chúng ta biết đây là công trình chung chứ không phải chỉ là công trình của những người xuất gia mà thôi.

Các thầy, các sư cô và các đạo hữu còn nhớ rằng hồi mình mới lên trên này thì tình trạng rất là thảm thương. Những căn nhà, những khu rừng rất bê bối, thê thảm. Nhờ vào công sức, nhờ vào tâm lực của biết bao quý vị nên chúng ta có được một thiên đường như vậy để ngồi. Chúng ta mới có được những ngôi nhà khang trang, sạch sẽ, tươi mát để ngồi với nhau. Quá trình chuyển hóa chính nó là một công trình lớn. Khi mình xây một cái thiên đường hay một tháp chuông thì mình thấy được thiên đường hay là tháp chuông. Nhưng khi mình xây tình huynh đệ thì tình huynh đệ đó có thể quan trọng gấp trăm lần cái tháp chuông hay cái thiên đường, nhưng mà người ta không thể thấy được nếu không có chánh niệm.

Trong suốt mấy tháng chúng ta đã làm việc chung với nhau, người lớn tuổi cũng như người trẻ tuổi đã tới với nhau với tất cả niềm thương, với tất cả niềm hy vọng để mà xây dựng nên Tu Viện Lộc Uyển này. Dưới mắt tôi, đó là một cái monument, một cái đài kỷ niệm rất lớn. Trong khi chúng ta làm như vậy, chúng ta làm với tất cả tình thương, bằng niềm hy vọng của chúng ta, thì tuy cái đó không thể chụp hình được, nhưng cái đó là sự thật mà nếu chúng ta có chánh niệm thì chúng ta thấy. Chúng ta làm không phải vì chúng ta muốn có cái danh gì, cái lợi gì. Chúng ta làm là hoàn toàn do năng lượng của tình thương thúc đẩy. Và chính năng lượng tình thương đó đã tạo ra một đài kỷ niệm rất lớn.

Tôi mong rằng quý vị nào có theo dõi từ đầu tới cuối đã chụp những tấm hình, đã có tham dự những công tác quét dọn, sơn phết, làm đủ thứ, nếu mà có được một số quý vị nhớ lại được, ghi lại được những điều đó và viết lại thành một tập hồi ký về sự hình thành của Tu Viện Lộc Uyển thì chuyện đó rất là hay. Sau này con cháu chúng ta sẽ biết được rằng Tu viện đã được hình thành như thế đó, bởi những năng lượng như thế đó. Không phải là do có nhiều tiền lắm bạc mà làm ra được Tu viện mà do năng lượng của tình thương, của niềm tin mà làm ra cái Tu viện. Đây là điều quan trọng nhất mà chúng ta cần nhắc với nhau ngày hôm nay. Cái đó là cái rất đẹp. Chúng ta có nhiều ý kiến, người nào cũng có nhiều ý kiến mới làm cho Tu viện của mình rất đẹp, nhưng mà chúng ta đã dung hòa những ý kiến đó, chúng ta đã không chống đối nhau, chúng ta chấp nhận nhau, chúng ta mềm mỏng với nhau. Chúng ta làm ra được cái tình trạng ngày hôm nay, đó là cái rất là đẹp, một cái đài kỷ niệm mà nó sẽ sống mãi trong lòng của mỗi chúng ta. Xin quý vị nhớ cho đây là cái câu quan trọng nhất mà tôi muốn nói với quý vị tối hôm nay.”

Lần đầu tiên tôi đến Lộc Uyển vào cuối thu khi tu viện chưa tròn tuổi, rồi nấn ná lại đây tới đầu mùa đông để tiễn người bạn thân ra đi không về lại. Cuối hè năm sau tôi theo chân Sư Ông và Tăng đoàn từ Pháp quốc sang đây và gắn bó hẳn với nơi này. Tôi gọi núi rừng Lộc Uyển là của tôi, hay tôi của núi rừng đều đúng cả.

Có những nơi chốn và tình người nuôi dưỡng sự trưởng thành trong đời sống tu học, như một ơn phước muôn đời tự nhiên đến với tôi. Chiếc nôi đầu tiên sinh tôi ra bên kia bờ Thái Bình Dương đứng nép mình tựa triền núi lớn Vững Tàu, tuy có bị nổi chìm nhưng hiện vẫn đang vươn lên và nuôi dưỡng bao người tu trẻ. Tôi đã đến đó vào một chiều cuối đông 1973 như một chuyện tất định trong đời để rồi lột xác người tu, và ký thác đời mình cho vị Thầy già và cho Đức Thế Tôn quyết định. Nhưng lịch sử đất nước sang trang, những đứa con nơi núi cũ bay đi khắp nơi tự mình dang cánh bằng sải gió bay xa, có những chú chim gãy cánh... Kẻ mất người còn nổi trôi bồng bềnh xô dạt theo khói sương. Có điều, với tôi núi cũ xa xưa như một loại hương thơm giấu kín trong lòng luôn thoảng hương hạnh phúc, như lửa than âm ỉ đun nóng ngày càng làm chín chắn Bồ đề tâm và đạo nghiệp. Rồi ra, tôi lại gặp núi xưa trong khi về Lộc Uyển, và gắn liền với nơi này thoáng chốc đã gần mười năm. Nếu có ai hỏi: Núi rừng nơi đây có gì đâu mà gắn bó? Xin thưa: Có rất nhiều. Có cảnh. Có người. Cảnh đẹp, tuy đượm nét tiêu sơ vào mùa nắng nhưng rất hùng vĩ và thanh bình. Tình người tuy thanh đạm, tuy không vồn vã đón mời nhưng cao nhã và ấm nồng đạo vị. Những điều này đủ giàu có để nuôi dưỡng và làm lớn dậy đời tu của tôi.

Tất nhiên, núi rừng đây cũng có: “Những buổi sáng sương giăng hững hờ, những buổi chiều chân trời xa lộng lẫy, những đêm có trăng núi rừng sáng bừng mà hồn nhiên tĩnh lặng, những đêm không trăng nhiều cánh sao rục rờ thân thiết ghé lại thăm đỉnh núi này”. Đây là những câu tôi đã viết trong một đoạn tùy bút cách nay hơn ba mươi năm khi nói đến núi Tao phùng và tu viện Chơn Không cũ. Giờ chợt nhớ lại thấy sao rất giống nơi đây và cũng nghe lòng ngậy ngất bàng hoàng. Phải chăng núi cũ sinh tôi ra cũng là hiện tại. Thời gian chưa bao giờ đến đi và người năm xưa cũng dừng trong sát na không sinh không diệt.

Cách đây một năm, quyển “Kinh 42 Chương Giảng Giải” được in ra. Tôi lấy quyển đầu tiên gói giấy cẩn trọng ghi bên trong dòng chữ: “Đây là món quà được làm nên từ núi rừng Lộc Uyển, xin kính dâng lên vị Thầy vô vàn kính yêu của chúng con.” Và dâng đến các bậc Ân sư với lời đề như thật lòng tôi đã cảm nghiệm. Hoá ra đời tu của tôi đã được sinh ra từ một vùng núi, phiêu bồng mây nước rồi an trụ lại ở một vùng núi để trưởng thành và sống chân chất quê mùa như thuở mới sinh ra. Xin tạ ơn núi rừng xưa như chiếc nôi đã nuôi dưỡng tôi và bao người bạn tu để họ còn có mặt và đóng góp cho đạo cho đời như hiện tại. Xin tạ ơn núi rừng Lộc Uyển đã chấp thêm cho tôi đôi cánh để dâng hiến đời mình đền ơn các bậc Thầy và mười phương thí chủ đã dưỡng nuôi tôi.

Nếu quá khứ mạng mạch của các dòng thiền đều xuất phát từ núi cao rừng vắng, nơi đủ tú khí để thành tựu các bậc Thầy tài tuấn và đức hạnh cho Già lam, thì hiện tại chắc không thể khác. Tôi nghĩ rằng núi rừng Lộc Uyển sẽ là chiếc nôi sinh trưởng bao người tu trẻ thành tựu phẩm hạnh thanh cao và toả sáng hương thơm đức hạnh, hầu làm cho dòng tuệ giác của Đức Thế Tôn có mặt và hiển tợng hữu hiệu cho con người nơi đất nước này.

Lộc Uyển tháng 05, 2010.

Núi Cũ

Thích Phước Tịnh

Tết celebration

2012

*First Great Ordination conducted in Deer Park
by elder Brothers and Sisters*

Sư Tử Núi

Quá trình hình thành của một tu viện

Chân Thoại Nghiêm

(Trích *Lá Thư Làng Mai số 24 - 2000*)

Bạn hiền ơi,

Tôi ở đây đã được hai đêm rồi. Đêm tháng Bảy rất yên và vắng lặng. Đêm qua tôi ngủ bị lạnh vì không ngờ khí hậu ban đêm lại thay đổi như vậy. Nhưng sáng nay tôi thức dậy trong hương rừng tinh khiết, người nhẹ nhàng. Tôi đứng bên cửa sổ nhìn ra ngọn núi đá hùng vĩ chờ đón ngày lên mà cảm nhận được năng lượng nguyên sơ của đất trời. Tội nghiệp các vị Phật tử cứ lo cho hai sư cô ngủ ... trong rừng bị nguy hiểm, sợ rắn cắn chẳng ai hay, sợ chồn cáo tới viếng, sợ ... có người lạ đến thăm. Có ai biết được là chúng tôi hạnh phúc quá chừng với cảnh núi rừng yên tĩnh như vậy. Bạn hiền biết mà, với dân Gia Đình Phật Tử tụi mình thì sống trong khung cảnh hùng vĩ của Vườn Nai hấp dẫn như một chuyến cắm trại dài hạn. Nhớ lại ngày đầu tiên được chở lên thăm Vườn Nai, tôi và sư chú Pháp Dung luôn miệng xuýt xoa khi thấy những tảng đá lớn chồng nhau trên đường vào tới khu rừng sỏi. Cảnh vật hùng tráng và uy nghi trong những sắp xếp rất tự nhiên. Nhưng lên tới xóm Khuynh Diệp thì chúng tôi hơi ơ khi thấy vỏ đạn khắp chốn, cửa sổ bể kiếng, tường lủng lỗ khắp nơi và vườn cây khô cháy. Khung cảnh điêu tàn và đầy dấu tích như khi 'hai bên vừa ngưng tiếng súng' ở Việt Nam trong những năm chiến tranh vậy. Nắng gay gắt, màu vàng của cỏ khô nhiều hơn so với màu xanh của núi rừng càng làm cho cảnh vật thêm vẻ hoang dã. Ngày hôm sau chúng tôi bắt tay liền vào việc dọn dẹp vì không khí ở đó trông thảm quá. Việc đầu tiên là quét dọn một căn phòng lớn ở xóm Khuynh Diệp để làm chỗ họp cho buổi gặp mặt đầu tiên với các vị thân hữu và Phật tử địa phương. Có được cô Hải Lan, cô Phúc, cô Hải và vài người Mẹ phụ việc. Bụi ghê quá bạn hiền ạ. Chắc cũng cả trăm loại vi trùng trong đồng bụi của mỗi nhát chổi tôi quét. Tôi nghĩ tưởng chừng mười mấy năm nay chẳng ai đụng tới vùng đất này. Tôi đeo khẩu trang, găng tay và che đầu nhưng buổi tối về nhà mặt mày vẫn nhọ nhem và đen như cả tháng chưa tắm. Chúng tôi cho gỡ tất cả những tấm

kiếng bị bể ra và dọn tất cả đồ đạc trong phòng ra ngoài. Chưa bao giờ trong cuộc đời tôi uống nước liên tục như ngày hôm ấy. Nắng tháng Bảy gay gắt và làm việc nặng, buổi tối trở về nhà rời rã tay chân, nhưng lòng nhẹ tênh và thấy hạnh phúc tràn đầy. Có sự chăm sóc, tôi thấy có sự sống hẳn ra. Chỉ mới một ngày mà dường như cây khuynh diệp trước cửa cũng tươi hơn, bớt vẻ ủ rũ vì bị bỏ bê.

Tôi nói thật đấy bạn hiền, mấy ngày sau, khi cầm kéo đi tỉa những chiếc lá úa, cành gãy của cây thiên tuế, tôi có cảm tưởng mình hiểu được, nghe được cây và thấy cây vươn dậy đón nhận sự chăm sóc. Vì vậy làm việc mệt nhưng tôi rất vui và nhận lại được rất nhiều năng lượng từ thiên nhiên. Bây giờ, chúng tôi đã dọn được vào đây, căn nhà đầu thôn nhỏ nhưng thật ấm cúng. Hề gì tấm màn rách, tấm thảm gần mục và căn phòng tắm còn đầy mùi thuốc chùi rửa, có một nơi để che nắng và ở là quá quý. Buổi trưa, gió lộng đến mát lạnh ở hiền nhà. Tôi gọi đó là Gác Gió vì căn nhà nằm trên cao nên gió thổi vào lồng lộng. Mùa hè ở sa mạc mà có được một nơi mát như vậy thật là lý tưởng, chắc chúng tôi sẽ kiếm thêm một cái võng để nằm chơi những lúc rảnh rỗi. Bạn hiền về đây thăm, tôi sẽ đãi một bữa trưa nằm võng có gió mát hiu hiu, có tiếng chim trên cành và có tiếng lá rì rào thì chắc chắn bạn hiền sẽ phải đồng ý với tôi là hạnh phúc luôn luôn có mặt cho mình rất dễ dàng. Tôi thay giày chạy bộ, khoác thêm áo ấm, và đi ra khỏi nhà. Sư chị Trung Chính đã đi lên Yên Tử (khoảng núi có đường đi hiểm trở như lên núi Yên Tử vậy) từ sớm, còn sư chú Pháp Dung chắc đã trèo lên đỉnh núi. Tôi luôn luôn là người rời nhà sau chót và chỉ chạy bộ gần nhà, chạy xong tôi thích trèo lên một tảng đá bằng ở kế nhà kho, dưới gốc một cây lim thật to để ngồi thiền. Ngồi yên giữa núi rừng, lắng nghe sự sống đang xảy ra chung quanh và khi mở mắt ra thì bắt gặp mây trắng mỉm cười trên đầu núi. Bạn hiền thấy có thú không?

7 tháng 7, 2000

Bạn hiền ơi, càng ngày chúng tôi càng gắn bó

với miếng đất này. Mới ở đây có một tuần chứ mấy. Bao nhiêu mồ hôi đã đổ xuống và bao nhiêu cảm tình đã nảy sinh để tôi cứ nghĩ là mình đã ở đây lâu lắm. Hôm nay có ai cúng dường một bình hoa hướng dương. Có cả hoa hướng dương màu đỏ. Đây là loại hoa để ngắm chứ không phải để lấy hạt như ở Pháp nên hoa không to, nhưng thật là thanh tao. Mới nhìn tôi cứ ngỡ là thực được. Tôi ngồi ăn tối kể bình hoa. Lòng thật ấm áp và yên tĩnh. Tôi chợt nhớ Làng, một xí. Nhớ là vì thấy hoa, nhưng không nhớ kiểu 'nhớ thương' mô. Tôi thấy mình rất hạnh phúc ở đây và thấy như cả Làng, cả Thầy đều đã ở trong mình hết nên có chi mà nhớ. Ngay cả đến những chuyện hành chánh, giấy tờ, những thứ tôi rất ngán ngẩm mỗi khi nghĩ tới như tiền mua đất, tiền sửa chữa... cũng không làm tôi lo ngại, băn khoăn chi cả. Tôi có một niềm tin rất lớn nơi Bụt, nơi Tổ, nơi Thầy, nơi mọi người sẽ lo cho Vườn Nai. Tôi chỉ có bốn phận chăm sóc và thực tập thì có gì mà lo. Tôi thuộc về Vườn Nai mà. Tất cả chúng ta đều thuộc về Vườn Nai. Như chúng ta đã từng thuộc về rất nhiều nơi trong quá khứ, phải không bạn hiền? Nên tâm nhẹ, lòng an. Và hạnh phúc tràn đầy.

15 tháng 7

Bạn hiền thân, bữa nay tôi có giờ để viết tiếp cho bạn hiền nghe về chuyện ở đây. Tấm lòng của Phật tử ở đây thật là cảm động. Nhớ tới buổi họp đầu tiên ở Xóm Khuynh Diệp vào cuối tháng Sáu, chúng tôi thấy có những ánh mắt e dè vì 'mục tiêu lớn quá'.

Một số quý vị Phật tử đã từng đặt chân lên Vườn Nai trước chúng tôi và ngao ngán khi nhìn cảnh tượng điêu tàn chung quanh. Thương Sư Ông, thương các sư cô và sư chú bên Làng thì có thương, mà sao thấy công việc ngổn ngang không biết phải bắt đầu từ đâu và bao lâu. Tôi chia sẻ với mọi người điều Thầy dặn dò tôi là làm việc phải có hạnh phúc. Thầy không quan tâm nhiều đến kết quả bằng hạnh phúc của mình. Tôi thấy sâu sắc là Thầy có mặt đó cho chúng tôi, thường trực, với lời dặn dò và dạy bảo. Để tôi

không đánh mất mình với công việc và đánh mất hạnh phúc vì gặp khó khăn. Vì vậy nên chúng tôi rất an nhiên. Vì vậy mà việc có, thì cứ làm. Bắt đầu từ những điều rất nhỏ, dường như không có ảnh hưởng gì cả mà chỉ sau một ngày dọn dẹp, khung cảnh đã thay đổi rất nhiều và đem lại niềm tin cho mọi người. Còn công việc, bạn hiền ơi, có nhớ là Xóm Mới những ngày đầu tiên cũng 'kinh khủng' vậy. Và mình đã chuyển hóa những năng lượng tiêu cực đó bằng sự tu tập và làm việc của mình để có được một chùa Từ Nghiêm của ngày hôm nay thì Vườn Nai cũng chỉ là một nối tiếp thôi, phải không?

Mỗi thứ Bảy, Chủ Nhật là căn nhà đầu thôn tràn ngập Phật tử, tràn ngập... thức ăn, tràn ngập lời hỏi thăm. Có những đóng góp lớn, có những đóng góp nhỏ, có những đóng góp âm thầm và trầm lặng. Người tỉa cây, kẻ quét dọn; người sơn nhà, kẻ tháo cửa. Mồ hôi đổ xuống và tình nghĩa dựng xây. Chúng tôi được cho một chiếc xe cũ, một cái máy may công nghệ. Thế là 'xưởng may' sầm sập sản xuất gỏi ngồi thiền và tọa cụ. Thế là chiếc xe chạy như thoi đưa giữa các xóm để chở thức ăn, chở nước uống cho những nhóm làm việc. Người làm hăng may biểu chỉ, người làm được sĩ biểu thuốc, người làm bếp biểu chanh muối, tương chao; nha sĩ thì biểu khẩu trang, người làm bệnh viện thì biểu khăn, áo giải phẫu (bạn hiền thấy sang không, quét dọn mà đeo khẩu trang của nha sĩ và mặc áo của bác sĩ). Có người đem lên tủ lạnh, có người lẳng lẳng khuôn tới máy vi tính. Có những khuôn mặt đều đặn hàng tuần mà tôi nhớ mặt, biết tên. Có những vị tới và đóng góp công sức một cách âm thầm rồi đi về. Những vị Bồ tát vô danh nhiều lắm. Một căn phòng ở Xóm Khuynh Diệp được sửa chữa tạm để làm kho chứa đồ. Cũ có, mới có, nhỏ có, lớn có, đủ loại, đủ kiểu. Mọi người đi xin giùm. Mọi người sắp xếp giùm. Chúng tôi chỉ có mặt, cũng đóng góp như tất cả mọi người để tu viện được thành hình. Tôi không kể tên hết được những khuôn mặt thân quen và những tấm lòng. Nhiều quá, và sự đóng góp nào cũng có giá trị ngang nhau để chúng ta cùng trân quý. Chúng

tôi dọn lên được khu nhà ở Rừng Sồi vào giữa tháng Bảy. Lại tiếp tục dọn dẹp, tân trang. Căn nhà cũ chúng tôi dùng để gặp mặt hôm đầu tiên đang được sửa chữa lại để thành thiền đường. Chúng tôi nhờ được chú Nguyên làm thợ chính với giá phải chăng. Có ba của sư chú Pháp Dung lên giúp sức. Chú Romeo và chú Phúc thì đi gắn điện, rồi chở chúng tôi qua Mễ để chọn gạch lát nền. Các vị lên cuối tuần phụ giúp sơn và dọn dẹp. Chắc chắn thiền đường phải xong để kịp đón Thầy và Tăng đoàn qua vào tháng Tám. Căn nhà đầu thôn cũng được sửa sang lại để đón thầy Giác Thanh và các sư chú qua. Mọi việc tiến hành tốt đẹp, tôi chỉ lo chuyện cháy rừng và chuyện thiếu nước vì đồi núi khô cằn quá nhưng may không đến nỗi nào.

Có nhiều chuyện vui ở Vườn Nai tôi muốn kể cho bạn hiền nghe lắm mà không có giờ viết thư. Đầu tiên là chuyện... cọp gầm. Sáng đó tôi đang ngồi thiền ở tầng đá bên nhà như thường lệ thì nghe tiếng lá xào xạc và bụi rậm gần đó lay động dữ dội. Sau đó là chim bay lên xao xác làm tôi ... hơi lo. Tôi xả thiền, mang giày vào thì nghe một tiếng gầm thật lớn. Tôi phóng lui để chuẩn bị vào trong nhà thì nghe tiếng chân trên lá xa dần. Tôi nghĩ tới cọp nhưng thú thật là cả đời tôi cũng chưa từng nghe tiếng cọp gầm ra sao nên không biết chắc. Tôi không dám ngồi thiền nữa nhưng tiếp tục chạy bộ quanh nhà, và cứ tưởng tượng rằng nếu có con cọp phóng ra chặn đường thì chắc tôi phải cầu cứu tới Bồ Tát Quan Âm chứ tôi chưa đủ sức khuyên cọp quy y như người xưa đâu. Vừa kể cho sư cô Trung Chính nghe hôm trước, hôm sau là chuyện sư chú Pháp Dung gặp sư tử núi. Sư chú lên đỉnh núi ngồi thiền, mở mắt ra thì thấy ở tầng đá đối diện có một con sư tử núi (mountain lion) cũng đang ngồi... ngắm sư chú. Thế là sư chú từ từ mang giày vào, theo dõi hơi thở (cho đỡ run) và chạy xuống núi. May là con sư tử núi này cũng chạy, nhưng không theo sư chú mà về hướng khác. Tôi có cảm giác mình đang sống lại thời của Phương Bối Am và núi rừng Đại Lão mà Thầy kể trong 'Nẻo Về Cửa Ý'. Nhưng không lo ngại gì lắm, chỉ thấy rất thú vị và

phiêu lưu. Rồi đến phiên sư cô Trung Chính. Đây là đất của rắn, nhất là rắn rung chuông mà tôi chẳng gặp con nào như lời mọi người cảnh cáo. Chỉ nghe người này kể gặp dọc đường, người kia kể gặp trong nhà kho. Và chỉ có một lần tôi thấy được một con bị bắt bỏ trong thùng khi các vị Phật tử dọn dẹp các dãy nhà bỏ hoang. Vậy thôi. Nhưng sư cô Trung Chính thì bắt gặp một con rất to ở gần nhà tắm công cộng đi kiếm ăn vào buổi tối. Và vài hôm sau thì trong góc phòng, nơi để máy may và bệ bộn vải vụn một con rắn khá dài trồn vào đó cho... mát. Sư cô vừa bước tới cái máy may thì con rắn phóng ra, tìm lối ra khỏi nhà. Tôi đứng ở cuối bàn, nín thở theo dõi và sau đó thì mấy chị em đều ôm bụng cười khi nhớ lại cảnh đó. Buổi tối, chúng tôi nhắc nhau giữ túi ngủ (chúng tôi ngủ dưới đất) vì sợ ban ngày rắn bò vào. (Nói thật với bạn hiền, không biết nếu giữ mà có con rắn bị rớt ra thì tôi sẽ phản ứng ra sao.) Nhưng cũng chỉ được có hai hôm sau, rồi chẳng ai còn nhớ làm chuyện đó nữa.

Mấy chú rắn thường không ưa chỗ đông người. Có lẽ anh chàng rắn to thoát khỏi mớ vải vụn của sư cô Trung Chính đã tuyên truyền với họ hàng nhà rắn sao đó mà từ đó không còn ai gặp chú rắn nào nữa. Các "cung" đã dọn nhà đi xa rồi.

Bạn hiền ơi,

Tối nay trăng sáng lắm. Ở cửa nhà xóm Rừng Sồi nhìn lên trăng qua khe hở của những tầng thông thấy trăng thật diễm ảo. Cả xóm rủ nhau lên đỉnh núi ngắm trăng. Có cả một số thân hữu địa phương cũng tháp tùng lên núi. Một đoàn người cầm gậy đi thật vui. Tôi tính đi, nhưng rồi lại nhất định ở nhà, một mình, để có giờ riêng cho mình chút xíu và để viết thư cho bạn hiền. Cả tuần này ban ngày tôi làm thợ sơn và sửa nhà, ban đêm lo giấy tờ, không có giờ để chia sẻ những hạnh phúc có được cho bạn hiền nghe. Thầy và Tăng thân sắp qua, chúng tôi dự tính sẽ làm việc nhiều hơn chút xíu để có thể có một vài ngày nghỉ ngơi trước khi Tăng đoàn qua mà chắc không được rồi. Nhưng hạnh phúc thì có mặt khắp nơi, dù là bận rộn. Sáng hôm qua, sư chú Pháp Viên dẫn

đi xem cái giếng chú mới khám phá ra. Nghe tới giếng thì mắt tôi sáng rỡ vì tôi đang lo chuyện muốn thợ đào giếng. Thầy Giác Thanh thì quan tâm tới chuyện kiếm chỗ để tổ chức pháp thoại ngoài trời cho Sư Ông. Thế là mọi người kéo nhau đi coi. Đi sâu vào rừng có những vùng núi đá đẹp tuyệt. Sư chú Pháp Dung trèo như sóc, thoáng chốc đã tới đỉnh, chắc nhờ 'công phu' ngày hai lần leo núi. Sư cô Trung Chính cũng trèo cao không kém. Tôi ngồi lại trên một tảng đá to, dưới bóng những cội sồi già cả mấy chục năm (hay trăm năm không chừng) thật là sướng. Chỉ cần ngồi thôi, nghe năng lượng của thiên nhiên rất mạnh xung quanh thấm vào mình. Buổi đó leo qua bụi, trèo qua những con suối khô nhưng ai cũng vui, không thấy mệt.

Tuần trước chúng tôi được ông Art, một người hàng xóm mời qua thăm nông trại của ông. Ông này đã thắng cuộc đấu giá mua Lộc Uyển nhưng sau đó nhượng lại cho mình. Ngồi đằng sau xe truck, bị sóc, bị bụi cứ như là đi xe ở Việt Nam vậy đó mà tôi thích lắm. Có lẽ ký ức của tuổi thơ được đi xe Jeep trên các vùng đồi núi Ban Mê Thuật sống dậy trong tôi. Xe leo từ vùng núi của mình tới vùng núi của ông, đi qua những nơi còn rất hoang sơ và hùng vĩ làm tôi cứ căng mắt mà nhìn. Nông trại của ông nhiều cây ăn trái, có nơi những cành xoài trĩu trái xanh xò xuống thân xe khi chạy ngang làm tôi cứ tưởng tượng là mình đang đi về vựa trái cây ở miền Tây. Nhưng

thích nhất là lúc mặt trời lặn. Lúc đó chúng tôi đang đứng ở bãi đậu xe trên đỉnh núi nên được dịp ngắm rất rõ. Nhìn mặt trời lặn lúc đó tôi liên tưởng đến Núi Thử và có một cảm giác rõ rệt tại sao Thầy lại thích ngắm mặt trời lặn ở Núi Thử. Huy hoàng quá, hùng vĩ quá mà. Mặt trời lặn ở núi thật khác với mặt trời lặn ở biển. Cả hai đều đẹp.

Có một chuyện nữa thuộc về Vườn Nai mà nếu không kể cho bạn hiền thì tôi sẽ quên mất. Đó là nai thì không thấy, nhưng thỏ thì rất nhiều. Đầu tiên là chuyện thỏ ăn hết luống rau lang mà sư cô Trung Chính trông cho Sư Ông ở Nhà Đâu Thôn. Con thỏ này ăn đàng hoàng, có... oai nghi lắm nghe bạn hiền. Mỗi ngày nó ăn một hàng, ăn sạch sẽ hết lá. Ngày tới thì hàng tới. Hết trơn lá nó mới ăn cọng, và cũng ăn rất là ngăn nắp thứ tự như vậy cho đến khi không còn cái gì màu xanh lú trên mặt đất. Tôi có cảm tưởng như con thỏ... không có ăn vụng một cách vụt chặc mà biết thưởng thức như là luống rau lang trồng riêng cho nó vậy. Sư chú Pháp Dung thú lắm, bảo hay là mình trồng thêm để nuôi thỏ. Những con thỏ gần nhà Rừng Sồi thì hư hơn, nó cắn gãy các cây hoa sư cô mua về trồng sau khi ăn sạch lá, rồi anh chàng ăn luôn cả những chiếc lá tre còn non trồng trong chậu. Mới đầu tôi tưởng thiếu nước nên lá bị rụng, nhìn kỹ thấy có dấu cây bị bẻ gãy, và không phải ở một chậu mà nhiều chậu khác nhau đều bị như vậy. Hết thỏ thì tới chó

sói, nhưng giống sói này nhỏ và có vẻ hiền hơn những con sói mình thấy trong các phim. Thịnh thoảng nó kéo từng đàn sủa um xùm ở bên này núi. Rồi đàn khác đáp lễ bên kia núi. Làm cho núi rừng càng tăng thêm vẻ hoang dã và sự cô Trung Chính không dám đi một mình lên Yên Tử ngày hôm sau. Tôi chưa thấy mặt mũi nó ra sao cả nhưng ai cũng thấy rồi. Ở trong nhà thì có chuột, chốn núi rừng mà. Con chuột này đúng là chuột ở... sa mạc, không ăn vụng gì cả mà chỉ thích ăn trái cây, nhất là loại có nhiều nước như dưa. Đêm nào cũng có dấu dưa hấu hoặc dưa gang bị cạp vỏ. Ở trong kho thì không ăn gạo mà cắn lủng hộp sữa đậu nành bằng giấy. Có người chỉ cách để nước Bleach (thuốc tẩy) trong cái chén thì mùi hôi sẽ làm chuột tránh xa. Chắc tôi sẽ thử xem. Chỉ mong nó đừng khát nước đến độ uống lầm thì phiền.

Tháng Tám, tháng Chín

Bạn hiền thân,

Thầy và Tăng thân qua. Ở Xóm Rừng Sồi những cái cốc gỗ đã được sửa sang tạm để có đủ chỗ cho Tăng đoàn. Chỉ có căn nhà ba gian là phải làm lại nhiều vì hư hại nặng. Nhưng nhờ vậy mà căn nhà đó được thay nóc, lót insulation (bông cách nhiệt) nên lại trở nên khang trang nhất. Những căn phòng nhỏ kê hồ bơi cũng được sơn tạm và lót vinyl cho đỡ thấy điêu tàn. Người chủ

cũ của căn nhà dành cho Thầy mới chỉ dọn ra lúc đầu tháng nên chúng tôi không kịp giờ để sửa sang. May có quý vị thân hữu tình nguyện sơn lại, trải thảm, lót nền vào tuần lễ chót. Tới khi Thầy qua màn cửa cũng chưa có. Căn nhà ở Rừng Sồi như một nhà kho với sáu chục thùng túi ngủ, gối, thức ăn. Hệ thống nhà tắm công cộng chưa kịp sửa chữa. Hệ thống hầm cầu không sử dụng được. Dự định được nghỉ vài ngày trước khi đón Tăng đoàn chỉ là mộng tưởng. Chúng tôi chỉ biết cười. Một trung tâm bị bỏ hoang quá lâu ngày và có quá ngắn ngày chuẩn bị để đón một số lượng đông như vậy. Thôi thì cứ làm tới đâu hay tới đó. Chúng tôi và quý thân hữu đã cố hết sức mình để cho Vườn Nai có một bộ mặt khang trang hơn trước rất nhiều. Ngày Quán Niệm tổ chức ở Vườn Nai đã làm nhiều người cảm động. Giữa khu rừng sồi già trăm tuổi, lắng nghe Pháp âm vang khắp nơi, gió cũng im lìm trên khe lá, giọt nước từ bi thấm mát đời. Nhiều người đã khóc sau bài pháp thoại. Tôi ngồi yên trên tảng đá, ước ao có bạn hiền ở đây để được chia sẻ phút giây này.

Thầy chính thức đặt tên Xóm Khuynh Diệp là Xóm Vững Chãi, dành cho quý thầy; còn Xóm Rừng Sồi thành Xóm Trong Sáng, là chỗ của các sư cô. Thủ bút của Thầy được treo khắp nơi. Từ những câu kệ nhắc sự thực tập đến tên Thiền Đường Trăng Đầu Non, Pháp Đường Rừng Sồi. Ở đâu cũng có sự nhắc nhở của Thầy. Nên tuy xa,

tôi có cảm tưởng Vườn Nai cũng là một xóm của Làng như Xóm Mới, Xóm Hạ và Xóm Thượng. Chúng tôi nhập chung với Tăng đoàn để đi theo Thầy trong chuyến hoằng pháp ở Hoa Kỳ. Cửa Vườn Nai tạm đóng một thời gian. Nhiều vị Phật tử ngẩn ngơ: ‘Con quen lên làm việc ở đây rồi, vậy mình không có chấp tác cuối tuần này sao sư cô?’ Thương quá những tấm lòng!

Tháng Mười

Bạn hiền ơi, vậy là mình đã chính thức mua Vườn Nai rồi đó. Đôi lúc nghe buồn cười vì nhiều sinh hoạt đã xảy ra và nhiều sự dựng xây đã thành hình đến nỗi Vườn Nai cứ như là ‘của mình’ lâu rồi. Nhờ vào sự giúp đỡ của rất nhiều người từ trên một năm nay (sau lần kêu gọi của Thầy trong chuyến đi năm ngoái), nhờ vào tiền bản quyền những cuốn sách mới xuất bản của Thầy và nhờ vào một vị ân nhân xin giấu tên nhưng không giấu được tấm lòng vàng, chúng tôi đã có tiền để mua được một phần đất của Vườn Nai trong đó có hai xóm Vũng Chãi và Trong Sáng. Mua xong thì... cạn túi. Nhưng tôi thấy rất khỏe vì mình có thể sửa chữa Xóm Vũng Chãi một cách hợp pháp để chuẩn bị cho khóa An Cư Mùa Đông năm nay. Thầy muốn xây một tháp chuông theo kiểu chùa Thiên Trù ở miền Bắc trên Yên Tử để làm biểu tượng cho Vườn Nai. Quên nữa, bây giờ tên chữ của Vườn Nai là Đại Ấn Sơn, Lộc Uyển Tự. Thầy đặt tên đó bạn hiền. Thầy Giác Thanh thích chữ ‘Đại Ấn Sơn’ lắm, nghe thật là thích hợp với tên địa phương (Escondido) và hợp với kiểu... ở ẩn của người tu nữa. (Nhưng dĩ nhiên, mình đâu có ẩn đi đâu được. Mình không xuống núi thì thiên hạ lên núi kiếm mình thôi.) Mua xong thì hết là đất thuê, thì tôi lại nhức đầu với giấy tờ, thuế má, v.v... Phải chịu thôi. Nhưng mỗi lần nhìn hạnh phúc của những người lên với Vườn Nai, tôi thấy đó là hạnh phúc của mình và có đủ năng lượng để tiếp tục... nhức đầu. Bây giờ chỉ còn hai vấn đề tôi quan tâm là chuyển hệ thống nước dùng qua ống mới vì bình nước của Vườn Nai đã rỉ sét nên phẩm chất nước rất thấp, đã vậy lại còn tốn tiền điện để bơm nước lên đỉnh (và lâu lâu quên

bơm nước thì hết nước để dùng). Vấn đề thứ hai là đặt lại hệ thống hầm cầu để Xóm Vũng Chãi không cần phải thuê portable toilet nữa.

Tháng Mười Một

Bạn hiền thân,

Giữa tháng Mười Một sẽ có một số sư cô và sư chú ở bên Làng qua để dựng chúng bên này cho khóa tu mùa Đông. Phía các thầy lo sửa chữa gấp một căn nhà ở Xóm Vũng Chãi để có thể dọn lên. Phía chúng tôi thì lo đóng đơn mới có đủ chỗ ở cho mười hai người trong căn nhà ở rừng sâu. ‘Khéo ăn thì no, khéo co thì ấm’, chúng tôi tính toán chi li để có thể sử dụng một căn nhà tắm mà không bị trễ giờ đi ngồi thiền buổi sáng. Phải làm thêm bồn rửa mặt, phải sửa lại phòng giặt đồ thành toilet phụ. Các sư cô biến thành thợ mộc hết để đóng đơn. Và sau đó thì sẵn gỗ vụn, các cô tiếp tục đóng bàn, đóng kệ. Bạn hiền biết không, tôi rất là thích những cái bàn nhỏ xinh xinh từ tay các sư em làm ra. Ai bảo các sư cô chỉ biết lo việc giấy tờ, văn phòng, việc của... phái nữ? Có một ngày, tôi lên ‘xưởng mộc’ ở Xóm Vũng Chãi, thấy các sư cô đang người đo, người cưa, người đóng. Không xa chi lắm, dưới bóng một cây thông, thầy Pháp Sơn đang ngồi thong dong... vá áo. Chuyện các thầy vá áo thì có gì lạ. Kinh đã từng chép có vị nhờ vá áo cho đồng đạo mà đạt đạo nữa kia. Nhưng ở xứ Mỹ, một thầy tu trẻ người Tây Ban Nha đang vá áo trong khi các sư cô trẻ thì đóng đục có một cái gì đó thật tự do, thật tự lập, rất dễ thương. Căn nhà bếp lớn đã được sửa chữa xong, chưa hoàn toàn nhưng đủ để lễ Tạ Ôn năm nay được tổ chức dưới đó. Cửa chưa ráp thì chúng tôi lấy tạm khăn bàn che lại. Hai chiếc bàn dài đầu lại với nhau. Có nên, có hoa rừng. Có những món ăn địa phương. Cô Mỹ Hạnh và Mi Mi ghé lại chung vui. Có hai người khách trẻ nhân dịp nghỉ lái xe lên thăm. Kể chuyện bị lạc đường ở chỗ căn nhà có cây tiêu thật to đầu ngõ, chưa kịp xuống xe gỗ cửa thì hai em bé trong nhà chạy ra chỉ đường: ‘Are you looking for Buddha? Go this way!’ (Cô đi tìm Bụt phải không? Hãy đi lối này!) Thì ra hàng xóm

cũng biết là thấy ai có vẻ bị lạc thì chắc chắn là họ đang đi tìm lên Vườn Nai. Hay những người đang lạc lối đều cần có người chỉ đường để tìm được 'Buddha'?

Tháng Mười Hai

Bạn hiền thân, buổi trưa có một cơn mưa. Cơn mưa ào qua, không đủ thấm ướt mặt đất, nói chi đến 'mưa ướt áo, ướt đầu' để 'lấy ai xúc gió thoa dầu' (thơ của Thầy đó). Nhưng cơn mưa đủ làm nên những tiếng reo vui trên mái ngói và làm tôi buông bút, nhìn ra. Tôi nhìn mưa, nhớ tới Thầy. Lần nào có dịp nói chuyện qua Pháp, Thầy cũng hỏi thăm: 'Có mưa không con?' Lần nào tôi cũng đáp: 'Dạ có, mà ít lắm'. Ít thật. Nước mưa không đủ để rửa lá cho xanh hơn, chỉ đủ làm cho không khí ẩm lại và cây cỏ bớt ủ rũ. Tôi nghĩ tới những cơn mưa Pháp ở đây. Có phải vì còn mới quá nên chúng tôi chỉ có thể đem lại được chút ít tươi mát cho những tâm hồn khô cằn nhưng chưa đủ sức để mưa Pháp thấm sâu vào lòng người. Đúc của chúng tôi còn mỏng quá nên chưa đủ sức làm thay đổi thiên nhiên như những lần Thầy đi dạy ở đâu là thời tiết nơi đó bị thay đổi. Nhớ lần Thầy qua đây dạy ở UC San Diego trời đổ mưa lớn ngay giữa tháng Tám để ai nấy đều kinh ngạc. Nhưng mà tôi tin, một cách rất ngây thơ, như Thầy cũng đã từng nói là nếu chúng tôi tu tập đàng hoàng thì chúng tôi sẽ chuyển đổi được y báo của mình. Không phải Vườn Nai đã thay đổi rất nhiều từ những ngày đầu mới tới đó sao? Không phải Vườn Nai càng ngày càng quy tụ đông người tới nương tựa dù cho trời lạnh, chỗ ở chưa tiện nghi, ăn uống thì đạm bạc? Bạn hiền biết không? Căn nhà của chúng tôi nhỏ xíu, mười hai người ở đã là hơi nhiều. Vậy mà mùa đông năm nay có lúc Xóm Trong Sáng có tới 42 người khách, ngồi ở phòng ăn, ở phòng học, ở thiền đường. Chúng tôi nhận được nhiều lá thư đóng góp tài chánh và cảm ơn về sự có mặt của một trung tâm thực tập như Vườn Nai ở Cali. Nên biết con đường mình đi có nhiều sự hỗ trợ. Nên biết mình chỉ cần thực tập thôi... 'là cũng đủ lắm rồi'. (Vấn đề là có thực tập hay

không thôi, phải không bạn hiền?)

Nhắc tới mưa, tôi nhớ tới một lần tôi nói chuyện ở Làng cũng về những cơn mưa. Không biết tôi đã chia sẻ với bạn hiền điều đó chưa. Lúc đó ở Làng mưa rất đều. Cỏ ở vườn mận xanh ngắt và cao rất nhanh. Những cơn mưa làm cỏ dại mọc nhanh hơn mận. Khi nhìn thấy vậy tôi liền tưởng tới cỏ dại trong mình. Nếu không chú tâm phòng bị, những hạt giống xấu của ta sẽ mọc rất nhanh khi bị tưới tắm. Khi nghe tưới hoa, ta được nghe những điều tích cực của mình để phát triển lòng tự tin và phát triển thêm những đức tính đó. Tuy nhiên nếu không khéo, ta có thể đang để những hạt giống 'cỏ dại' khác được tưới đồng thời, như sự tự cao, lòng tự mãn của sự-được-công-nhận, và vô tình ta lại bước qua một phía khác mà không hay. Nếu không có chánh niệm, con đường ta đi như đi trên bùn, nay trượt về hướng này, mai trượt về hướng khác, biết bao giờ mới đi đến đích?

Cũng vườn mận ở Làng Hồng cho tôi thêm một bài học khác. Tôi không giỏi về việc trồng tỉa nhiều, nhưng thời gian sống ở Xóm Hạ cho tôi chút kinh nghiệm về việc ghép cây. Vườn mận ở Làng Hồng được trồng từ giống pruneau ghép vào những thân mận gốc địa phương mà tôi gọi là mận dại. Nhờ vào sự lớn mạnh dễ dàng của giống mận địa phương này mà cây pruneau tươi tốt và cho quả sau bốn, năm năm. Tuy nhiên vì không khéo chăm bón và tỉa cây kịp thời, một số cây bị khuynh hướng 'dại' lấn áp và trở thành cây mận dại. Không cần lâu đâu, chỉ hai mùa quên tỉa là ta bị mất cây mận ngon ngay. Vườn mận Xóm Hạ có khoảng mười cây bị như thế. Đôi lúc tôi tự hỏi tại sao chỉ mới có mười cây thôi? Có lẽ vì điều kiện lúc ghép cây, lúc tỉa của những lần trước. Điều kiện nắng, mưa, độ nghiêng của đất... nghĩa là đủ những nhân duyên góp phần giúp cho cây mận dại 'hồi sinh', lấy lại sức sống tự nhiên của mình. Bây giờ tôi đang chăm sóc cho Vườn Nai có cây ăn trái. Ai cũng bảo cây ghép sẽ cho trái nhanh, khoảng ba hoặc bốn năm. Còn nếu trồng từ hạt sẽ mất khoảng mười

năm mới có ăn. Được nghe những lời khuyên này, buổi sáng ngồi thiền tôi chợt nghĩ tới vấn đề người tu của mình. Những người tu mà 'lớn lớn' rồi mới vào, có một kiến thức và có sẵn một số vốn trong vấn đề tổ chức hay lo cho sinh hoạt của Tăng đoàn thì cũng như những thân cây ghép. Chỉ cần bốn, năm năm là cho quả. Chỉ cần bốn, năm năm uốn mình theo sự dạy dỗ và tu tập là trở thành một Pháp khí. Nhưng nếu không biết tự câu thúc mình thì cái năng lượng tiềm ẩn bên trong, cái năng lượng chưa được thuần hóa đúng mức, khi gặp nhân duyên phát khởi sẽ đơm hoa kết trái rất nhanh, và 'cây' đó sẽ trở nên một cây không còn thuần chất nữa. Những cây được trồng từ hạt, như những em bé vào tu khi còn thơ thì mất nhiều thì giờ cho những năm đầu vì èo uột, vì non yếu, 'nắng không ưa, mưa không chịu', phải đem vào nhà khi trời lạnh, phải tưới nước đều khi nắng cao, phải quan tâm và chăm sóc thường xuyên. Nhưng những cây này thuần chất, khi lớn lên đơm hoa trở quả rất tự nhiên và khỏe mạnh một khi rễ đã ăn sâu vào đất. Nói vậy không có nghĩa là không có sự tạp lai. Nếu không được săn sóc đúng mức, cây cũng có thể bị phấn hoa của các loại khác nhiễm vào và nếu thích hợp, có thể phát sinh ra quả khác. Vì vậy hoàn cảnh và môi trường chung quanh thật cần thiết cho vấn đề nuôi và dưỡng, dù là cho cây hay cho con người.

Khi thấy được điều này và lần lượt quán sát các bạn tu của mình, tôi nhận ra dễ dàng tại sao Thầy lại dạy mỗi người một cách khác nhau. Không có tiêu chuẩn nào được dùng làm thước đo trong vấn đề dạy dỗ. Thầy chỉ cố công dạy với mong ước người tu nào cũng đi trọn con đường của mình để nối tiếp sự nghiệp độ sanh. Đem tâm phàm phu đo thì không thấy được tâm Bồ tát. Đem tâm chúng sanh đo thì không thấy được tâm Bụt. Đem tâm so đo tính toán thì làm sao thấy được mục tiêu và cách hành xử của Thầy mình?

Vì vậy, đôi lúc tôi muốn chảy nước mắt khi thấy Thầy không quản mệt mỏi để mà giáo hóa cho

độ tử của mình mà cũng vẫn có người hiểu lệch lạc. Tôi học ở Thầy lòng kiên nhẫn và mong là mình tự chuyển hóa trước khi có thể giáo hóa cho người. Nhiều lúc tôi không đủ tự tin vì thấy mình chưa làm được gì. Nhưng rồi tôi mỉm cười vì biết rằng chỉ là vấn đề thời gian. Con đường Thầy, Tổ đã đi, truyền lại. Không phải chỉ có tấm bản đồ mà còn là cả tấm lòng bao dung nhân hậu, cả một sức mạnh tâm linh. Thì bạn hiền ơi, nếu chúng mình quyết bước trên con đường đó, làm sao lại không đi tới đích? Chỉ có vấn đề là chịu bước hay không, và đi mau hay chậm mà thôi. Bạn hiền biết không, tôi khám phá ra đạo tràng đúng là ở khắp mọi nơi. Nếu như lời Thầy nói là nhờ làm vườn mà Thầy viết văn hay thì nhờ Thầy gửi tôi qua đây làm việc mà tôi học thêm được nhiều điều lắm. Những điều đơn giản rõ ràng mà vì vô minh nên trước kia mình không thấy được. Chỉ cần 'biết tu' thôi thì thế giới này quả thật là giàu có và nhiệm màu. Bây giờ và ở đây. Đơn giản mà sâu sắc quá chừng. Ôi, chúng mình đội ơn Thầy biết bao hử bạn hiền?

11 tháng 12

Lạy Thầy.

Hôm nay con có nhiều niềm vui để kể cho Thầy nghe. Con bị bệnh hết hai hôm. Thấy tình thương của chị của em thật ngọt ngào, người xoa bóp, kẻ cạo gió, người làm nước chanh, người giã rửa chén. Làm con chưa hết bệnh cũng ráng ngồi dậy mà ra với chúng. Buổi sáng ngày làm biếng, ngồi trong phòng ăn nhìn ra hiên sau, con thấy ban điều hành đang họp hăng say bên chiếc bàn trắng thật dễ thương. Những khuôn mặt tươi mát trẻ trung, những ánh mắt ngời sáng, những chiếc áo nâu lốm đốm ánh nắng xuyên qua cành tùng, những dáng ngồi thoải mái. Con thấy hạnh phúc thật đầy và tỏa ra chan hòa. Sư em Thắng Nghiêm kể chuyện bốn chị em leo núi từ 5 giờ rưỡi sáng, lên tới đỉnh ngắm mặt trăng chưa kịp lặn (hôm qua rằm thưa Thầy) và ngắm mặt trời lên phía đối diện thật huy hoàng. Con hỏi sư em có cảm tưởng gì thì Thắng Nghiêm chỉ lắc đầu, ra dáng tả không nổi và nói rất gọn:

'Đẹp tuyệt!' Con khuyến khích các em viết thơ cho Thầy để kể về những hạnh phúc đang có mặt và kể về Vườn Nai. Nhưng con cũng biết là chính con đã muốn viết rất nhiều điều cho những đổi thay ở Vườn Nai mà không làm được, dù con cũng biết rất rõ là ngày qua ngày, mọi chuyện sẽ bị phủ quên đi và sẽ có một ngày không ai nhớ Vườn Nai đã-từng-như-thế-nào.

Sáng nay, con phụ sư em Bích Nghiêm đóng đinh để treo cây trầu bà trong thiền đường mới. Nhìn sư em Giới Nghiêm cũng tay búa tay đinh đang vá lại các khe hở để gió lạnh khỏi lùa vào, con thấy rất thương. Từng ngày qua, từng chút một, chúng con sửa sang để chỗ ở khang trang hơn. Nay một cái màn mới may, mai một cái kệ mới đóng, nhà cửa gọn dần dần. Và tình thân giữa chị em cũng bền chặt hơn. Con hạnh phúc với cái Tăng thân nhỏ mà tràn đầy yêu thương này. Đêm nào sư em Thường Nghiêm cũng học tiếng Việt với Thắng Nghiêm. Không 'ê, a' như học trò lớp mẫu giáo nhưng cũng làm chúng con cười rũ ra mỗi khi nghe sư em phát âm trật một cách rất dễ thương. Bù lại vào lớp tiếng Anh thì sư em thành một cô giáo rất 'oai' với các học trò lớn hơn mình. Sư em Quang Nghiêm thì sẵn sàng chăm sóc, giúp đỡ những việc nặng. Các em Bích, Giới, Hà, Thắng thì gánh vác những trách nhiệm trong chúng. Sư cô Thông Nghiêm hay được Thắng Nghiêm gọi đùa là bà ngoại vì cứ lúc thúc trong bếp làm giá, làm những món rất quê hương và chăm sóc các 'sư chị trẻ' của mình. Con sướng lắm, lúc nào cũng thấy tinh thần gia đình rất là đầy.

Hôm nay chúng con biến phòng ăn hồi hè thành thiền đường mới. Buổi tối làm lễ cầu siêu cho Sư cô Trí Hạnh, thiền đường lạnh như đông đá làm giọng ai cũng bị nghẹt hết. Nhưng thiền đường dễ thương lắm thưa Thầy, rất nghèo với bức tường cây... vá bằng băng keo, thảm trải chiếu ny lông đủ màu và cửa sổ che bằng nhựa trong. Và ai cũng hoan hỷ vì từ bây giờ đã có một cái thiền đường riêng, thanh tịnh, chứ không gần phòng tắm và bếp như trước. Con tin rằng

trong vòng hai năm chúng con sẽ có một cái thiên đường mới, đẹp, lịch sự, ấm áp hơn. Nhưng ngày 'khánh thành' thiên đường này chúng con sẽ không quên đâu.

24 tháng 12

Thầy thương kính,

Có một buổi sáng con thấy Vườn Nai đẹp quá sức. Buổi sáng đó làm con nhớ tới hôm Thầy trò lên đỉnh núi để ngắm mặt trời lên. Mỗi một giây phút đều có vẻ đẹp khác nhau và làm con ngẩn ngơ. Hôm đó con lái xe xuống mở cổng sớm để thợ lên làm việc. Lúc đổ dốc núi con gặp sương mù còn trắng xóa quyện với những tàng cây thật là diễm ảo. Con dừng lại một chút để ngắm, để thấy lòng mình rung động trước vẻ đẹp bất ngờ đó. Rồi con lái tiếp xuống để mở cổng. Chỉ mất có năm phút, khi lên lại dốc núi thì con thấy nắng vàng đã đổ óng ả như những sợi tơ trên triền núi trước mặt. Trước mặt là nắng vàng. Sau lưng là mây trắng. Và trên đầu con, trời rất quang và rất trong. Đẹp quá sức thưa Thầy. Thiên nhiên là một tặng phẩm tuyệt vời. Con thấy mình hết sức may mắn để được thấy và biết hưởng tặng phẩm đó.

Tối hôm nay chúng con vừa đón Giáng Sinh xong. Không có Thầy, không có cả thầy trụ trì, nhưng Tăng thân chúng con tổ chức rất đàng hoàng. Con thấy Làng và Thầy có mặt trong chúng con tối nay. Khi con đi rước nến, con thấy con đang bước bằng bước chân của Thầy. Khi con gói quà cho sư chị sư em, con thấy hình ảnh Sư cô Chân Không. Khi con nhìn sự góp sức của mọi người cho buổi lễ, con thấy tất cả những kinh nghiệm các em có được từ Làng đang được thể hiện. Buổi lễ đơn giản nhưng trang nghiêm. Chương trình văn nghệ ấm cúng và vui nhộn. Con cười quá chừng khi thấy thầy Pháp Sơn giả làm ông thương gia già bủn xỉn, sư em Thường Nghiêm làm em bé tật nguyền. Con thấy tiềm lực của Tăng thân thật lớn và con đầy tin tưởng vào sự tiếp tục của thế hệ sau. Chúng ít nên các sư em phải lớn nhanh. Chúng con thương nhau và nâng đỡ nhau trong những ngày đầu của Lộ Uyển.

Nhìn đầu con cũng thấy có hạnh phúc, và các em con cũng cảm thấy như vậy. Vì vậy, thưa Thầy, năm nay là năm đầu tiên mà con không có gửi quà cho Thầy dù con rất muốn vì con bận quá. Nhưng con biết chúng con có hạnh phúc với nhau và đem hạnh phúc cho người là món quà lớn nhất con có thể kính dâng Thầy mùa Giáng Sinh này.

Bạn hiền ơi,

Bước qua năm mới nữa rồi đó. Năm 2000 với mọi xôn xao, chuẩn bị của đầu thế kỷ rồi cũng đã đi qua rất nhanh. Tôi trở về lại Xóm Trong Sáng lúc một giờ sáng. Đi thong thả trong sương khuya và nghe tiếng động của sinh hoạt ban đêm. Tôi khai bút bằng lá thư này cho bạn hiền, bằng tình thương bao la của Bụt, của Thầy mà tôi đang nhận được. Khi lay xuống bàn thờ tổ tiên năm nay, tôi thấy hồn mình mở rộng và chấp nhận tất cả. Tôi nhớ tới Thầy của những năm tháng tôi còn nhỏ dại. Lúc đó Thầy rất yếu và tôi chỉ lo mình không kịp lớn thì Thầy đã ra đi. Tôi nhớ tới những bài pháp thoại Thầy nói về ngọn đời thế kỷ 21 mà chúng tôi sẽ đi bằng chân của Thầy, đi cho Thầy. Bước chân Thầy đã hoàng hóa khắp nơi không ngừng nghỉ dù cho tuổi Thầy mỗi lúc mỗi cao. Và bước chân Thầy đã leo được lên ngọn đời năm 2000 cùng với con của Thầy. Bây giờ, đã là năm 2001. Bước chân Người vẫn tiếp tục đem thương yêu và bình yên đi trang trải khắp nơi. Tôi còn mong gì nữa? Mọi lời chúc lành chỉ là mong ước, điều duy nhất tôi có thể làm là sống cho trọn vẹn, đi cho đàng hoàng để có thể cùng đi với Thầy và Tăng thân trên con đường đã chọn.

Và bạn hiền ơi, thế kỷ 21 chỉ mới bắt đầu có một năm. Vườn Nai cũng chỉ mới có những viên đá đầu tiên. Bạn hiền cho tôi tạm ngừng ở đây nhé. Tôi sẽ viết nhiều hơn khi có dịp. Cho tôi gửi lời hỏi thăm đến tất cả mọi người thân quen.

Thân quý.

2013

Sử Tử Núi Trở Lại

Chân Thoại Nghiêm

13 tháng 1, 2001

Bạn hiền thân,
Rốt cuộc rồi Lộc Uyển cũng có mưa. Mưa tầm tã ba ngày liền. Đến nỗi hôm nay có nắng tôi bỗng đứng... mừng quá sức. Dĩ nhiên là Lộc Uyển cần nước quá chừng chừng, nhưng chạy mưa cũng mệt và lại là kinh nghiệm mới ở đây: giày dép ướt (vì đâu ngờ cơn mưa đổ xuống đột ngột như vậy sau sáu tháng nắng), nhà cửa dơ, máng xối mục đổ từng mảng nước lớn, không khí ẩm và lạnh. May là nóc nhà không bị dột như chúng tôi đoán trước. Cỏ cây không còn gục đầu ủ rũ mà vươn thẳng, tươi rói. Hoa thủy tiên bắt đầu nở. Cả núi rừng như bừng lên một sức sống mới. Tôi sẽ bắt đầu trồng cây tiêu cho kịp trong mùa mưa để đỡ lo phần tưới nước. Hy vọng khi Thầy qua con đường lên Yên Tử sẽ có chút màu xanh.

Tháng hai

Càng ngày tôi càng thấy rõ được không gian trong lòng mình. Có phải vì Lộc Uyển bắt ngát nên hồn tôi cũng rộng mở hơn. Hôm nay trên đường từ cổng về, trong buổi chiều chạng vạng gặp con coyotes quen thuộc đứng nhìn. Đôi mắt ngơ ngác và hiền như mắt nai. Tôi dừng xe, sư em Thường Nghiêm giả tiếng chó tru thì nó mới quay đầu bước đi, nhưng ngoái đầu lại lưu luyến mấy lần. Tôi có cảm tưởng nếu mở cửa xe rử lên chắc nó cũng chịu lên nữa đó. Tôi lái xe đi tiếp, thấy mình thân thuộc và như thành một phần của đời sống núi rừng. Bạn hiền hỏi tôi có lần nào 'gặp lại' chú sư tử núi. Thì mới tuần trước đây thôi, chú đến viếng Tùng Bút. Thầy Giác Thanh ở trong phòng khách nhìn ra thấy chú đứng đỉnh trèo qua đồng đá trước vườn, đi vòng qua chỗ để củi bên hông nhà rồi mới biến vào rừng. Ngang nhiên như đi thăm... hàng xóm. Mà không phải hàng xóm thì là gì?

Không biết có phải đó là chú sư tử 'cổ nhân' của thầy Pháp Dung hay không nhưng từ đó về sau không ai gặp nó nữa, dù là ở trên núi. Tuy nhiên chuột thì chúng tôi gặp khắp nơi. Ở trong căn bếp nhỏ chúng nó chạy rần rần, bầy hoai mà không được. Nhưng mấy con chuột này cũng buồn cười lắm, nghe chuông biết 'dừng lại' đó nghe bạn hiền. Chắc sự im lặng đột ngột của đại chúng khi nghe chuông cũng làm nó khớp nên... im lặng theo. Và khi mọi người sinh hoạt bình thường trở lại thì nó tiếp tục ồn ào trở lại. Có vẻ như cũng biết thực tập với đại chúng vậy. Tuy nhiên mấy con chuột trong thiền đường thì quá sức là loạn. Chúng tôi ngồi thiền mà nghe tiếng nó cắn gãy cây ở góc thiền đường và lôi nhánh cây đi một cách ồn ào công khai trước mắt mọi người. Hẳn vì chúng tôi ngồi quá im nên nó không sợ, hay nó biết chúng tôi đâu thể bỏ thời ngồi thiền... để đi bắt chuột nên mới ngang nhiên như vậy. Tri đường thì rầu rầu lắm vì cúng trái cây loại nào cũng bị chuột gặm cả. Ngay cả đến hoa cúng cũng bị cắn gãy thảm thương. Khẩu phần của Bụt bị giảm từ từ đến lúc tri đường đề nghị một cách rụt rè là chắc nên cúng Bụt... trái cây và hoa bằng ny lông. Tri chung cũng rầu rầu nữa. Một buổi sáng tới giờ ngồi thiền tri chung kiếm không ra hộp quẹt để thắp nến. Đến lúc ngồi xuống tọa cụ thì không thấy khánh, không thấy đồng hồ. Làm sáng đó tri chung không được an lạc cho lắm nhưng không hề nghĩ ra ai là thủ phạm phá phách như vậy. Mãi tới trưa khi dọn dẹp lại bàn Bụt tri đường mới khám phá ra những thứ đó 'bị giấu' đằng sau chậu cây. Chúng tôi cười: 'Mấy chú chuột này chẳng những thiếu oai nghi mà còn phạm giới thứ hai nữa'.

Cuối tháng hai

Thầy kính thương,

Tết đã tới và đã qua. Chúng con đón Tết như ở Làng. Cũng đóng và gửi Lá Thư Làng Mai,

cũng gói bánh chưng tặng thân hữu, cũng bói Kiều. Tối hăm bảy Tết chúng con ôm đàn ngồi quanh bếp lửa với hai nồi bánh khá to. Bếp được đào dưới đất, hình chữ nhật, ở kế sân xi măng của Xóm Trong Sáng. Củi thì được vơ từ đồng gỗ cũ tháo ra khi sửa nhà và các nhánh khô gãy gần đó. Trời lạnh đến xuýt xoa. Chúng con chia phiên nhau thức và châm nước. Có một vài anh chị Tiếp Hiện dưới phố cũng lên chơi, ngắm trăng, đút thêm thanh củi vào bếp, hơ tay cho ấm, hít hà nhớ tới bếp lửa quê hương. Sáng ba mươi, chúng con dậy sớm nghe Thầy đọc thơ từ Làng, ngồi thiền và làm lễ đón Giao Thừa theo giờ Việt Nam. Tết trúng vào ngày thường nên sau lễ đón Giao Thừa con được một buổi trưa và chiều thật thanh thoi, không có chương trình. Con ra thiền đường thắp nhang, ngồi thiền, tụng kinh. Lòng bình an và nhẹ nhàng. Bắt đầu cho một năm mới như vậy là quá đầy đủ. Mồng một và mồng hai dù trúng ngày thường cũng có nhiều vị Phật tử lên thăm nên chúng con thay vì bói Kiều cho nhau thành ra bói Kiều cho khách. Con không ngờ quý vị thích bói Kiều đến như vậy. Buổi tối chúng con lên chúc Tết thầy trụ trì, nhận lì xì, uống trà, hò hát cho nhau nghe.

Sau đó thì chúng con tiếp tục trang trí, dọn dẹp, nấu ăn, và lo văn nghệ cho Tết. Ngày thứ Bảy và Chủ Nhật thật đông người lên Vườn Nai. Nhất là có những đợt hành hương cả trăm người. Chúng con phải thay phiên nhau ngồi bói Kiều liên tục. Con không tránh được như lúc ở Làng vì ở đây chúng ít mà nhu cầu thì thật đông. Thầy Giác Thanh vừa từ nhà thương về mà cũng ngồi đủ sáng chiều 'hai thời' thì con làm sao mà dám trốn. Rồi chúng con tiếp khách đi thăm xóm mình, đi thăm phòng mình như những dịp thăm viếng ở Làng. Các vị Phật tử ngạc nhiên quá đôi khi thấy mấy sư cô ngủ trên những 'cái hòm' (nguyên văn của một bác) không nệm không chiếu mà lại tới ba người một phòng. Điều này thường với Làng

mình nhưng ở xứ Mỹ đầy đủ mọi tiện nghi thì các bác có vẻ thương cho đời sống của chúng con lắm. Chúng con chỉ cười. Làm sao giải thích được cho các vị hiểu được là chúng con yêu đời sống đơn giản như vậy.

Buổi tối Chủ Nhật, chúng con đãi cơm tối rồi làm văn nghệ. Nấu ăn rồi là khoác áo vẽ râu lên sân khấu. Không có giờ để mà tập chung với nhau dù chỉ một lần. Chỉ nói đại ý rồi là... mạnh ai nấy cương. Lại chẳng biết sư em Thắng Nghiêm bồi lộ nồi làm râu cho con ra sao mà thiên hạ cười dữ quá. Nhưng khán giả dễ tính và diễn viên thì còn dễ tính hơn nên chúng con cứ phom phom làm tới. Trong nhà cả mà. Sau này con mới hay là cuốn băng đón Tết đó đã được đi rất xa, nhiều người 'không trong nhà' đã coi. May là họ cũng cười vui với chúng con thôi. Và nếu chúng con có thiếu oai nghi chút xíu khi 'nhập vai' thì chắc đâu có sao phải không Thầy?

Chúng con bắt đầu đi đặt cây về trồng. Mỗi ngày một ít. Quý vị thân hữu cũng giúp đỡ tận tình: người cúng dường cây, người chỉ chỗ mua giá rẻ, người dọn nhà xới cây vào chậu đem cho. Chúng con trồng cây mà chắc nhờ Bồ tát giám viên rủ lòng thương Vườn Nai nên cứ trồng xong đợt nào là có mưa ngay sau đó. Dù khi đặt cây mình không hề đoán được ngày nào thì cây được đem tới và lúc nào thì có người để trồng. Có khi nắng ấm hai ba ngày liên tiếp nên chúng con mới quyết định đi lấy cây và kêu thợ (vì mưa thì họ không tới). Nhưng chiều đó khi xong việc thì mây kéo đến và mưa nguyên đêm. Cứ ngày nắng (cho chúng con và quý vị thân hữu làm vườn) và đêm mưa thế này thật là thuận lợi. Con nghĩ là Long thần hộ pháp thương và bảo hộ Vườn Nai, muốn cho chỗ này mau thành tựu để có nơi hoàng pháp chứ có nhiều việc trí con người không tính được. Ngày xưa con nhớ thầy bốn sư con cứ nói: 'Không sao, Tam Bảo sắp đặt' và chúng con trong Gia Đình

Phật Tử thì cứ cười tùm tùm, không dám cãi khi thầy khăng khăng muốn chúng con dựng lễ đài ngoài trời trong mùa mưa gió. Vậy mà tới ngày lễ thì trời quang mây tạnh để chúng con xuyết xoa là thầy ‘có thần thông’. Bây giờ thì con cũng bắt chước nói như thầy vậy. Việc cần làm cứ làm. Và làm với hết lòng mình là đủ. Thật ra mọi việc há chẳng đã được sắp đặt và chỉ chờ cơ hội để biểu hiện? Con nhớ tới câu thơ của Thầy:

Công trình xây dựng ngàn đời

Nhưng em xem công trình đã được ngàn đời hoàn tất

Thưa thầy, từ hồi con lo chuyện mua cây, trồng cây tới giờ con thấy con tiếp xúc với cây nhiều hơn, để ý hơn, và tâm từ bi cũng mở rộng hơn cho loài thực vật. Không phải là điều mơ hồ đâu mà con thấy con ‘thương’ cây thiệt. Con đau xót khi có những bụi cây già bị đốn bỏ một cách vô lý thay vì đem trồng chỗ khác, khi thấy những cây tiêu bị bỏ quên đến chết héo. Hồi trước con đâu có cảm giác đó. Bây giờ con thích ngắm cây để thấy mỗi loại đều khác nhau và đều đẹp. Nói chuyện cây, con nhớ lúc nhỏ thỉnh thoảng có dịp được đi thiền hành riêng với Thầy, Thầy hay chỉ từng cây tùng, cây thông và kể là Thầy trồng vào năm nào. Cây nào là ‘sư anh’ của con. Lúc đó con nghe mà không ‘cảm’ được. Bây giờ thì con hiểu lắm. Vì con cũng đã giới thiệu về Lộc Uyển, về cây cối trong vườn y như vậy một cách rất tự nhiên. Và vì khi nhìn một cái cây lớn lên, tự tay mình chọn lựa, vun xới đất cho cây mạnh, chăm sóc cho cây đừng bị khô héo, thì tình cảm phát sinh thôi. Thầy ‘khoe cây’ như người ta ‘khoe con’. Và chúng con há không phải là những cái cây trong khu vườn của Thầy chăm sóc hay sao? Có cây đứng vững ngoài sương gió thì lâu lâu Thầy đi ngang vỗ về. Có cây yếu ớt thì Thầy phải để ý chăm sóc nhiều hơn. Có cây cần nhiều nắng, có cây cần

nhiều nước, có cây cần phân thường xuyên, có cây cần được tưới, có cây phải được che chở. Có loại thuộc hoa kiểng, có hoa như lan rừng. Cây có bao nhiêu loại thì chúng con cũng đủ chùng đó tâm tính để Thầy dạy dỗ và chăm sóc. Chỉ mong chúng con lớn sỗn sỡ và đem cái đẹp ra cho đời. Bởi vậy con biết mỗi khi chúng con bị yếu đi, làm nên lỗi lầm thì Thầy không giận không trách mà chỉ tìm cách sửa đổi hoàn cảnh để chúng con có thể lớn mạnh trở lại. Con nghe nói Nội Viện đã làm xong. Con cười mà nghĩ tới cái nhà kiểng để hoa của Thầy.

Tháng ba, 2001

Bạn hiền ơi,

Sáng nay phải viết cho bạn hiền về Xóm Trong Sáng, về mùa xuân ở đây. Bên những gộp đá cạnh nhà, hoa thủy tiên nở cả tháng nay. Những chùm hoa nhỏ trắng muốt như những ngôi sao thật tinh khiết. Và lúc nào cũng vậy, khi tôi mở cửa sau bước ra khỏi nhà cũng nghe thoang thoang một mùi hương thật dễ chịu. Mùi thơm thật nhẹ, khi có khi không giữa không gian bao la của núi đồi Lộc Uyển. Nhìn xa xa, màu cây xanh, màu đá đen, màu hoa trắng, chen chúc nhau ở khoảng đất cạnh nhà thật là tươi mát. Thỉnh thoảng lại có những đóa địa lan nở sớm, màu cam, búp nhỏ và dài, xen với thủy tiên trắng thật ngộ. Tàn mùa thủy tiên sẽ đến mùa địa lan. Các bạn tới chơi bảo vậy. Tôi vẫn nghĩ là Lộc Uyển sẽ đẹp lắm vào mùa xuân, mà vẫn không tả được cho bạn hiền nghe cái đẹp đó. Có những điều mình chỉ có thể cảm được chứ không diễn tả nổi. Chỉ biết ước ao bạn hiền có mặt đây để cùng hưởng mà thôi. Mới tháng trước là mùa hoa vàng. Những cây ‘great fern’ (không biết có đúng tên như vậy không vì có người bảo là cây lim, nhưng tên gì thì cũng vậy thôi, đâu quan trọng) cho những tàng hoa vàng rực. Hoa nhỏ và dày như những cụm gòn vàng, như hoa mimosa tuy không có mùi thơm.

Những cánh hoa vàng đỏ đã nở rục rờ trên con đường dẫn lên Xóm Vững Chãi. Trước nhà bếp Xóm Trong Sáng cũng có một cây để tôi ngăn ngại mỗi khi đứng ở cửa sổ nhìn ra. Và ở Nhà Tùng Bút, một buổi sáng lên thăm thầy Giác Thanh, tôi cũng thấy những chùm bông vàng nõn vừa nở tung bên ngoài cửa kiếng. Tôi bỏ dở câu chuyện, bàng hoàng ngắm sự sống đang vươn lên mạnh mẽ của một sáng mùa xuân, trong sương mù còn bàng bạc. Chỉ ngắm hoa thôi, đủ thấy hạnh phúc tràn đầy. Bây giờ mùa hoa vàng đã tàn. Những cụm bông vàng nõn một thời rụng đầy lối đi kể bên thiền đường Xóm Trong Sáng. Rắc phấn hoa vàng đầy trên đường. Để tôi bước từng bước thiền hành mà chợt nhớ tới một câu thơ làm đã lâu:

‘... sắc vàng rục rờ thong dong áo người.’

24 tháng tư

Bây giờ thật sự đã ở giữa mùa xuân. Khí núi còn lạnh nhưng cũng đã có những ngày nóng bức. Hoa dại nở đầy núi. Tuần lễ Sư Ông qua gặp lúc hoa tím nở rộ. Sư cô Chân Không bảo đó là hoa tử đinh hương. Tôi thích ngắm hoa nhưng dốt đặc về tên các loại hoa nên chỉ biết ngắm và mỉm cười. Những cụm rừng tím sẫm xen với màu xanh lá cây tạo nên những bức tranh thật hài hòa và nhẹ nhàng. Có cây màu tím thật non, thật tươi, đẹp như màu tím hoa cà. Tôi hay bị ngại ngần nhiều phen trước những nhánh hoa bất ngờ trên con đường lái xe về xóm. Đó là những nhánh cây khô cần mùa đông mà lắm lúc tôi cứ nghĩ cây đã chết khô và cần được tỉa dọn. May chưa. Nếu không làm sao tôi được ngắm những cảnh tượng tuyệt vời như thế này. Trên đường lên tu viện có một vách núi nở đầy hoa dại đỏ và hoa leo tím, những đóa hoa

có dáng của một loại lan rừng, nhỏ bằng ngón tay màu tím đậm và bò sát vách đá. Mỗi lần đi ngang tôi phải nhìn một chút, để thấy thiên nhiên quả là ưu đãi cho mình những món quà để thương mà nếu mình không biết mang ơn thì thật là vô tình lắm. Tôi đang bận rộn quá cho chuyện giúp tổ chức ngày pháp thoại công cộng cho Thầy nhân dịp Thầy qua vào tháng năm sắp tới, vào việc xây cất và vào việc quyên góp tiền bạc mua đất. Chúng lại ít vì có một số người đi Việt Nam nên quanh đi quẩn lại chỉ có mấy khuôn mặt mà việc thì không dừng được. Nên có những ngày tôi mệt đừ và không viết nổi cho bạn hiền thường xuyên như đã hứa. Nhưng tôi cũng phải ghi lại ít hàng để chia sẻ cùng bạn hiền những hạnh phúc mà người ở núi như tôi được hưởng.

15 tháng năm

Bạn hiền thương,

Công việc tổ chức cho buổi pháp thoại công cộng Thầy giảng lần đầu tiên ở San Diego rồi cũng xong và thành công dù thời gian rất ngắn. Tôi không làm gì nhiều lắm đâu bạn hiền à. Các bác, các anh chị ở San Diego ngồi lại sắp xếp, kêu gọi, lo lắng. Tôi chỉ thăm hỏi, động viên và quý trọng sự làm việc của các vị. Điều mà tôi cho là đẹp nhất chính là sự đoàn kết và làm việc hòa hợp với nhau để rồi đưa đến sự thành lập của một Tăng thân mới gồm cả người Việt lẫn người Mỹ. Tôi nghe nói số lượng người tham dự vào Tăng thân ngày một thêm và gồm nhiều tôn giáo khác nhau. Thật là một điều đáng mừng. Tôi thấy giáo pháp của Bụt qua sự giảng dạy của Thầy như những cánh hoa nở tung, để rồi hạt bay theo gió đi rất xa và lan rất rộng mà mình không ngờ tới được.

Ở đây, mỗi ngày là một ngày mới. Cỏ cây thay nhau khoe sắc hương. Núi rừng đổi áo mới hoài hoài cho tôi ngỡ ngẩn. Không muốn làm

thơ cũng thấy mình khép mắt mộng mơ. Và cứ muốn cầm bút lên để gọi tiếp: 'bạn hiền ơi'. Bao nhiêu điều ghi nhận được trong cuộc sống mỗi ngày mà không có cơ hội để ghi ra giấy. Để rồi khi bút cầm tay, lại thấy mình băng khoăn muốn viết mà không biết phải bắt đầu từ đâu. Cứ thấy có gì đó thiếu thiếu, mà không định tâm đủ để giải bày. Thương chưa! Viết hai chữ này nhớ tới Anh Hương. Một trong những bạn hiền mà nghĩ tới thấy lòng ấm áp.

Như sáng nay, dưới cơn mưa nhẹ của mùa xuân, tôi đi thiền hành trong một nỗi hạnh phúc lớn lao. Bạn hiền biết không, con đường dốc nhỏ lên Yên Tử do anh chàng Mễ lái xe cày ủi đại hồi nào trơ trụi bây giờ bắt đầu mọc lại cỏ. Thỉnh thoảng, từ dưới đất, giữa lòng đường, một nhành hoa đại tím trang trọng mọc lên. Và hoa đại, trời ơi, những nhánh cây đại bên đường cong rũ xuống với những chùm hoa li ti trắng tươi, nhìn xa như những con suối bạc đang đổ từ vách núi ra. Cả thiên nhiên ngập tràn sức sống làm tôi muốn ngộp đi. Những cây tiêu (California pepper tree) nhỏ uống đủ nước, tắm mát nguyên đêm khoe màu xanh mơn mớn bên vách núi nâu đỏ. Tôi đi chậm chậm. Lòng mang nhiều cảm giác trộn lẫn nhau. Màu đất đỏ và sự hoang sơ của đất trời làm tôi nhớ tới Đà Lạt. Làm sao đủ tên để kể được hết những loài hoa tôi bắt gặp ở Vườn Nai? Tháng này hoa vàng, tháng sau hoa tím. Tuần này hoa đỏ, tuần sau hoa trắng. Mà đâu phải chỉ có một màu trắng, một màu cam. Nhiều loại hoa, nhiều màu đậm nhạt khác nhau, nở rộ cùng lần, để tôi chỉ biết đứng nhìn, lặng thinh mà chiêm ngưỡng. Cuối tháng năm vẫn còn mưa, 'May shower', đủ cho dịu lại không khí nóng gắt của tuần trước và cho tôi thở phào nhẹ nhõm vì hệ thống tưới cây vẫn chưa bắt xong. Không biết vì nhờ cơn mưa cuối mùa hay đã ngủ chán chê mà cây dương tằm (dogwood) tôi trồng bây giờ mới chịu đâm chồi non. Hai tháng trời tôi thất vọng nhìn nhánh cây khô như không cách nào

sống nổi với vùng đất sa mạc này. Nhưng tôi không nở nở bỏ. Cứ cố gắng tưới và thăm chừng. Để sáng hôm qua bàng hoàng khi thấy một chút xanh bắt đầu lộ dạng. Sự sống mãnh liệt hay cây không nở phụ lòng tôi? Tôi nhớ tới cây dương tằm Thầy trồng ở Xóm Thượng một ngày mưa lất phất của tám năm về trước. Ngày đó Thầy bảo tôi và sư cô Hương Nghiêm từ Xóm Hạ lên chơi. Hai chị em bị cảm, quấn khăn kín mít và chẳng biết làm gì để phụ giúp Thầy, chỉ đứng nhìn Thầy và sư chú loay hoay đặt cây, lấp đất, cười. Khờ hết sức mà cũng ngờ hết sức. Ngày cây cho hoa lần đầu tiên Thầy đếm xem có bao nhiêu đóa. Bây giờ tới mùa hoa nở trắng cây. Tôi bao nhiêu tuổi thì cây bấy nhiêu năm. Tôi trồng lại cây dương tằm ở đây dù không biết chắc cây có sống nổi không, có lẽ chỉ vì hoa đã gắn liền với kỷ niệm. Và trên hết, tôi biết Thầy thích hoa này. Nhưng nếu nói tới hoa Thầy thích thì nhiều lắm. Bụi hoa mộc mua được trong lần Thầy về mở mắt cũng được sư em Kính Nghiêm hi hục cho bay qua theo tới Vermont, ngồi riêng một ghế trên phi cơ hàng hoàng (nhờ máy bay trống chừ không phải sư em 'sang' đến thế), để phòng Thầy ở Vermont cũng ngát hương hoa mộc như ở Lộc Uyển. Sáng nay tôi đi dạo khắp cả Lộc Uyển. Con đường từ cốc Thầy - nhà Tùng Bút - đi ra ngập hoa cải vàng. Cây cải đại cao tới ngực tôi và tung ra những đóa hoa vàng mảnh mai chập chờn như những cánh bướm. Sư em Thắng Nghiêm cắt đem vô làm xà lách. Ngậm một đóa hoa, tôi thấy mình như một chú nai con giữa rừng sâu hoang sơ. Mùi cải nồng ướp hương vị của nắng, của gió, của mưa, của đất. Không cần phải quán chiếu nhiều lắm tôi cũng thấy được mình đang có cả vũ trụ trong chén cơm ngày hôm ấy.

Bạn hiền ơi, Vườn Nai như một thiên đàng vậy đó. Tôi không ví von với Niết Bàn vì Niết Bàn là nơi đã tắt hết mọi ý niệm. Nhưng ở đây thì tôi vẫn thấy Vườn Nai đẹp. Đẹp lúc trời mưa.

Đẹp lúc trời nắng. Đẹp vì hồn tôi đang mở rộng và muốn ôm vào tất cả. Bạn hiền hiểu điều này mà, phải không? Như lần chúng mình ngồi trên đụn rơm, ăn cà rem, ngắm mặt trời lặn ở Xóm Hạ. Hôm ấy không gian thơm ngát mùi mận chín. Trời ấm áp và nồng nàn mùi đất, mùi cỏ mới cắt, mùi rơm, mùi ngọt của mận sấy. Bao nhiêu bận rộn như không còn có mặt. Bạn hiền và tôi trở lại thời trẻ con. Chúng mình mút cà rem một cách thích thú, tận hưởng cảnh chiều ở thôn quê và đồng ý với nhau rằng hạnh phúc thật đơn sơ và dễ dàng, chỉ tốn có... 5 francs thôi. Vậy mà, bao nhiêu năm đã trôi qua. Từ Xóm Hạ chúng mình lên Xóm Mới. Rồi bây giờ Lộc Uyển. Hạnh phúc vẫn là những điều thật đơn giản và thật gần. Nếu mình có đủ chánh niệm.

Tháng Sáu

Thầy đã qua và Thầy đã về. Nhưng những cây Thầy trồng trong chuyến đi vẫn còn đó. Cây bồ đề đang thay áo. Những chồi non xanh nõn mượt và mềm như lụa. Những chiếc lá vàng đong đưa chờ ngày rụng xuống lòng đất để rồi luân chuyển trở lại vào thân cây. Cây y lang khỏe mạnh sồn sồn. Ít lá nhưng chiếc nào cũng xanh và cứng cáp. Còn cây gạo thì lớn mạnh trông thấy. Lá đã ra đầy và tàng lá làm nên một chiếc dù nhỏ che nắng trên cao. Chỗ này thiên đường chưa được làm mà tôi như đã thấy một cây bồ đề cổ thụ che mát sân, một cây gạo đỏ rực hoa của ngày hè nắng gắt, và mùi hương của hoa y lang thoảng khắp nơi. Cho nên có những ngày thiên hành ngồi chơi quanh cây bồ đề, tôi nhắm mắt lại và có cảm tưởng mình đang ở trong thiên đường rồi. Còn những chuyện giấy tờ xây cất, chi phí tài chính, thủ tục luật lệ chỉ là những trò chơi của thế gian mà không có không được, nhưng không phải là cần thiết đến mức phải có rồi tôi mới có hạnh phúc. Vậy chừ đôi lúc quên, mình vẫn bị kéo vào cơn lốc thế sự như thường.

Hàng tiêu xanh dẫn lên Yên Tử rất sồn sột. Mỗi lần đi ngang, nhìn những chiếc lá non mọc từ thân cây, gần dưới gốc là tôi lại nhớ tới Thầy và bài học ‘tỉa cây’. Trong thời gian ở Lộc Uyển sáng nào Thầy cũng đi thiền hành thật sớm với thị giả, có khi Thầy ghé ngang xóm Trong Sáng rủ chúng tôi đi cùng. Có ngày Thầy cầm theo kéo tỉa cây và tỉa những cành non mọc dưới thấp, ‘để cây dồn sức cho mau lớn’. Những cành con được tỉa đi thì cây mọc thẳng và mạnh khỏe hơn, cũng như trong đời sống hàng ngày mình nên dồn năng lượng cho những gì thật sự là cần thiết và ‘tỉa bớt’ đi những âu lo vô ích thì chắc mình cũng lớn nhanh và vững vàng hơn, bạn hiền có nghĩ như thế không?

Bạn hiền thân, tôi vừa đi khám bệnh về. Hai tháng nay có những suy giảm sức khỏe rõ rệt để tôi phải chấp nhận là cơ thể mình đã đến lúc thay đổi. Ôi bạn hiền, bạn hiền có biết là những điều mình rủ rỉ cho nhau không ngờ bị đem lên đài phát thanh đọc? Khi Thầy cho đăng lên Lá Thư Làng Mai thì tôi có hơi quê một chút, nhưng nghĩ là chỉ có ‘người làng’, thân hữu đọc mà thôi. Tuy nhiên khi ông bà bác sĩ bảo tôi là họ đã nghe bài viết về Vườn Nai đọc mỗi tuần trên đài phát thanh thì tôi quê quá chừng. Mới nhớ tới hồi nào vừa xuất gia, Thầy dạy tôi mình là của thiên hạ rồi, không có cái gì gọi là riêng tư hết. Nhớ lời Thầy mà tôi mỉm cười được. Bạn hiền biết mà, tôi hay thẹn và rất dễ mắc cỡ, rất dị ứng với những lời khen. Đó cũng là một trong những tâm hành mà mình phải thực tập vượt qua thì mới mong được an nhiên, nhưng chắc cũng còn lâu lắm đó bạn hiền. Và bạn hiền cũng đồng ý với tôi là những lời khen cũng như lớp vỏ bên ngoài, đâu có giúp tôi đi xa hơn trong đời sống nội tâm?

Tôi vừa đi qua một cơn bão. Thêm một cơ hội để được quay lại quán chiếu chính mình. Để thấy rõ hơn thân tâm là một. Thân không khỏe thì tâm cũng khó giữ được an. Như chiếc

thuyền mà đóng không kỹ thì khi bão tới dễ bị nước rỉ vào. Nhưng rồi mây cũng tạnh và gió cũng tan. Tôi lại thấy mình kiên nhẫn đi dọn dẹp lại hầm tàu, vá lại những nơi bị hư hại. Như bài học quét lá năm xưa, một bài học mà cả đời vẫn áp dụng. Lần trước Thầy qua, giảng cho chúng tôi nghe một bài thơ Thầy mới làm. Tôi họa lại, cho mình, để tự nhắc nhở. Chép cho bạn hiền nè:

Thầy vẫn đang đến, đi thông dong

Có, không, còn, mất, chẳng bận lòng

Bước chân con theo về thanh thản

Trăng vẫn soi ngang trời thái không.

Tháng Bảy

Để kể cho bạn hiền nghe về một chuyện cười ở Xóm Trong Sáng. Sư cô Thông Nghiêm là tri viên của Xóm. Dù lớn tuổi nhưng sư cô làm việc rất cần mẫn. Khu nhà xanh (green house) của sư cô tươi tốt với đủ thứ rau cải Việt Nam và ngăn nắp như một căn nhà nhỏ. Mỗi khi có dịp bước vào, tôi hay nhắm mắt để nghe mùi đất ẩm và mùi của các thứ rau thơm ngai ngái. Năm nay rau lang sư cô trồng cho Sư Ông không sợ bị thỏ ăn chặn như năm ngoái vì được rào cẩn thận. Mà nào chỉ có rau lang, còn rau muống, cải xanh, cải ngọt, mướp đắng, bí, bầu, ớt, arugula, ngò, rau quế, rau răm... đủ thứ cả. Dù ở đây không xa chợ Việt Nam lắm và chúng tôi luôn được các thân hữu tiếp tế cho rau cải nhưng có một vườn rau để ngắm và... để ăn liền khi cần cũng là một hạnh phúc lớn. Tuy nhiên không có thỏ thì có goffer (chuột đất). Dù là cô đã cẩn thận nhờ mấy người Mễ đào sâu xung quanh và đặt lưới nhưng vẫn còn sót một hai con trên lãnh thổ của cô và cô đành phải nhường cho nó một ít rau cải mỗi ngày. Một buổi sáng cô Thông Nghiêm gặp tôi cười cười không nói, chỉ xòe tay ra. Trong lòng bàn tay

cô có chừng năm bảy trái ớt còn xanh. Tôi còn耿耿 chưa hiểu thì cô thì thầm: 'con goffer tối qua cắn nhầm cây ớt, anh chàng tha xuống đất chắc ăn bị cay nên hết hồn bỏ ngang, không lòi hết nhánh ớt xuống đất như mọi khi. Thông Nghiêm ra thăm vườn sao thấy lạ, tự dưng trái ớt mọc từ dưới đất chĩa lên. Một hồi mới đoán ra được lý do. Chắc anh chàng cũng bị một bữa... đau bao tử.' Chúng tôi cười phá lên. Tôi nhìn sư cô đầy thương yêu. Bạn hiền ơi, không dễ gì một sư cô lớn tuổi mà có tinh thần hài hước, tu tập tinh cần, siêng năng làm việc, hòa hợp được với một đại chúng đáng tuổi con cháu mình như sư cô đâu. Tôi thấy cô may mắn mà Tăng thân mình cũng thật may mắn.

Vườn Nai vừa ăn mừng một tuổi. Không có lễ nghi, chỉ thân mật trong vòng thân hữu ở khu rừng Sồi. Chúng tôi cười với nhau là Vườn Nai không có tới cả ngày ra mắt. Đến với Vườn Nai như về nhà. Chỉ có tấm lòng và bàn tay góp lại. Không có sự phân biệt trong những đóng góp cho Vườn Nai. Dù là tu sĩ hay cư sĩ. Dù là Phật tử hay không. Và những tấm lòng của sư anh, sư chị, sư em; của Phật tử bốn phương, của thân hữu xa gần đã làm nên Vườn Nai ngày hôm nay. Chỉ có một năm mà bao thay đổi. Nhưng đó là chuyện đương nhiên. Ngồi nghe các thân hữu kể lại cảm giác ban đầu khi gặp chúng tôi 'và lo quá vì không

ngờ hai sư cô nhỏ xíu như vậy thì làm gì được' chúng tôi cười quá chừng. Làm việc chung cả năm bây giờ chúng tôi mới được tiết lộ những điều 'bí mật' đó. Chúng tôi thật ra đâu có làm gì hơn mọi người. Bởi vì Vườn Nai cũng nào phải của riêng ai.

Tháng Tám, tháng Chín

Thầy qua. Những ngày lo cho khóa tu. Những kêu gọi để tiếp tục đủ tài chánh trả hết phần đất còn lại. Nhờ tài ngoại giao của một anh trong nhóm Tiếp Hiện mà chúng tôi được kéo dài thời hạn trả tiền từ tháng năm xuống đến tháng chín. Và những món tiền nặng tình nghĩa dù ít dù nhiều, dù là cho hay cho mượn đã góp phần để chúng tôi trả hết nợ đúng thời hạn. Những ngày mịt mù với giấy tờ vay mượn, chứng nhận, cảm ơn chưa kịp xong thì thảm cảnh ngày 11 tháng 9 xảy ra. Nỗi đau quá lớn ụp xuống đầu người. Chúng tôi đang giữa chuyến đi hoàng pháp của Thầy, thấy rõ thêm sự cần thiết của mỗi bước chân đem lại an lạc cho lòng người. Trước mỗi buổi giảng Thầy đều nói ít lời kêu gọi hòa bình trong tâm và cầu nguyện cho nỗi đau chung. Xong chuyến đi Thầy lại có thêm chương trình ở Nữ Ước tổ chức vào giờ chót. Tuần lễ ở tu viện Kim Sơn, tôi đứng lặng lẽ trên thiền đường nhìn xuống lớp sương mù che khuất phố thị mà thấy mình thật

là may mắn. Được sống vây quanh bởi Tăng thân, được chở che trong không khí tu viện để không phải tiếp xúc nhiều với những gì đang sôi động chung quanh, được nuôi dưỡng bởi giáo pháp và lòng từ bi của Thầy. Chúng tôi không phải băn khoăn về chuyện đóng lại cánh cửa nhìn đời như chàng tu sĩ trẻ Tâm Quán mà chúng tôi đang mở to mắt nhìn đời. Nhưng chúng tôi đang được trang bị kỹ lưỡng để có thể bước vào đời với sức mạnh của một Tăng thân. Và Kim Sơn, cũng như Thanh Sơn, như Vườn Nai, như Làng Mai, quả là những hòn đảo xanh ngắt yên bình giữa khói lửa của thù hận, của sợ hãi.

Tháng Mười

Thầy Giác Thanh mất. Tôi ở Việt Nam bay về, chỉ kịp đưa đám Thầy. Thầy đi. Nhưng thầy vẫn còn đó với núi rừng Lộc Uyển, với chúng tôi, với những tấm lòng thân hữu. Mỗi buổi họp chúng tôi kéo nhau vào cốc của thầy, uống với nhau và uống với thầy những ly trà ấm áp. Thấy như thầy đang đâu đó, và chốc nữa sẽ bước ra với tướng đi khòm khòm, với nụ cười bao dung và cái phất tay quen thuộc. Hai tháng trời xa Vườn Nai, tôi trở lại. Bước chân rảo khắp chốn thân quen. Thấy cây lớn hơn. Mùa hạ khô cạn đã đi qua nhưng số cây bị chết không nhiều lắm do hệ thống nước đặt

kịp thời. Những cây tiêu lớn nhanh như trẻ em mau lớn. Có cây đã cho những chùm trái màu hồng. Ngày Quán Niệm cuối cùng trước khi đi về Làng, thầy Pháp Dung chỉ cho tôi một con nai đứng bên kia vách núi. Mọi người mừng rỡ. Tôi đứng lặng giữa núi rừng. Trời cao xanh mênh mông. Rừng xanh ngắt chập chùng. Chúng tôi đã thật sự có được sự thanh bình ở Lộc Uyển để bước chân nai dám quay trở lại. Đó là một trong những buổi thiền hành hiếm hoi mà tôi hưởng dẫn đại chúng. Pháp Dung cười: 'Nai ra chào sư chị đó'. Tôi nhìn người sư em những ngày đầu năm ngoái còn là một sư chú hồn nhiên leo núi mà bây giờ đã gánh vác trách nhiệm xử lý thường vụ trụ trì. Pháp Dung đã thật sự trưởng thành, đã lớn lên theo cùng Lộc Uyển, cũng như những sư em khác. Bây giờ thầy Giác Thanh đã thông dong. Những việc cần làm tôi cũng đã làm xong. Tạm biệt Lộc Uyển.

Tôi cũng muốn dừng bút ở đây với bạn hiền. Cho tôi gửi lời hỏi thăm đến mọi người với tất cả lòng thương mến. Ta rồi sẽ gặp lại nhau. Ở Làng, ở Lộc Uyển, ở Thanh Sơn, hay một nơi nào khác. Ta sẽ cùng ăn lại cây cà rem tuổi nhỏ, cùng leo núi Yên Tử, hay cùng ngắm lá thu đỏ tươi. Đi đâu rồi ta cũng vẫn có nhau.

Thân quý.

một ngôn ngữ
nhân tính

Phùng Khê
15.10.14

Centre d'Art Contemporain Agen
8 avenue du Docteur Le 92.10.14

2 0

1 4

U vườn Nai, Đất Bụt

Nguyễn Thị Hải - Chân Minh Kinh

Bạch Thầy,
Thấm thoát mà đã hơn hai mươi năm kể từ ngày chúng con theo Thầy trong chuyến hoằng pháp ở Trung Quốc vào năm 1999. Đó là những ngày vui của chúng con và của đại chúng vì được gặp Thầy hầu như hàng ngày, và được thường xuyên nghe những bài pháp rất thâm thúy của Thầy. Từ niềm hạnh phúc chan hòa đó, tâm trí con nhen nhúm điều mong ước có được một trung tâm tu học đường lối Làng Mai ở Mỹ. Con chia sẻ ước nguyện đó với thầy Pháp Đăng thì được thầy khuyến khích: “Nếu mọi người muốn như vậy thì cô xin với Sư Ông đi.” Nghe lời thầy Pháp Đăng, lựa lúc Thầy đang ngồi một mình với thị giả trên chiếc xe buýt, con tiến lại gần Thầy và vụng về thưa: “Thưa Sư Ông, Sư Ông có muốn có một trung tâm tu học ở miền Nam California không?” Thầy trả lời: “Muốn thì Thầy không muốn gì cả, nhưng nếu mà có một trung tâm ở California thì Thầy sẽ gọi người qua.”

Nghe Thầy nói như vậy, con nghĩ ngay đến ông Pritam Singh, người có biệt danh là “Cấp Cô Độc” vì hai ông bà là người đã cúng dường cho Làng Mai trung tâm tu học Thanh Phong ở Vermont, thuộc miền Đông nước Mỹ. Ông cũng đang có mặt trong chuyến đi này, và con muốn tìm gặp ông. Lúc đó đoàn đang ở chùa Cao Môn, một ngôi chùa rất kỳ vĩ. Bên chùa là một hồ nước lớn, ven hồ có những hàng cây xanh, và đặc biệt là trước cổng chùa có một vị sư luôn ngồi thiền tịnh. Con đang không biết làm sao để gặp ông Pritam, thì may mắn thay khi đi ra cổng chùa gặp chị Hải Lan đang ngồi gần đó, chị cho biết chị cũng đang chờ ông Pritam. Khi ông Pritam đến, con nói với

ông: “Bên miền Đông may mắn quá có Thanh Sơn. Chúng tôi mong miền Tây của chúng tôi cũng có được một trung tâm như vậy. Ông có thể giúp chúng tôi không?” Ông Pritam vui vẻ trả lời: “Có chứ! Nhất định là chúng tôi sẽ giúp quý vị rồi.”

Được lời hứa của ông Pritam, con đi gặp Sư cô Chân Không để thưa Sư cô về diễn tiến vừa qua. Vì đã có kinh nghiệm qua việc gây quỹ khá khó khăn cho Thanh Sơn, Sư cô khuyên chúng con nên đi kiểm đất trước, cỡ chừng 40 mẫu và tùy duyên mà mình sẽ xây cất dần dần, nhưng tối đa tất cả sẽ không quá một triệu đồng đô la.

Sau khi về lại California, con bắt đầu liên lạc với ông Pritam để xin hướng dẫn. Tháng 6/8/1999, ông Pritam có gửi cho con một bức điện thư dài năm trang, trong đó ông hoạch định một chương trình tổng quát về việc mua đất, xin giấy phép và xây cất. Theo như chương trình của ông, trong điều kiện tốt đẹp nhất, cũng phải đến cuối năm 2002 công trình xây cất mới có thể hoàn tất và trung tâm mới có thể hoạt động.

Đi tìm đất hứa

Người địa ốc đầu tiên con liên lạc để kiểm đất là ông Bruce Camilleri. Ông rất kinh nghiệm về đất đai ở vùng Bắc San Diego. Ông là người rất tốt và hết lòng giúp đỡ chúng con. Thông thường khi đi mua nhà đất, người ta đòi hỏi người mua phải có giấy chứng minh có đủ tài khoản trong ngân hàng nhất là với một bất động sản to lớn. Con thì chỉ có trong tay một cuốn album với hình ảnh chuyến hoằng pháp của Thầy thôi, vậy mà ông ấy cũng đưa chúng con đi coi hết chỗ này đến chỗ

khác. Sau một thời gian đi tìm đất, và tìm hiểu về những luật lệ xây cất, cùng những điều kiện để có thể sinh hoạt tôn giáo, chúng con thấy vấn đề không hề đơn giản. Do đó việc tìm kiếm phải đổi hướng sang đi tìm những cơ sở đã được xây cất rồi. Chúng con được đưa đi xem những nông trại trồng cam, trồng bơ ở Valley center; khu nhà dưỡng lão ở Bonsal; trang trại nuôi ngựa rất rộng rãi, có hồ, có cây cối cho bóng mát ở Santa Isabel và nhiều nơi khác nữa; những nơi mình có đủ nhà để ở và phòng ốc rộng rãi để có thể làm thiền đường, nhưng thủ tục xin thay đổi giấy phép nông trại thành giấy phép để sinh hoạt tôn giáo cũng khó khăn không kém.

Vườn nai, đất Bụt

Lúc đó con đang làm cho Trung Tâm Y Tế Escondido được gần mười năm. Hàng ngày con thường đi thăm viếng những người lớn có bệnh truyền nhiễm và trẻ em bị bệnh bẩm sinh. Trong suốt thời gian đó con chưa hề được gọi đi thăm gia đình nào ở gần vùng của Deer Park cả. Cho đến ngày hôm đó, như đã được sắp đặt trước, con nhận được giấy giới thiệu để đi thăm một em bé bị bệnh bẩm sinh thuộc chương trình Outreach and Early Intervention Program. Địa chỉ nằm trên đường Rincon. Sau khi thăm viếng xong, trên đường về con thấy có một tấm bảng bán nhà dưới chân đồi, “Divine Ranch for Sale”. Con liên lạc với người đại diện, ông Gary Turner. Con trình bày với ông mục đích việc tìm kiếm này. Ngay

khi nghe đến tên Thầy, ông liền đi ra sau xe và lấy đưa con quyển sách “The wisdom of Thich Nhat Hanh” (Tuệ Giác của Thích Nhất Hạnh). Như vậy là con yên tâm gặp được quý nhân rồi. Sau khi nói chuyện thêm, ông Gary cho biết khu “Divine Ranch” này sẽ không thích hợp cho một cơ sở tôn giáo. Suy nghĩ thêm một chút ông cho biết ông có một người địa ốc quen, đang đang bán một khu nhà trên một ngọn đồi rộng. Người chủ nhà này đang muốn bán nhưng chỉ bán cho cá nhân hay đoàn thể nào có mục đích sử dụng nó vào việc đem lại lợi ích chung cho mọi người ví dụ như một trung tâm “phát triển nghệ thuật thiền định” (meditative art) chẳng hạn.

Mấy ngày sau, ông Gary Turner đưa con tới gặp Bác sĩ Alice Tang, người chủ của khu nhà trên đồi Lilac Hill, và người địa ốc của bà là ông Hugh Wilkerson. Sau này ông Hugh là người đại diện cho cả hai bên, Làng Mai và bà Tang để dự cuộc đấu thầu mua Deer Park.

Khu nhà bà Tang gồm hơn ba mươi mẫu đất, có một nhà chánh và ba nhà nhỏ hơn ở chung quanh. Đường vào có hàng cây phượng tím, dưới chân đồi là đường thiền hành với nhiều cây sồi ngập tràn bóng mát và đầy thiền vị. Giá bán dưới một triệu. Chúng con rất mừng. Bà Tang cũng vậy. Bà còn viết thư mời khi nào phái đoàn đến Escondido thì ở lại nhà bà. Bà cũng chia sẻ rằng ước vọng của bà muốn cùng với nhóm Subud mua Deer Park để làm một trường học bán công

và làm trung tâm Subud. Hiện nay thì chưa ai có đủ tài chánh nên đang tìm cách gây quỹ. Thấy có tờ báo, “The Entrepreneur”, của nhóm Subud đặt trên bàn trong phòng khách nhà bà Tang, con lấy đọc và còn chú ý đến một chi tiết về Deer Park, rộng 437 acres trong đó có một khu đã được chia thành 17 lô chính thức, mà sau khi mua xong, người mua có thể chỉ cần bán số lô đất này là sẽ trả được phần lớn khoản nợ rồi. Chi tiết này thật là lý thú nên con đã xin tờ báo đem về, và gửi cho Sư cô Chân Không và ông Pritam.

Đầu tháng 9, phái đoàn Làng Mai do Sư cô Chân Không hướng dẫn, có Thầy Giác Thanh, Thầy Pháp Ân, Sư cô Trung Chính, Sư cô Hoa Nghiêm, và một số quý thầy, quý sư cô khác. Bên phía Phật tử thì có ông Pritam, ông bà Larry Ward, cùng một số quý anh chị vùng Orange County và các nơi. Trong khi Sư cô Chân Không và những người có trách nhiệm nói chuyện với nhau, thì số còn lại ra vườn thăm viếng. Không khí buổi gặp mặt thật là phấn khởi, nét mặt ai cũng lộ vẻ sung sướng và hạnh phúc.

Sáng sớm hôm sau Sư cô Chân Không cho hay là ông Pritam muốn đi coi Deer Park do ông Hugh và ông Gary hướng dẫn. Deer Park là một khu đồi rộng 430 mẫu, nằm sát với khu phố chính của Escondido. Thành phố Escondido sở hữu khu vực này. Trước đó đây là nơi huấn luyện cho cảnh sát có võ trang đặc biệt, nhưng đã ba năm nay bị bỏ phế, nên quang cảnh thật là tiêu điều, không

sức sống. Những dãy nhà không người ở, không được tu bổ, trông rất điêu tàn. Trên một số vách gỗ, những hình vẽ bằng sơn màu nằm ngang dọc, nhiều chỗ khác thì lỗ chỗ những vết đạn. Cây cối thì khô cằn, cỏ mọc cao. Nhà ăn thì thật bừa bãi, bàn ghế hỗn độn. Trong khu nhà vệ sinh, mùi xú uế nồng nặc. Nhiều người e ngại môi trường ô nhiễm đến thế thì bao giờ mới tẩy rửa hết được.

Ấy vậy mà tăng đoàn đã nhìn ra được vẻ đẹp, cái hương của hoa sen nằm tiềm tàng trong đồng bùn Deer Park ngày đó. Sư cô Chân Không đã thấy cái hoang dã này là hình ảnh của núi rừng Đại Lão, là Phương Bối Am trong sách “Nẻo Về Cửa Ý” của Sư Ông. Tất cả đều nghĩ rằng chỗ này là mái nhà mà chư Tổ, chư Bụt, cũng chư Bồ Tát đã chọn cho mình. Mọi người đều vui mừng bắt tay vào việc. Ông Pritam đi liên lạc với hãng máy bay nhỏ để chở Thầy xuống San Diego. Sư cô Chân Không lo gọi điện thoại mong được gặp Thầy để thỉnh ý, thế nhưng chuông reo hoài, reo mãi mà không có ai bắt máy. Sau đó hồi lâu, thầy Pháp Ân thử điện thoại lại lần nữa. Lần này tuy chuông cũng reo rất lâu, nhưng cuối cùng cũng có người trả lời. Sư Cô Chân Không cho biết ý của Sư Ông là mọi người bằng lòng là Sư Ông đồng ý, và Sư Ông không cần phải xuống xem Deer Park.

Ngày đầu giá: 2 tháng 5, 2000

Sau nhiều tháng hồi hộp chờ đợi, có lúc thị trấn Escondido gặp khó khăn đã lấy Deer Park ra khỏi thị trường không bán nữa, nhưng rồi cuối cùng thì

ngày đấu giá Deer Park cũng được quyết định vào ngày 2 tháng 5 năm 2000.

Chiều ngày 1 tháng 5, mọi người đã tề tựu đông đủ ở nhà chúng con, gồm có ông Larry Ward, bà vợ của ông là Peggy, và ông Pritam Singh. Không khí nghiêm túc nhưng phấn khởi. Chuông điện thoại reo liên hồi. Sư cô Chân Không gọi nói chuyện qua lại với ông Larry và ông Pritam để bàn bạc và báo tin tức của những mảnh thường quân gọi đến Sư cô. Bà Tang thì cố gắng liên lạc để thuyết phục ông Pritam gia nhập vào nhóm của bà và Subud. Ông Pritam bị bệnh, ho và sốt. Ông uống thuốc tây nhưng con cũng đun một nồi nước lá khuyễn diệp, lá chanh, và lá xả cho ông xông. May mắn thay ngày hôm sau ông cũng khỏe lại để có thể đi dự cuộc đấu thầu. Sáng ngày sau, tất cả đi đến trụ sở đấu thầu bằng hai xe. Ông Pritam, ông bà Larry Ward đi một xe. Chúng con và mấy người bạn đã giúp chúng con trong việc tìm kiếm là vợ chồng Khanh Thúy và bà Jane đi một xe.

Có bốn người xin dự thầu, một người bị loại, còn ba, nhưng lúc đầu chỉ có hai người chính thức đấu giá thôi: Ông Devine, chủ tịch Advanced Recording Technologies ở Escondido, và ông Larry Ward đại diện cho Tăng thân Làng Mai. Mỗi lần trả giá thêm là \$100,000! Ông Devine trả giá đầu tiên là 2.5 triệu, ông Ward trả lên 2 triệu 6, rồi cứ thế hai ông thay nhau lên micro trả giá. Không khí thật hồi hộp và có khi rất căng thẳng. Nhìn sang chị Thúy ngồi cạnh con, chắc tâm trạng chị cũng hồi hộp như con. Con thấy mắt chị chăm chú theo dõi từng bước chân của ông Larry bước lên chỗ micro. Đến khi ông Devine trả lên đến 4 triệu thì những người còn lại sững sờ và không ai trả thêm tiếng nào nữa. Bà Dianne Jacob, chairwoman của cuộc đấu giá đứng lên chúc mừng ông Devine và cuộc họp được giải tán. Con vẫn chưa tin là mình sẽ không có Deer Park, không tin là kết quả lại xảy ra như vậy. Sư cô Chân Không đã chẳng từng nói với con là chắc kỳ này mình sẽ đấu giá được vì hôm Tết Sư Ông bói Kiều, cụ Nguyễn Du đã từng dạy như vậy sao?

Hình như trong con vẫn còn có chút hy vọng nào đó nên khi thấy mọi người còn đang đứng lại trước sân để bàn tán, con cứ chạy lại hét ông Devine và nói với ông ấy là ông Pritam đang muốn nói chuyện với ông, rồi chạy lại ông Pritam

thì con cũng nói là ông Devine muốn nói chuyện với ông ấy. Chắc lúc đó con nghĩ nếu hai ông mà nói chuyện với nhau được thì biết đâu cục diện có thể thay đổi được chẳng? Sau đó hai ông đến bắt tay, chào hỏi nhau trước khi mọi người ra về.

Con cũng muốn kể thêm là trước khi đấu thầu, Sư cô Chân Không gửi thư ra cho đại chúng trình bày về cuộc đấu thầu sắp tới và Sư cô nói: “Nếu được thì mình mừng, nhưng nếu không được thì tiếc... năm phút, nhưng khỏe vì không phải lo nợ.” Sau ngày đấu thầu không lâu, không biết với tài thương thuyết khôn khéo của Sư cô ra sao mà kết quả lại là chúng con thì mừng và ông Devine thì khỏe!

Tu viện đã dần dà được thành hình với sự góp công sức của biết bao nhiêu bàn tay, biết bao nhiêu khối óc, và bao con tim khao khát có được một nơi chốn yên bình để là nơi nương tựa cho đời sống tâm linh của mình.

Thầy đã chọn giữ lại cái tên Deer Park sẵn có của vùng đất này để làm tên của tu viện vì Deer Park - Lộc Uyển cũng là nơi đầu tiên mà Bụt bắt đầu truyền đạo ngay sau khi thành đạo. Deer Park Monastery, Tu viện Lộc Uyển, hay Vườn Nai Đất Bụt, là một cái tên định mệnh cho một tu viện đã đi vào huyền thoại.

Thanh thản, nhẹ nhàng

Khi viết những dòng này tự nhiên trong tâm trí con hiện lên hình ảnh của những người một lúc nào đó đã có liên hệ đến Lộc Uyển, đã giúp chúng con hết lòng trong việc tìm đất Lộc Uyển, và lòng con dâng tràn sự biết ơn. Con lần lượt nhìn vào từng tấm danh thiếp một, và từ từ điện thoại cho từng người một. Tất cả những số điện thoại ngày đó nay không còn dùng được nữa. Con bấm Google xem có được tin tức gì thêm không, thì được biết bà Tang đã khuất, có lẽ khoảng năm 2010 vì con của bà viết về cuộc đời bà năm đó, một cuộc đời thật đẹp. Ông Hugh Wilkerson đã bán căn nhà nhỏ của ông ấy năm ngoái, không biết ông đã mất hay vào viện dưỡng lão rồi. Còn các ông kia thì không còn dấu vết gì cả. Nhà con cũng vậy, anh ấy đã mất năm ngoái. Trước khi mất, nhà con được Sư cô Đăng Nghiêm khai thị. Sư cô hỏi: “Trong thân bác có đau nơi nào không?” Anh ấy trả lời: “Dạ không.” “Bác có tiếc nuôi gì không?”

“Dạ không.” “Bây giờ bác cảm thấy ra sao?” Anh trả lời: “Con cảm thấy sung sướng, thanh thản, nhẹ nhàng.” Rồi hai ngày sau anh ấy ra đi. Con nghiệm ra rằng ai cũng đến với cuộc đời này, lao xao khóc cười trong một khoảng thời gian ngắn rồi ra đi. Cái khó ở chỗ “cái gạch nối” giữa ngày mình sinh ra đời và ngày mình vĩnh biệt cuộc đời này. Mình phải sống “cái gạch nối” ấy ra sao để khi mình sắp về ngôi nhà thật của mình, Sư cô hỏi thì mình có thể mỉm cười đáp: “Con thấy sung sướng, thanh thản, nhẹ nhàng.”

Bạch Thầy,

Sau hai mươi năm đóng góp nhiệt tình của Phật tử mọi nơi, Lộc Uyển đã có được những cơ sở

vật chất khang trang và đủ tiện nghi cho thiền sinh tới tu tập. Nhưng cái quan trọng hơn cả là Tu Viện Lộc Uyển đã trở thành một tu viện chuyên tu thuần túy. Mỗi Chủ nhật có hàng trăm thiền sinh mọi quốc tịch đến để tu tập, và những khóa tu khi mở ra không còn chỗ trước khi thời gian ghi danh hết hạn. Trong bài nói chuyện đầu tiên của Thầy ở Tu Viện Lộc Uyển cho người Mỹ, từ ngày 6 đến 11 tháng 9 năm 2000, Thầy đã nói lên tâm nguyện muốn hiến dâng một tặng phẩm tâm linh cao quý làm nền tảng cho Phật Giáo Hoa Kỳ tương lai, điều đó nay đã thành sự thật.

Bước Chân Làm Đẹp Con Đường

Hà Quốc Ngọc – Chân Thiện Quả

Mới đây 10 năm, bây giờ 20 năm kỷ niệm ngày có Tu Viện Lộc Uyển. Ký ức có thể quay nhìn về thật nhanh một mùa Hè, cảnh vật thay đổi từ điêu tàn đổ nát, từ hoang vu tưởng chừng như không còn là nơi có sự sống nữa – a wasteland. Từ một nơi hoang vu, thiếu bóng người, biến thành một mảnh đất tâm linh đầy sức sống. Nơi chốn mà sự vắng lặng, hoang tàn, xào xạc tiếng cây lá đong đưa đến rộn người mỗi khi có cơn gió đi qua, chỉ nhờ vào một quyết tâm, một tiếng

gọi, một lời nhắn gửi từ tổ tiên của mảnh đất này mà một truyền thống thực tập vững vàng đã biểu hiện, mở ra một khung trời mới, một làn gió sớm mai cho thế hệ con cháu bây giờ và sau này có một nơi ngồi lại với nhau cùng ca tụng một Tình Huynh Đệ vững bền, nắm tay nhau thành thoi, chậm rãi đi trên Con Đường Vui, nguyện để lại phía dưới kia những hồi hải, xông xao, để buổi chiều về mặt trời xuống thật đẹp bên kia núi, chỉ cần một khúc quanh ngắn, thành phố đi lùi về phía sau, nhường chỗ cho những núi đá cheo leo, những rừng cây sồi đậm màu xanh của đất trời. Đại Ấn Sơn Lộc Uyển Tự xuất hiện từ đây, một Tu Viện đầu tiên của Dòng Tu Làng Mai có mặt tại Hoa Kỳ, miền Nam tiểu bang California năm 2000.

Vào những ngày đầu của Tu Viện Lộc Uyển (TVLU) sự hoang sơ cùng khắp, quý thầy quý sư cô và một vài thân hữu Phật tử có mặt sớm nhất để bắt tay vào sửa sang chỗ ăn ở cho Lộc Uyển, và nhận ra rằng đây là một công trình trùng tu không thể nào hoàn tất trong vài tháng. Có một lần tôi đi vào Lộc Uyển với hai sư cô, trong khi hai sư cô đang làm vài việc ở trailer Đầu Thôn, tôi một mình mạo muội đi tham quan nhiều nơi trên đất

Lộc Uyển. Trước hết tôi đi gặp và hỏi một người Mỹ, ông ta là manager của Deer Park, ông ở trong căn nhà (nơi mà sau đó được sửa lại làm cái cốc cho Sư Ông và là người sau cùng dọn ra khỏi Deer Park)

- Thưa ông! Ông có thường đi lên khu đất phía trên cùng của Deer Park không?

Ông ấy trả lời: Rất hiếm khi.

- Tôi xin ông cho phép tôi được lên tham quan.

Ông trả lời: Anh cứ tự nhiên nhưng hãy cẩn thận.

Tôi không biết rõ ông bảo tôi cẩn thận về cái gì? Tôi đi theo con đường mòn phía sau nhà ông, (sau này là con đường tráng nhựa dẫn vào Ni xá) vòng ra đường lớn dẫn lên khu trên (là Xóm Vững Chãi bây giờ). Một dãy bốn căn nhà cất cách khoảng nhau theo hình vòng cung, có rất nhiều cây khuyneh diệp trong cái sân nhỏ hình tròn. Vì bao nhiêu năm không có người ở, lá khuyneh diệp đổ chồng chất đầy trên sân nhựa, sâu bọ bò ngổn ngang, thấy mà không dám bước vào. Gió Hè đong đưa những cây khuyneh diệp, xào xạc tiếng lá, cộng với sự hoang vắng đến rợn người, khiến một mình tôi giữa trưa trong khung

cảnh này cũng hơi lạnh lạnh phía sau lưng. Đi ngang qua các dãy nhà, khung cửa kiếng bê nát khắp nơi, nhìn vào bên trong phòng ốc, vỏ đạn vung vãi, đồ đạc dơ bẩn, nghiêng ngả khắp nơi, tôi nghĩ chẳng ai dám bước vào, nơi dấu tích của chuột và là nơi có thể có mấy chú rắn rung chuông đang nằm đợi đâu đó.

Công tác trùng tu lại TVLU bắt đầu ngay khi tiếp nhận các nơi cư trú được như: trailer Đầu Thôn, ngôi Nhà Chính... Một hôm tôi và thầy Pháp Dung làm nhiệm vụ đục gỡ một khung cửa sổ để thay cái mới tại một căn nhà sẽ làm Tăng Xá, thầy mới đục một nhát thôi tôi thấy thầy không nói gì, buông búa bỏ chạy lại vòi nước (may mắn chỉ có vòi nước gần quán sách bây giờ là có nước dùng). Thầy rửa mặt như không muốn kịp, tôi ngạc nhiên bước lại cửa sổ, tìm một chỗ khác để đục, thì cũng bị như thầy, hơi asbestos từ trong vách phóng ra, chạm vào mặt, vào mắt mình như chạm phải “lựu đạn cay”, nước mắt chảy ra như khóc, mặt mày đỏ bừng như say rượu, và tôi cũng vụt bỏ búa, bỏ đục chạy đi tìm nước rửa mặt, rửa mắt cho hết cay. Thế rồi thầy trò đành phải bỏ khung cửa sổ ấy đi làm cái khác, để nơi ấy cho đến hôm sau, đoán chắc là hết hơi cay asbestos mới dám trở lại làm.

Có một năm đó hầu hết quý thầy quý sư cô đều đi với Sư Ông hoàng pháp ở những nơi khác, cả tuần mới về, quý thầy mới nhờ tôi với anh bạn ngủ lại Lộc Uyển để “coi nhà”. Ban ngày đi làm, chiều về Lộc Uyển ngủ. “Vắng chủ nhà gà mọc đuôi rồng

“, sau những khóa tu thức ăn chất đầy phòng lạnh, mình và anh bạn mặc sức nấu nướng “đại yến”, ăn những bữa ăn ngon lành, trước khi trời tối “di tản chiến thuật” về phòng ngủ. Ban đêm tôi và anh bạn ít dám ra ngoài lắm, khi cần đi đâu, bước ra ngoài phòng ngủ (dormitory) là gặp đám chó rừng coyotes. Bởi vì khi chúng đánh hơi biết Tu viện đã vắng người chúng ra rất đông, thông dong đi ngoài đường như chỗ không người. Trời sụp tối đen mà đi ra ngoài phòng, rọi đèn pin thấy cặp mắt màu xanh lá cây sáng ngời hiện lên xa xa là đúng quý “anh chị” đang đi dạo. Đêm khuya chúng hú lên như ma trời, nằm trong phòng nghe cũng sợ rùng mình. Vài ngày sau, còn một hai đêm nữa là xong công tác “coi nhà” được giao phó, vì lý do gì đó tôi không nhớ, tôi mới rủ ông bạn:

-Thôi mình khoá cổng cho chắc ăn, check lại nhà cửa đã được khoá, mình về nhà ngủ. Bởi vì mấy hôm nay cũng đâu có ai lên đây làm gì, ngoại trừ ban đêm, đôi khi cả ban ngày chỉ có đám chó sói “làm chủ tình hình”. (Cổng là một ống sắt rất lớn phía dưới gần xóm nhà, cổng sắt kéo qua chắn ngang đường nhựa không cho xe chạy vào mà thôi, chứ người đi bộ thì cứ hiên ngang và cổng được khoá bằng một ổ khoá rất lớn).

Anh bạn bạo phổi tỏ ra “anh hùng” bảo tôi cứ về trước, anh ở lại một mình trong 400 mẫu đất của Lộc Uyển này. Ai ngờ cuối tuần đó gặp lại anh, tôi mới biết hôm đó, gần nửa đêm chịu không thấu nữa, anh cũng phóng xe “hạ sơn”, bỏ lại mền

mùng chiếu gối, mấy hôm sau mới mò lên thu hồi. Trong buổi cà phê, cả hai kể cho nhau nghe những cảm giác sợ ma vào đêm khuya và đàn chó sói mà cười quá chừng.

Những tháng năm đầu của TVLU, anh chị em thân hữu người Việt của Làng Mai đã có mặt rất đông để chung sức xây dựng, tái tạo lại Lộc Uyển. Vì từ khi Sư Ông bắt đầu hoằng pháp ở Bắc Mỹ, có TVLU như có một ngôi nhà tâm linh đầu tiên của mình nơi xứ Mỹ này, anh chị em từ nhiều nơi không quản ngại xa xôi đến góp công sức, hầu như đều có mặt vào mỗi cuối tuần ở Tu viện để chấp tác. Quý thầy cùng các anh sửa chữa lại nhà cửa, quý sư cô cùng các chị dọn dẹp, lau chùi bên trong nhà. Dù mới chỉ hai căn nhà ở được: Nhà Chính có hai sư cô, và một trailer gọi là Nhà Đầu Thôn có quý thầy ở. Ngày ngày bốn chúng cùng nhau làm mọi công tác trong Tu viện. Anh chị em làm việc rất xông xáo, hoà hợp và không khí làm việc thật vui, lúc nào quý thầy cô có dự định công việc nào đó, mọi người ai cũng muốn tình nguyện. Có thể nói chưa lúc nào tinh thần hoà hợp, đoàn kết chung sức làm việc của một tăng thân cư sĩ được thể hiện như vậy. Cho nên ý tưởng đầu tiên thành lập Thân hữu Tu Viện Lộc Uyển (core members), mục đích là hỗ trợ việc hoằng pháp trong giai đoạn đầu của Làng Mai ở xứ Mỹ này được khởi xướng và tiến hành một cách nhanh chóng hơn, làm sao cho TVLU sẽ sớm mở cửa tiếp nhận quần chúng Phật tử đến tu học. Nhưng rồi, chắc có lẽ nhận thấy sự hỗ trợ của thân hữu ở khắp nơi đã có một quá trình hoạt động tu học vững chãi, cũng như quý thầy quý sư cô Làng Mai có một truyền thống hoằng pháp tự lực và xây dựng bền vững, và sinh hoạt Bốn chúng của những tháng năm đầu của TVLU thật hài hòa tự nhiên diễn tiến, đầy lợi lạc, nên ý tưởng thành lập và sự chuẩn bị cho Hội Thân hữu Làng Mai được quý thầy cô im lặng gác lại. Mọi công tác xây dựng Tu viện vẫn tiến hành rất hiệu quả và khả quan. Mức độ hỗ trợ cho Tu viện về mọi mặt hoằng pháp hay xây dựng của Phật tử thân hữu ngày một gia tăng. Với sự cố gắng vượt bậc của nhóm quý thầy quý sư cô đầu tiên đến với Lộc Uyển đã làm TVLU trong vòng hai năm đã có thể tổ chức cho buổi Pháp thoại của Sư Ông năm 2001 tại Pháp Đường Rừng Sồi trong khóa tu tại trường đại học UCSD; thiền sinh được đưa bằng xe bus từ UCSD về Lộc Uyển để nghe Pháp thoại.

Quý thầy quý sư cô chưa lo xong nhà cửa chỗ ăn chỗ ở cho chính mình, nhưng nơi sinh hoạt tu học quý thầy cô đã được nghĩ tới trước tiên, cho nên Thiền Đường Trăng Đầu Non đã được sửa lại trước nhất. Điều này cho chúng ta thấy mục tiêu hoằng pháp của Làng Mai, và quý thầy cô luôn thể hiện rất minh bạch và ưu tiên. Thời gian đầu của TVLU rất ít thấy hay gần như không có Phật tử người Mỹ trong vùng đến Tu viện tình nguyện chấp tác, xây dựng Tu viện. Nhưng trong vòng một năm thì lai rai các bạn người Mỹ đã nghe tin và tới Lộc Uyển để góp một bàn tay. Cho đến bây giờ như chúng ta đều biết, thiền sinh và thân hữu người Mỹ đến TVLU tham dự những Ngày Quán Niệm đã chiếm đa số, trong khi Phật tử, thân hữu người Việt thưa dần và trở thành thiểu số. Điều này đã chứng tỏ việc hoằng dương đạo Bụt vào xã hội Tây phương của Sư Ông qua pháp môn Chánh Niệm đã cắm rễ sâu xa trong các sinh hoạt tâm linh của người Tây phương. Thử bước vào các hiệu sách lớn, chúng ta sẽ thấy biết bao nhiêu sách vở mà các nhà học Phật Tây phương đã viết về Chánh Niệm. Sự đóng góp của Sư Ông hay nói khác đi của dòng tu Làng Mai mang đạo Bụt đi vào các xã hội phương Tây đã có những ảnh hưởng quan trọng.

Sau 20 năm, thể hệ thân hữu người Việt cha mẹ, cô bác, đàn anh, đàn chị của những ngày tháng đầu Lộc Uyển nay đã già yếu. Bây giờ muốn lên thăm Lộc Uyển hay tham dự các sinh hoạt tu học tại TVLU cũng là một vấn đề khó rồi, phải đợi khi con cháu rảnh rang, không đi làm thì mới đưa đi. Trong khi thể hệ con cháu 20 năm về trước còn rất nhỏ, nay đã học hành thành tài, để hết tâm lực, thời giờ tạo lập, xây dựng một gia đình riêng cho mình, các em đã tạm rời xa các sinh hoạt tâm linh, điển hình con cái của chính tôi cũng vậy. Trong khi chương trình Wake Up cho thanh niên của Làng Mai là những cố gắng vượt bực. Và trong khi số người Tây phương học đạo Bụt ngày càng gia tăng, họ như những tờ giấy mới đến với các tu viện của Làng Mai ngày một đông và người Việt ngày một ít đi cũng là lý do đó. Điều này không lạc quan cũng không bi quan, vì mọi sự đều như được sắp đặt, mọi sự đều được trân quý và chăm sóc một cách chân thành ngay lúc này, nơi đây và cố gắng của chúng ta bây giờ là để cho ngày mai tự nó quyết định lấy.

Những ngày tháng năm chưa có TVLU, anh chị em thân hữu Làng Mai tại San Diego dù có một Tăng thân cư sĩ, nhưng đối với các sinh hoạt đặc thù của truyền thống đạo Bụt, anh chị em cũng phải tới các chùa ở địa phương để sinh hoạt tu học, nơi mà anh chị em của dòng tu Làng Mai đã tìm mọi cơ hội đưa pháp môn Làng Mai vào sinh hoạt của chùa, thay vì Bát Quan Trai thì là Ngày Quán Niệm. Lúc Sư Ông chưa có nhiều đệ tử xuất sĩ, mỗi hai năm một lần, trong chuyến hoằng pháp của Sư Ông ở Bắc Mỹ, các đệ tử cư sĩ của Sư Ông phải đảm trách việc tổ chức khóa tu ngắn hạn. Khi có duyên được tu học với Sư Ông, anh chị em người Việt mình đều sốt sắng đi tham dự. Thường thì các khóa tu như vậy được tổ chức tại các vùng núi cách xa địa phương, hay các vùng phụ cận thành phố. Nhớ lại, tôi thật sự không chuẩn bị cho cái gì gọi là tu học để tham dự một khóa tu đầu tiên của tăng thân San Diego tổ chức cho Sư Ông tại Radford (1989), tôi chỉ tò mò, quan sát để tìm học cách thực tập đạo Bụt. Cho đến khi khóa tu đầu tiên tôi chính thức tham dự ở Camp Seely, tôi đã thật sự dần thân từ lúc ấy vào các sinh hoạt Tăng thân và tu học, giúp một bàn tay cho nhóm tổ chức các khóa tu cho đến khi sự có mặt TVLU. 24 giờ trước ngày tham dự khóa tu đầu tiên đó, tôi đã nguyện từ bỏ hút thuốc lá, không tìm bạn đi uống bia vào cuối tuần, và nguyện ăn chay kể từ ngày hôm ấy cho đến bây giờ. May thay, sau hơn 30 năm tôi vẫn không quên lời nguyện.

Xây dựng nên một cái gì đó thì khó khăn mấy cũng từ lúc đầu, nhưng giữ được sự hoạt động, bảo trì một cách trường kỳ cho cơ sở hay cộng đồng đó vững chãi đòi hỏi rất nhiều cố gắng và kiên nhẫn. Không thể nói hết sự đóng góp công sức từ mọi nguồn hỗ trợ để có được TVLU ngày hôm nay. Thân hữu Phật tử người Việt tới với Lộc Uyển lúc ban đầu đã đóng góp những bàn tay thương yêu, hết lòng cho Lộc Uyển thì nay đã lớn tuổi, nhưng tình thương của anh chị em thân hữu chưa bao giờ thấy có những hiện tượng sa sút. Bây giờ thì may mắn thay các Phật tử người Tây phương có mặt thường xuyên hơn, đã và đang rất hoan hỷ dang cánh tay ra bảo trì TVLU được Khang trang, tươm tất. Điều này như một sự luân phiên tự nhiên. Những kiến trúc mới như Thiền Đường Thái Bình Dương (2004), Thiền Đường Sao Trên Biển (Xóm Trong Sáng, 2004) và Ni xá (2016) còn tương đối mới, còn những phòng ốc khác trong Tu viện đã rất cũ, ngày một xuống cấp trầm trọng, đòi hỏi sự bảo trì rất nhiều.

Bao nhiêu kỷ niệm với TVLU, tôi và các thân hữu không thể kể sao cho hết. Chẳng

hạn, lịch sử TVLU có những ngày hội lớn là khi Sư Ông đưa hết Tăng đoàn Làng Mai từ Pháp qua Lộc Uyển trong Mùa An Cư 2004, rất nhiều vị Tôn túc từ nhiều nơi hay từ Việt Nam cũng sang tham dự, một Đại Giới Đàn đã xảy ra ở Lộc Uyển, những ngày Chủ Nhật Quán Niệm trong Mùa An Cư năm ấy Phật tử địa phương và các nơi đã về tham dự rất đông, đông đến độ tìm được cho mình một chỗ ngồi trong Thiền Đường Thái Bình Dương để nghe pháp thoại của Sư Ông là một điều may mắn. Mười năm trước, một Tập San đã được phát hành Kỷ Niệm 10 năm TVLU, 10 năm sau, thêm một lần nữa thành 20 năm, chúng ta hồi tưởng những thương yêu của mảnh đất tâm linh này đã giúp chúng ta có một nơi sinh hoạt, đã cho chúng ta có một con đường do Sư Ông chỉ lối, đưa chúng ta tới một sự hiểu biết sâu xa, một tình người, một tình huynh đệ luôn luôn thể hiện từ lúc ban đầu cho đến bây giờ và đầy hứa hẹn cho mai sau. Chúng ta chấp tay cảm tạ sâu xa tổ tiên của mảnh đất này, đội ơn Sư Ông và quý thầy cô đã mở ra cho chúng ta một con đường tâm linh thật đẹp, để những bước chân của mình ngày hôm nay được thanh thoi, hạnh phúc hơn.

Ngôi Nhà Để Trở Về

Lê Phương Thảo—Chân Thảo Điện

Vài năm trở lại đây nhiều người, cũ hay mới quen, hỏi tại sao tôi vẫn còn có mặt ở Lộc Uyển—thường hơn một số các bạn kỳ cựu khác đồng thời với tôi từ lúc Lộc Uyển biểu hiện, dù rằng đã già ngoài tám mươi, không lái được xe vì nhà ở cách tu viện hai tiếng lái xe, và rất nhiều lý do “hợp tình hợp lý” khác?

Bài viết này xin được xem như câu trả lời như một lời tâm sự.

Thoáng một cái, Tu Viện Lộc Uyển nay đã tròn hai mươi tuổi, cái tuổi trưởng thành, vững chãi, và “đi vào cuộc đời” độ thế.

Tôi vẫn còn nhớ như in ngày vợ chồng chúng tôi có duyên lành chở Thầy Giác Thanh đi theo đoàn của Làng Mai—có Thầy Nhất Hạnh và sư cô Chân Không, đạo hữu Pritam, v.v... do chị Hải vợ anh Thọ ở San Diego hướng dẫn để đi xem vài địa điểm định trước để chọn nơi thích hợp tại vùng đất cực Nam Cali với mục đích lập trung tâm đầu tiên thực tập theo pháp môn Làng Mai tại Mỹ.

Lộc Uyển, cái tên tiền định, là nơi đến thứ hai thuộc thành phố Escondido. Tên gọi Deer Park dẫn ngay tâm ý mọi người đến Vườn Nai, nơi Đức Phật thuyết Pháp thuở xa xưa, trở về ngay trong hiện tại. Cảnh trí của một vùng rộng lớn và biệt lập rất phù hợp cho một nơi tu tập trong tương lai

Nhóm chúng tôi ghé nghỉ trưa tại nhà vợ chồng chị Hạnh và anh Phúc ở thành phố San Diego. Tại nơi này tôi đã được nghe chị có cô con gái mới mười bốn tuổi đã đòi đi tu theo Pháp môn của Thầy cho bằng được. Về sau, cô bé này trở thành sư chị Kính Nghiêm của rất nhiều vị xuất sĩ, dù tuổi đời hầu hết đều dài hơn cô ấy.

Giấc mộng “thấy những nhà tu Tây phương áo nâu sinh hoạt nơi này” của mẹ chị Cúc đã trở thành hiện thực. Lộc Uyển tức thời chuyển mình mỗi ngày để biến thành trung tâm tu học.

Con đường để đến nơi sẽ lập trung tâm quanh co uốn khúc rất thú vị cho khách đặng sơn. Hai bên đường đời rải rác những tảng đá lớn nhỏ nhẵn bóng làm tăng thêm vẻ đẹp của những cây sồi to đầy bóng mát. Phong cảnh thiên nhiên rất đẹp như vui mừng sẵn sàng đón chào những người khách mới. Vị trí của Lộc Uyển khá đặc biệt, tuy vẫn gần phố thị mà lại cách biệt hẳn cảnh phồn hoa. Con đường dốc cao dần, lòng khách lâng lâng tưởng chừng như sắp đến được “động tiên sâu thẳm ấy”!

Tuy nhiên, vì trước đây nơi này đã là một nơi tập bản, một trại giam giữ những thanh niên hư hỏng, nên cần phải dày công sửa sang tu bổ để trở thành một nơi cư trú đàng hoàng, chưa nói chi đến làm thành một tu viện. Phải làm mới lại tất cả: từ những con đường lớn nhỏ cỏ mọc tràn lan đến tường vách xiêu vẹo loang lổ vết đạn, vết nhỡ, mái nhà thủng ngói, phòng ốc bừa bộn của từng căn nhà rải rác trên đồi. Nơi nào cũng cần sơn sửa để trở thành thiền đường, phòng trà, quán sách, thành chỗ cư trú, thành nơi làm bếp nấu nướng... nhất là phải thành một cái cốc của Thầy cho có “mùi thiền”.

Cây cỏ gai góc lớn bé mọc loạn khắp mọi nơi. Ngại nhất là những cây độc như poison oak có thể làm ngứa như điên một khi chạm phải. Còn cái hồ tắm đầy rác rưởi cần dọn dẹp; dãy nhà cạnh bên hồ tắm sẽ

được sử dụng làm sao? Thế mà ai nấy đều hớn hở được mau bắt tay vào việc! Vậy là, cùng với các bạn tu ở Escondido và San Diego (Tăng thân Khóm Hồng được ra đời từ đó) chúng tôi nhóm người ở Los Angeles và Tăng thân Nụ Hồng háng hái bắt tay ngay vào việc. Hết thầy chúng tôi đã cố gắng sắp xếp việc nhà để có ngày được lên Lộc Uyển “đóng góp một tay”, chẳng bao giờ nghĩ đến đường sá xa xôi. Tăng thân Khóm Hồng hình như lên mỗi ngày vì bất cứ lúc nào tới nơi vợ chồng chúng tôi cũng thấy các bạn đang háng hái làm việc tự bao giờ! Anh chị Thọ, các cặp vợ chồng Khanh và Thúy, Cúc và Xê, Hùng và Quỳnh Tiên, Hạnh và Phúc, Ngọc, v.v... là “người bản địa”, cùng với anh chị Tùng, anh chị Quân, Tân và Phương, Vân và Đào... là những kẻ từ phương xa. Bao nhiêu là việc cần làm mới có thể thành một nơi trú ngụ và tu tập sẵn sàng đón đại chúng xuất sĩ sẽ về thường trú. Từ đó, tại nơi này, ngày nào cũng vui như hội! Mọi người thấy cần gì cho công việc là cứ âm thầm đem dụng cụ tới để dùng vào việc mình làm. Nào quét dọn phòng ốc, sơn sửa, phát cỏ chặt cây cho thoáng mát... Thay vào, chúng tôi mang cây Bồ đề, các loại cây ăn trái, các loại hoa kiểng do từng người tự nguyện đem lên trồng. Người đem nhiều cây ăn trái lên trồng tại đất này nhiều nhất là chị Nhiên, cũng là một học trò của Thầy một thời với chúng tôi. Lần nào chúng tôi lên cũng thấy có sẵn anh Hùng và chị Quỳnh Tiên—họ trở thành nha sĩ thường trực cho quý thầy quý sư cô trong những năm qua—cùng với các anh chị Khanh-Thúy, Hạnh-Phúc, anh Ngọc, anh chị Cúc-Xê, Thọ-Hải, v.v... Hình ảnh chị Quân và tôi rất an lạc cùng nhau phát bụi cây rậm rạp bên cầu thang nơi cái gát lửng bằng gỗ, dẫn lên nơi cư trú của quý thầy sau này, còn hiện lên như in trong tâm trí mỗi lúc tôi đi ngang qua. Nhà tôi cùng phụ các anh nối dây điện, sơn tường, cửa sổ cốc của Thầy. Những đôi Vân Đào, Tân Phương, Xuân Lan-Quyên trong nhóm Nụ Hồng đi quyền góp từ anh

chị em trong Tăng thân từng loạt chén bát, sơn chảo cũ mới để có mà dùng cho những lúc có khóa tu. Ôi nghèo nhưng sao mà gần gũi thương nhau như thế! Những giọt mồ hôi của tất cả anh chị em chúng tôi đã nhỏ xuống đất này được hòa quyện với mồ hôi của Tổ tiên của những người Da Đỏ. Và những nụ cười hạnh phúc trao cho nhau hay trao cho núi rừng đã làm cho không gian chốn này trở nên vô cùng ấm áp không những trong vòng chúng cư sĩ mà kể cả thầy Giác Thanh cũng luôn luôn gần gũi đóng góp nụ cười rất hiền tăng thêm năng lượng yêu thương!

Một thời gian ngắn sau đó, sư cô Trung Chính đến làm trụ trì bên Ni chúng. Sư cô nhỏ người, mảnh mai, nói năng nhỏ nhẹ, và rất hiền. Sư cô sống thật giản dị, gần gũi và bao dung giống như một người chị cả trong nhà đối với hết thầy mọi người, không hề phân biệt. Sư cô đã thể hiện đúng tinh thần TỨ CHÚNG ĐỒNG TU một cách vô cùng tự nhiên, cũng giống như đức hạnh của Thầy Giác Thanh. Hạnh phúc lúc nào cũng thể hiện trên nét mặt của tất cả mọi người. Lúc tôi xin Sư cô lưu ý rằng nên cẩn thận vì tình hình ở đây chưa hẳn là yên ổn, từ con người (vì đây vốn là một trại cải tạo thanh niên hư hỏng và rồi là một nơi tập bắn) cho đến thú hoang (coyotes và rắn độc rattlesnakes), Sư cô đã trả lời: "Mình tu cho đàng hoàng thì có chi mà phải sợ". Câu trả lời ngắn gọn nhưng đầy tự tin, hàm dưỡng của Sư cô đánh bật ngay nỗi lo xa của tôi một cách thật kỳ diệu! Cho tới hôm nay, Sư cô luôn sống và thực tập đúng như lời Sư cô từng chia sẻ. Tôi mong ước mọi "tiếp nối của Thầy" đều như thế.

Những bức thư pháp Thầy viết trên chính những mảnh gỗ được cưa ra từ các thân cây bản địa dần dần được gắn lên những nơi dễ thấy nhất. Các bảng báo này đúng thật đã chỉ đường dẫn lối cho tất cả những ai đặt chân tới Tu Viện Lộc Uyển. Theo thời gian, những tiếp nối đầy uy nghi và tươi mát của Thầy về thăm hoặc ở lại góp thêm

năng lượng lành: các thầy rất trẻ như thầy Pháp Khâm lúc nào cũng cười, thầy Pháp Niệm tán tụng với giọng hát đi thẳng vô tâm người nghe, thầy Pháp Ân đạo mạo mà vẫn gần gũi, thầy Pháp Hải không phải gốc Việt mà rất giỏi tiếng Việt, thầy Pháp Độ tính tình bộc trực, năng nổ, thầy Pháp Dung bạch diện thư sinh mà vẫn tỏa ra được những tiềm ẩn giá trị đáng quý, được trẻ con vô cùng hâm mộ. Thầy Pháp Độ giống như một ông Hộ Pháp lái máy cày xới đất lập vườn rau, và thỉnh chuông hô canh với giọng xướng trầm hùng sâu lắng. Quý thầy rất trẻ như thầy Pháp Ứng, thầy Pháp Khôi, thầy Pháp Nguyễn, thầy Pháp Hữu... Quý sư cô như Sư cô Chân Đức nghiêm trang đạo mạo mà vẫn dễ gần gũi, và Sư cô Thoại Nghiêm, Sư cô Giới Nghiêm, Sư cô Định Nghiêm, Sư cô Hương Nghiêm, Sư cô Hỷ Nghiêm... Các sư cô trẻ tiếp tục được phái về như Sư cô Kính Nghiêm, Sư cô Bạch Nghiêm, Sư cô Mẫn Nghiêm với tính tình vui vẻ gần gũi đầy khéo léo đã đem lại tin yêu và tiền bộ cho tuổi nhỏ lên Tu viện học đạo.

Lộc Uyển cũng là nơi tôi được gặp rồi quen thân với chị Tố Anh và anh Trọng, tức là nhạc sĩ Anh Việt, người đã viết bản nhạc Bến Cũ mà bọn nữ sinh Đồng Khánh chúng tôi hồi đó vẫn thích hát. Chị và tôi thân nhau dễ dàng vì đều là dân "Huế rặc", lại là một Phật tử thuần thành dù là học sinh trường đạo Jeanne d'Arc. Tôi không bao giờ quên câu chị kể: Khi Anh Việt từ Nam ra Huế được chị đáp lại tình yêu "chị bèn xách anh lên chùa Từ Hiếu quy y cho chắc ăn vì lúc đó anh có biết đạo chi mô" (và cũng do vậy mà anh có duyên phước trở thành em đồng sư với Thầy của tôi)! Chị giải thích: "sở dĩ chị không đem anh lên chùa chị đã quy y bởi vì chị sợ là anh em đồng sư thì không được cưới nhau". Do vậy mà tôi có duyên may được ngồi nghe anh Trọng đàn tập cho Sư cô Chân Không hát những bài thiền ca của Làng Mai do anh ấy vừa phổ nhạc. Những kỷ niệm rất chi là dễ thương như vậy!

Mấy năm trở lại đây dù đã có vài lúc tâm tôi dao động nhận thấy cảm xúc mình lúc tới Lộc Uyển sao mà giống như lúc trở lại thăm những ngôi nhà cũ ở Huế hay Sài Gòn sau năm 75: ngoại cảnh con người thay đổi đến nỗi không còn thấy gì để mình lưu luyến. Tuy nhiên, nhờ có thực tập, tôi thờ được thật chậm, thật sâu, tâm tôi dần yên ổn lại, hết bị sự đổi thay tác động.

“Tôi vẫn còn đến đi thông dong,

Mở hay không mở chẳng băn khoăn,

Núi đồi Lộc Uyển còn nguyên đó,

Không buồn, không giận, một lòng trong”.

Núi đồi vẫn còn đó đang nuôi dưỡng biết bao đời cây cỏ. Bầy sóc vẫn nhớn nhợ thân thiện với khách tu. Tháp thiêng của thầy Giác-Thanh, đáng trọng pho, vẫn vững vàng, sừng sững như mời gọi người hiền. Sư cô Trung Chính, trú trì xóm Trong Sáng; thầy Pháp Dung, thay Thầy Giác Thanh làm trú trì xóm Vũng Chải, rồi thầy Pháp Hộ thay thầy Pháp Dung, tâm ban đầu còn ngời sáng. Nhờ học hiểu càng sâu và đức độ càng dày, quý thầy quý sư cô có thể thay Thầy cho mọi người nương tựa. Tôi vẫn thấy mình còn nhiều hạnh phúc để hưởng tại chôn này. Nhờ Lộc Uyển mà tôi được sống lại một buổi sáng thức dậy đi lên Thiền Duyệt Thất rừng Đại Lão với mấy bạn để được ngồi uống trà và nghe Thầy nói chuyện cách tu và hành của tuổi-trẻ-chúng-tôi. Một khi mà lòng đã tràn đầy biết ơn thì con người không thể nào mà dứt áo ra đi cho được. Tôi biết ơn Thầy trong khóa tu tại trường đại học San Diego cũng đã ban phát cho chúng tôi một buổi pháp thoại nơi Thiền Đường Rừng Sồi, cho tôi sống lại thuở đáng Sakyamuni thuyết pháp ở Trúc Lâm hay là Lộc Uyển. Lộc Uyển của ngày xưa đã hiển hiện rất nhiệm màu ngay trước mặt!

Ơn Thầy vào dịp Thầy và Tăng đoàn từ Lộc Uyển mượn xe đi Tu Viện Kim Sơn tận miền Bắc Cali, tôi chỉ cần đón đường Thầy

ra xe buýt và thưa: “Dạ, Thầy có cho con đi theo không?” Chỉ một tiếng trả lời “CHO” của Thầy là tôi được phép bước lên phía sau đuôi xe buýt ngồi xuống ghế. Trên đường đi, Thầy vẫn không quên xuống cuối xe để thăm hỏi. Tôi không bao giờ quên câu “con thấy có khác chi ngày thầy trò còn làm Làng mô nà”. Tôi im lặng và Thầy đã hiểu con nhỏ đang cảm nhận lời nói kỳ diệu đó ngấm sâu tận đáy lòng.

Ơn Thầy sâu đậm đến nỗi tôi xin Thầy cho quy y lại, dù tôi đã được nương tựa Bụt từ lâu, và được chính Thầy chọn cho Pháp danh và nắn nốt viết vào tờ điệp. Cũng tại đất Lộc Uyển này tôi đã chịu nhất tâm quy xuống nhận giới tiếp Hiện với cái tên ba chữ “Chân Thảo Điền” cho có cái tên Làng tiền thân của trường Thanh Niên Phụng Sự Xã Hội, vượt qua được cái “làm tàng” của chính mình! (lời của Sư Cô Chân Không). Ơn Thầy đã nói “đây là nhà cho chúng con để trở về”, “có vui mới tu”, và biết bao bài pháp thoại của Thầy đã giúp tôi “hốt nhiên đại ngộ” những lời nói việc làm của Thầy thuở chúng tôi đang lập nên các làng thuở trước. Ơn Bạn vì đã hiểu được Thầy mà cũng gần gũi và hiểu đại chúng nên thông điệp của Thầy được đưa tới đại chúng một cách đầy tình người. Lại cũng chính nơi đây mà toàn thể con cháu dâu rể gia đình tôi được tiếp xúc và được trực tiếp dạy dỗ bởi một người bạn tôi luôn mến phục và thương quý. Ơn Thầy Giác Thanh, Sư cô Trung Chính là hai vị xuất sĩ đã cho tôi học được thế nào là có “tu hành đàng hoàng” trong lời nguyện tam thường bất tức. Ơn các nhà hảo tâm đã cúng dường những tài rất tịnh như một cô người Việt nào đó dấu tên (tới bây giờ tôi vẫn chưa biết) một số tiền rất lớn, như vợ chồng Pritam, như danh hề Hollywood (quên tên), như anh Tiếng chị Kim Chi cùng con gái độc nhất Diễm Trang, như vợ chồng Nhiên, v.v. để Tứ chúng có chốn an lành mà tu tập. Và sau cùng, nhưng chẳng thiếu phần quan trọng, là ơn đất đai núi rừng Lộc Uyển với tất các vị Tổ tiên người da đỏ đã dày công

khai phá gây dựng, cùng với muôn loài cầm thú cỏ cây, đất đá đã tạo nên nơi chốn linh thiêng này để cho chúng tôi về đây tu tập, bồi dưỡng năng lượng, vững bước trên đường đem Đạo vào đời.

Tóm lại, đối với tôi Lộc Uyển là một ngôi nhà để trở về, như Thầy luôn nhắc nhở, được nuôi dưỡng bằng những món ăn tư niệm thực không nơi nào có. Đó là đất núi linh thiêng với tất cả chúng sinh hữu và vô tình, đó là những lời dạy dỗ của Thầy, sự tu hành và lòng từ bi rộng lớn không thể chuyển của một số xuất sĩ, tình Tăng thân sâu đậm, là nơi mà cả gia đình chúng tôi vợ chồng con cái dâu rể cháu nội ngoại đều đến để tham dự các khóa tu, là nơi chúng nhận cho đám cưới đầu tiên tổ chức tại Lộc Uyển của con gái lớn của tôi, và cũng là nơi mà tro cốt của chồng tôi—người chở thầy Giác Thanh đi tìm NHÀ—cũng như các anh kỳ cựu thuở ban đầu như anh Thọ, anh Tùng, đến lúc nhục thân không biểu hiện vẫn góp phần nuôi dưỡng cây cối nơi đất này bằng tro cốt của chính mình.

Lộc Uyển đã từng nuôi dưỡng tôi đầy đủ bốn loại thức ăn như thế. Tôi không trở về hóa ra tôi là kẻ vô ơn!?

Chán Lâm Sao Được!

Phan Ngọc Tần - Chân Mật Giải

Tôi kể bạn nghe...

Hàng xóm bên kia đường trước nhà tôi là một cặp vợ chồng khoảng ngoài bảy mươi tuổi. Hàng tuần cứ sáng thứ Ba là họ xách mỗi người một cái vali nhỏ lên xe lái đi cho đến tối thứ Sáu mới về. Cứ như thế bốn, năm năm nay rồi, từ khi họ dọn đến đây. Tôi tò mò: Họ còn đi làm xa ở tuổi này? Hay là họ đi “xuất khẩu lao động”? (đó là tiếng một bà bạn của tôi gọi đùa những ông, những bà đến ở nhà con để trông cháu cho bố mẹ chúng đi làm những ngày trong tuần). Một cuối tuần, gặp nhau nơi đồ rác của khu chung cư, hỏi thăm mới vỡ lẽ là họ đi casino đánh bạc.

Tôi nói với ông xã:

-Em không hiểu tại sao hai ông bà hàng xóm mình tuần nào cũng ăn ngủ ở Casino bốn, năm ngày, quanh năm suốt tháng, mà không chán nhỉ?

Ông xã tôi cười:

-Thì chắc là hai ông bà ấy cũng hỏi nhau không hiểu sao cái bà hàng xóm nhà mình cứ đi Tu Viện Lộc Uyển hoài mà không chán nhỉ.

-Chán làm sao được!

Tôi trả lời chắc nịch.

Vâng, chán làm sao được khi đó là ngôi nhà thứ hai của tôi hai mươi năm nay rồi, ngôi nhà tâm linh, nơi ăn náu an toàn nhất cho qua khỏi “sóng gió cuộc đời.” Mỗi khi có mưa to gió lớn trong ngôi nhà thứ nhất thì ngôi nhà thứ hai này chiếm ngôi thứ nhất. “Buồn” tôi muốn đến Lộc Uyển mà “vui” tôi cũng muốn đi Lộc Uyển. Bạn thắc mắc ư? Giản dị thôi, chỉ là nếu đang vui mà đến đây thì mình thấy vui hơn, mà nếu đang buồn đến đây thì bớt buồn đi. Bạn cứ đến đây một lần rồi sẽ biết. Hình như Thầy tôi, Sư Ông Thích Nhất Hạnh, có viết một tấm thư pháp mà tôi rất thích: “Đến để mà thấy”. Tôi phải nói “hình như” vì tôi không thể xác định tôi thấy thư pháp này ở đâu, lúc nào. Có thể chỉ là trong một giấc mơ, khi tàng thức ngẫu hứng ghép hai thứ tôi thích, lời Bụt dạy “đến để mà thấy” và thư pháp của Thầy, làm thành tấm thư pháp này cho riêng tôi.

Lộc Uyển tuyệt vời như thế đấy. Mà bạn tin không? Nhờ bạn từ thời còn đi học mà bạn rất coi thường vì cái hình hài bé tí, chẳng làm được trò trống gì, cũng đã “góp một bàn tay” vào việc tạo dựng nơi ấy từ ngày khai thiên lập địa đó! Thật đấy, tôi đã sử dụng đôi tay eo lá này để nhặt những vỏ đạn còn rải đầy trên mặt đất, tàn dư của một thời khi mảnh đất này còn là nơi cảnh sát tập bắn. Đó chẳng phải là một việc cao cả sao? Nếu súng đạn mang hình ảnh của bạo động và chiến tranh thì nhặt vỏ đạn cho vào thùng rác cũng có thể coi là một hành động tượng trưng cho việc xây dựng hòa bình đấy chứ! Còn nữa, cũng bàn tay vô tích sự đó đã giúp chị T. bạn tôi trong việc may những chiếc gối ngồi thiền đầu tiên cho tu viện. Công việc thú vị của tôi là sau khi cái áo gối được may xong thì tôi sẽ lộn cho mặt trái vào trong và mặt phải ra ngoài. Tuy chỉ làm một cái việc mà bạn có thể cho là tầm thường ấy, trong khi chị bạn tôi và Sư cô trụ trì phụ trách việc cắt may, nhưng tôi thấy hạnh phúc lắm, không so bì gì cả, cũng không hề mặc cảm vì sự vụng về của mình. Thầy tôi bảo Bụt dạy rằng mặc cảm dù là hơn người, bằng người hay thua người cũng đều là ngã mạn cả. Là học trò của Bụt, của Thầy thì ít nhất mình cũng học được chút gì chứ. Ngoài ra thỉnh thoảng tôi cũng được quét lá sân chùa, một việc mà tôi thèm thuồng được làm từ bé. Một lần về thăm quê nội, tôi được mẹ dẫn lên chùa và bắt gặp một chú tiểu đang quét lá trong sân. Hình ảnh ấy trong mắt một đứa bé chín tuổi là tôi lúc bấy giờ sao nó

đẹp thế, giống như trong truyện thần tiên. Và, tôi mơ ước một lần được quét lá sân chùa.

Tóm lại, toàn là những việc rất, rất nhỏ, nhưng đủ cho tôi cảm thấy mình thuộc về nơi đây. Bạn hứa đừng kể chuyện này với ai nhé. Hồi ấy các anh chị, cô bác và cả những cháu trẻ Phật tử người Việt mình thường xuyên lên Lộc Uyển đông lắm, nhất là vào cuối tuần. Họ giúp các thầy và các sư cô sửa sang những “cabin” hoang phế thành nơi ở cho Tăng Ni, những căn nhà cũ kỹ thành nhà bếp, nhà ăn, thiền đường, dọn dẹp cây rừng làm đường thiền hành, v.v... Họ mà nghe được những “thành tích” vừa kể của tôi thì họ sẽ cười tôi lộng ngôn đấy. Xấu hổ lắm!

Những đóng góp của tôi chỉ có thể nhưng lợi lạc thì nhiều vô kể bạn ạ. Về Lộc Uyển tôi như được về lại căn nhà thời thơ ấu ở đó mình được mẹ dạy ăn từng miếng, nói từng câu, đi từng bước và lớn hơn một chút nữa thì mẹ dạy chăm chút từng cử chỉ cho ra dáng một người con gái có ý tứ. Bao nhiêu năm sau, tại đây tôi lại được học ý thức trong từng hơi thở, từng miếng ăn, học nói lời ái ngữ, học đi đứng nhẹ nhàng như “hôn lên mặt đất” (Thầy tôi nói thế). Các sư cô giống như các bà mẹ dịu dàng dẫn dắt mình từng bước trên con đường thực tập pháp môn chánh niệm mà Sư Ông đã trao truyền. Cảm giác thật tuyệt vời!

Mà nào các sư cô và các thầy có cần phải giảng lý thuyết gì nhiều cho mình đâu. Họ chỉ cần là họ thôi đã là những tấm gương cho mình soi, là những tiếng chuông chánh niệm nhắc mình trở lại với cuộc sống mẫu nhiệm đang diễn ra chung quanh mình. Nhìn thấy các thầy, các sư cô đi đứng nhẹ nhàng thanh thoi tự nhiên mình cũng chậm bước. Thấy các thầy các sư cô ăn trong chánh niệm thì mình cũng nhớ cẩn trọng từng miếng ăn. Cứ thế mà mình học được nếp sống chánh niệm, và hạnh phúc tự đến chẳng cần tìm kiếm đâu xa.

Tôi đã tham dự nhiều khóa tu với Sư Ông trước khi có Tu Viện Lộc Uyển. Những khóa tu này khi thì tổ chức ở các đất trại thuộc các công viên quốc gia hay địa phương như Camp Seely, Radford, Santa Monica, v.v... khi thì ở các trường đại học như UC San Diego, UC Santa Barbara. Tôi luôn cảm thấy thật hạnh phúc trong những khóa tu. Nhưng sâu đậm nhất trong ký ức của tôi là lần

đầu tiên Sư Ông cho pháp thoại ở Lộc Uyển. Buổi pháp thoại ấy đã trở thành huyền thoại trong tim tôi và chắc là trong tim tất cả mọi người có mặt hôm ấy. Đó là mùa thu năm 2000. Năm ấy Lộc Uyển mới vừa khai sinh nên còn thô sơ lắm, chưa đủ phương tiện để tiếp nhận mấy trăm thiền sinh và Tăng đoàn Làng Mai nên khóa tu được tổ chức tại đại học UC San Diego. Vào ngày cuối của khóa tu, thiền sinh chúng tôi được chở lên thăm Tu Viện Lộc Uyển bằng cả chục chiếc xe buýt to màu vàng. Hôm ấy Sư Ông cho pháp thoại ở “Pháp Đường Rừng Sồi”, nơi có vườn Bụt bây giờ. Thiền sinh chúng tôi ngồi trên những tấm plastic màu xanh da trời trải trên mặt đất giữa những cây sồi trăm tuổi. Sư Ông cùng các thầy và các sư cô ngồi trên một bệ đá rộng khoảng một chiếc chiếu lớn phía trước mặt. Sư Ông giảng pháp, chúng tôi mấy trăm người ngồi yên lặng dưới các tầng cây lắng nghe. Khung cảnh này làm tôi liên tưởng đến những buổi giảng dạy của Đức Bụt cho Tăng đoàn của người nơi Vườn Lộc Uyển hay Vườn Xoài ngày xưa. Cảm động không bút nào tả nổi bạn ạ. Hạnh phúc trào lên khóe mắt, nụ cười nở nhẹ trên môi, tôi có cảm giác như đang sống trong một câu chuyện cổ tích.

À, còn một chuyện ngạc nhiên nữa mà chắc bạn cũng muốn nghe. Đó là trong ngày hôm ấy tôi đã gặp và chuyện trò và cả chụp hình với thần tượng một thời tuổi trẻ của chúng mình, cô tài tử nổi tiếng Julie Christy, nàng Lara trong phim Dr. Zhivago. Cô ấy rất dễ mến, ăn mặc giản dị, không son phấn, nhưng trông rất đẹp, cái đẹp của “người tu”, khác xa với cái đẹp sắc sảo, sexy của một minh tinh Hollywood. Mấy chị em trong tăng thân Xóm Dừa chúng tôi hay nói đùa rằng Lộc Uyển là một “Trung Tâm Sửa Sắc Đẹp” không dùng dao kéo. Ai lên tu học một thời gian cũng trở thành người đẹp cả. Cái đẹp của tâm hồn tỏa rạng trên nét mặt, phong thái, khiến chúng ta trở thành hoa hậu, ít nhất là trong mắt của những người gần gũi với chúng ta.

Những điều khiến tôi chưa bao giờ “chán” đi đến Lộc Uyển thì còn nhiều lắm. Nhưng thôi, tôi xin ngừng ở đây. Bao giờ mùa dịch Covid-19 qua đi, lệnh cách ly “Ở Yên Trong Nhà” (Stay Home) được gỡ bỏ, Tu Viện Lộc Uyển mở cửa lại, thì tôi sẽ rủ bạn cùng tôi “đến để mà thấy”.

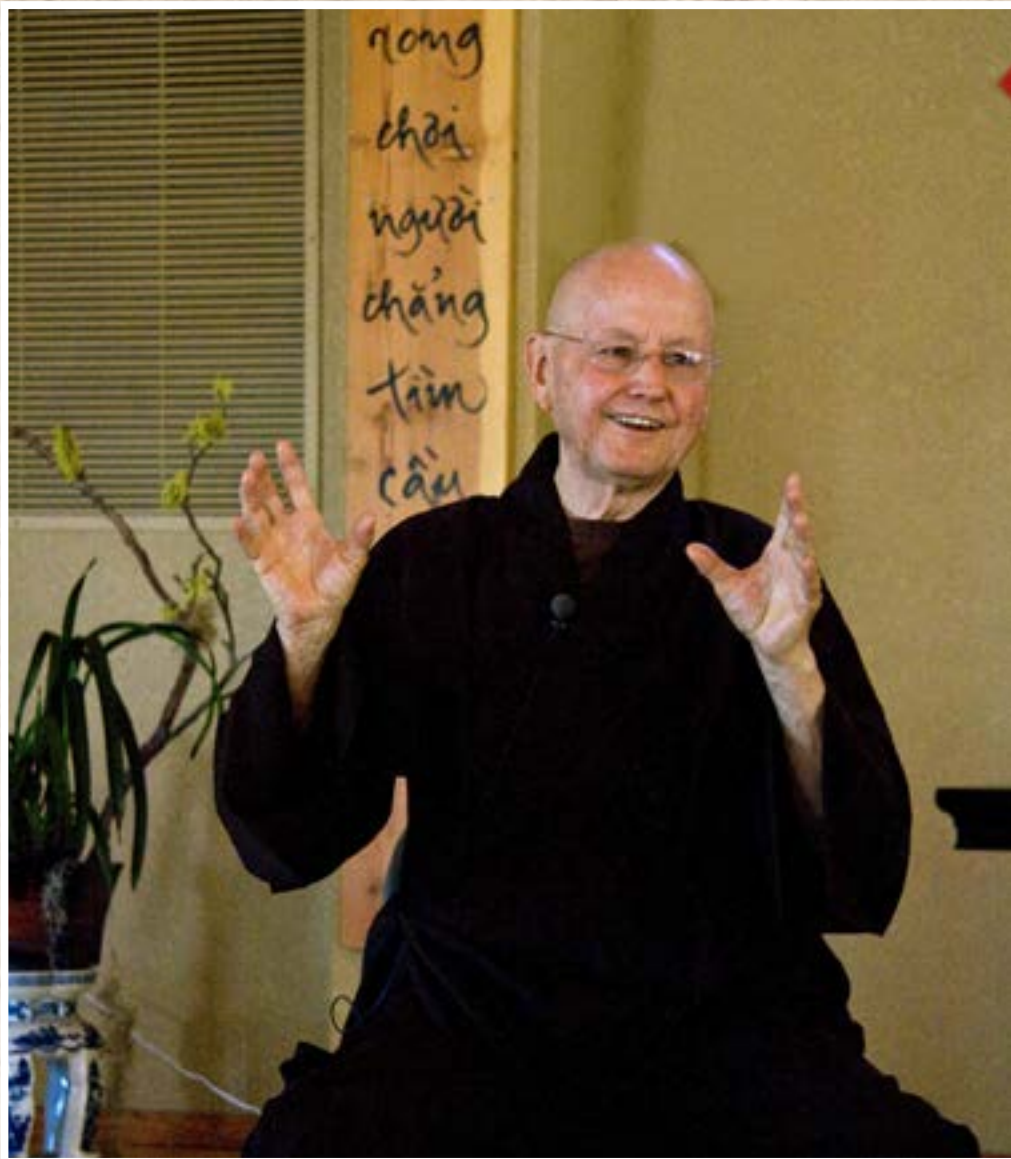
20
i 5

2016

Brother Pháp Đệ's peaceful transition

Nơi Nuôi Dưỡng

Những Thế Hệ Trẻ

Chân Mãn Tuệ

Tôi đến Tu Viện Lộc Uyển vào mùa Thu 2008 cùng với bốn thầy khác từ xóm Thượng, Làng mai Pháp Quốc. May mắn thay, tôi đã được ở Lộc Uyển suốt tám năm trời, cùng quý thầy và quý sư cô tu học và xây dựng Tăng thân. Đầu Thu năm 2017, tôi chuyển qua Tu Viện Bích Nham. Xa Lộc Uyển chỉ hơn hai năm mà tôi nhớ quá chừng. Nhớ lắm núi rừng thiêng liêng ở đây, mỗi sáng sớm ngày làm biếng tôi thật thích cái cảm giác ngồi yên uống trà và ngắm sương mây:

Sáng nay ta ngồi trong thanh lặng

Nắng lên ấm áp tỏa nhiệm màu

Sương đọng ven trời lung linh ánh

Tịnh độ đây rồi còn tìm đâu?

Tôi nhớ những người xuất sĩ thân thương, từng cùng nhau Thiền leo núi và xây dựng tình huynh đệ. Chúng tôi chung tay, cùng nhau san sẻ vui buồn, tổ chức biết bao khóa tu.

Đi núi uống trà, nuôi dưỡng Tăng thân

Chuông chùa nhẹ vang, ấm áp núi rừng.

Tôi rất nhớ những thế hệ trẻ, các em thanh thiếu niên bởi vì đây là một nơi quá đặc biệt đối với tôi. Có thể nói Lộc Uyển là “nơi nuôi dưỡng những thế hệ trẻ”. Tại sao lại nói đây là nơi nuôi dưỡng những thế hệ trẻ? Chính tôi là một người trong những thế hệ trẻ đó vì năm tôi mới đến đây, tôi

chỉ mới tròn hai mươi ba tuổi, đầy sức sống và vui tươi của một xuất sĩ trẻ. Núi rừng ở đây, con người nơi này đã yêu thương và nuôi dưỡng tôi biết bao ngày tháng trên con đường tâm linh.

Khi nghĩ về Lộc Uyển, tôi liền nhớ đến Khóa tu Cắm Trại cho Thiếu Niên tuổi từ 13 đến 18 (Teens Camp Retreat). Khi mới bắt đầu có khóa tu này, ai cũng nghĩ nó sẽ là sân chơi cho các em Gia Đình Phật Tử người Việt mà thôi. Nhưng không đơn giản là vậy. Khóa tu được tổ chức và đầu tư rất quy mô và kỹ lưỡng. Không những người trẻ gốc Việt sinh ra ở Mỹ mà cả những người trẻ Mỹ Trắng, Mỹ Đen cũng đều muốn tham dự. Đối tượng tham dự khóa tu là các em trẻ được ba mẹ hay người thân đưa các em đến ghi danh khóa tu cho các em. Sau khi làm thủ tục ghi danh và để lại địa chỉ liên lạc, phụ huynh của các em sẽ ký giấy tờ và chính thức giao các em cho quý thầy quý sư cô, rồi họ rời Tu viện. Đến ngày cuối khóa tu, họ sẽ đến đón các em về. Đặc biệt trong thủ tục ghi danh, các em được quý thầy cô thu nạp hết tất cả các thiết bị điện tử và điện thoại (electronic devices) để cho các em được tự do tận hưởng trọn vẹn khóa tu sáu ngày.

Mỗi năm có khoảng 120 em (60 nam, 60 nữ), cả Việt và Mỹ. Đây là khóa tu Chánh Niệm cho người trẻ, vừa được thực tập thiền vừa được vui chơi. Khóa tu giúp cho các em trở về tiếp xúc được với chính mình, tiếp xúc được với thiên

nhiên núi rừng để giảm bớt căng thẳng sau một năm học. Các em cũng có cơ hội kết nối với nhau để chia sẻ những ước muốn, những thao thức của lứa tuổi mới lớn. Mỗi ngày, ai cũng được học cách thở trong chánh niệm, đi trong chánh niệm, ngồi thiền tĩnh lặng, và ăn cơm trong chánh niệm. Có ngày các em cũng được quý thầy cô dẫn đi Thiền Leo Núi, cùng thưởng thức thiên nhiên và ngắm mặt trời lặn, rất hạnh phúc. Các em có rất nhiều thời gian và không gian để học hỏi và kết nối với nhau. Có nhiều em chia sẻ đây là lần đầu tiên các em biết thưởng thức vẻ đẹp và tiếp nhận sự nuôi dưỡng từ thiên nhiên và con người. Mỗi ngày các em cũng được nghe Pháp thoại từ quý thầy quý sư cô, với những đề tài gần gũi với người trẻ, về thiền tập cho tuổi trẻ, đối trị với căng thẳng trong trường học, về tình yêu lý tưởng của tuổi trẻ, truyền thông trong gia đình, cách sống có chánh niệm khi sử dụng mạng xã hội, v.v... Do số lượng các em khá đông nên chúng tôi chia các em ra thành nhiều nhóm nhỏ. Chúng tôi gọi là các gia đình pháp đàm. Mỗi gia đình có mười lăm em, với hai tu sĩ và hai staff (cư sĩ phụ tá). Gia đình có tên hân hoi như gia đình Con Sóc, Gấu Trúc, v.v... Các em sẽ có trách nhiệm với nhóm của mình, được làm việc chung, được gặp nhau chia sẻ và kết nối tốt với nhau. Nhờ kết nối với nhau như vậy mà các em chia sẻ được những khó

khăn, khổ đau của tuổi trẻ, của gia đình và trường học. Quý thầy cô có cơ hội giúp cho các em tháo gỡ được những khó khăn đó. Vì phẩm chất tu học của khóa tu rất quan trọng nên Tu viện giới hạn số lượng tham dự khóa tu khoảng chừng 120 người. Nếu mở ra thêm, chắc chắn số lượng sẽ nhiều hơn thế nữa.

Khóa tu chỉ sáu ngày nhưng khá vất vả. Chúng tôi phải cần ít nhất hai mươi lăm anh chị staff giúp việc, đa số là người khá trẻ (20-35 tuổi), cùng với hơn hai mươi lăm thầy cô trẻ, luôn túc trực, có mặt cho các em. Có hai khu cắm trại cho các em. Những em nam, sau khi ghi danh, được quý thầy dẫn lên Vườn Sồi cắm trại trên quý thầy. Những em nữ thì được quý sư cô dẫn xuống khu cắm trại dưới xóm quý sư cô. Các lều ở khu cắm trại đã được chuẩn bị sẵn sàng từ nhiều ngày trước. Mỗi lều được ở tối đa năm em. Xung quanh các lều của khu vực nam thì có một số quý thầy, khu vực nữ thì có một số quý sư cô, cùng các anh, chị staff cũng cắm trại chung xung quanh để cùng tham dự và chăm sóc các em. Không khí đúng nghĩa như một gia đình thật sự. Vui ơi là vui! Các em thật sự rất thích thú. Cảm giác như đang được ở nhà vậy vì thấy mình có nhiều anh, chị, em và bạn bè để thương quá chừng, cùng nhau tu tập và sinh hoạt suốt sáu ngày trong khóa tu như vậy.

Chúng ta biết rằng lứa tuổi này là tuổi đang lớn nên rất khó dạy, khó nghe. Nhiều người thắc mắc là chính ba mẹ các em còn bó tay, thì làm sao quý thầy quý sư cô chăm sóc và dạy dỗ được? Dạ xin thưa, đúng là khó dạy thiệt. Nếu chỉ có một hay hai thầy cô thôi mà phải chăm sóc nhiều em như vậy, thì chắc chúng tôi bó tay. Nhưng quý thầy quý sư cô gồm hai mươi lăm người, cùng với hai mươi lăm anh chị staff giúp việc. Chúng tôi làm việc như một cơ thể, như một Tăng thân. Chúng tôi có ban tổ chức, đã họp trước cả tháng để đưa ra một chương trình thời khóa hay nhất cho các em. Nếu mình có tình thương thiệt, có hiểu biết và thông cảm đủ cho các em, thì các em ít nhiều cũng thâm nhuần và cảm nhận năng lượng yêu thương đó. Khi các em đã hiểu và thấm được tình yêu thương đó rồi thì các em sẽ tự động mở lòng ra và chia sẻ hết nỗi khổ niềm đau và hạnh phúc từ chiều sâu tâm thức của các em để cùng học hỏi, trị liệu và nuôi dưỡng nhau.

Tôi nhớ có lần trong đêm sinh hoạt đầu tiên trong khóa tu năm 2012, trong buổi hướng dẫn tổng quát, chúng tôi có nhiều trò chơi vòng tròn và nhiều sinh hoạt giới thiệu về nhau để làm quen và hiểu biết nhau. Các em được đứng thành một vòng tròn lớn. Có hai thầy cô hướng dẫn cho sinh hoạt này. Quý thầy hướng dẫn: “Nếu các em đồng ý với những câu hỏi được đặt ra thì hãy tự động bước vào bên trong vòng tròn. Nếu có ai không đồng ý thì hãy đứng yên tại chỗ”. Sau đó tất cả được hỏi: “Nếu ai trong chúng ta thấy mình đang có khó khăn về truyền thông hay khổ đau với ba mẹ và gia đình của mình, xin hãy bước vào vòng tròn”. Tức thì có hơn ba phần tư các em đều bước vào vòng tròn bên trong. Chúng tôi đã dừng lại vài phút để cùng thở và công nhận rằng đây là khó khăn của mọi người. Những em đang đứng tại chỗ tức là vẫn còn hạnh phúc và truyền thông tốt với gia đình. Chúng tôi cùng nhìn nhau và hứa sẽ giúp nhau thực tập để đi ra vấn đề khó khăn này suốt sáu ngày tu tập chung. Nhiều câu hỏi tương tự như vậy được đặt ra và chúng tôi từ từ hiểu thêm về những khó khăn của các em đang có. Đôi lúc chỉ có vài giờ sinh hoạt như vậy với các em, nhiều người trong chúng tôi đã khóc và cảm thông được cho lứa tuổi các em nhiều hơn. Các em cũng được tự động ngồi lại với nhau thành từng nhóm nhỏ khoảng năm, sáu người để dễ mở

lòng chia sẻ hơn. Vì có một số em trẻ lứa tuổi này lần đầu tiên tham dự khóa tu nên rất dễ mắc cỡ. Nên khi mọi người thực tập như nhau, cùng tham dự sinh hoạt như nhau thành từng nhóm nhỏ, thì em này sẽ làm động lực cho em khác. Tôi cũng xin nhắc lại là đặc biệt trong khóa tu này, không có người lớn tuổi như bậc cha mẹ hay ông bà ở đây. Chỉ có quý thầy quý sư cô trẻ và các anh chị staff giúp việc. Tất cả đóng vai trò như anh, chị, em hay người bạn đồng hành với các em. Chúng tôi chịu chơi lắm cho nên các em rất dễ gần gũi để tu tập và sinh hoạt cởi mở. Vì không có các bậc phụ huynh ở đây, các em có sợ la rầy gì đâu? Nói chơi thôi, chứ đây cũng là nhân tố rất quan trọng dẫn đến thành công cho khóa tu này. Khi mà chỉ là người trẻ, cùng lứa tuổi với nhau, cùng tâm trạng và sống trong môi trường tốt như ở Tu viện, các em dễ thương lắm, biết nương tựa, học hỏi và nâng đỡ lẫn nhau.

Sau thời khóa cuối cùng mỗi tối, các anh chị staff có trách nhiệm dẫn các em về khu vực trại của mình để ngủ và nghỉ ngơi. Đây là thời gian vất vả nhất cho chúng tôi vì các em tuổi trẻ rất năng động, các em rất dễ trốn đâu đó để hẹn hò với các bạn khác, và nếu mình không biết thì mệt lắm. Vì vậy cho nên chúng tôi để cho các em nữ về trại trước. Các em nam có trách nhiệm xếp lại các tọa cụ và bỏ đoàn ở thiền đường, rồi cùng các anh staff về trại nam sau. Lúc 10 giờ đêm, trước lúc đi ngủ, quý thầy quý sư cô cũng đi một vòng trại của mình để đảm bảo là các em đã có mặt đầy đủ trong mỗi trại, rồi mới đi ngủ. Đây thật đúng nghĩa “thương là có mặt” mọi nơi và mọi lúc!

Tình thương có thật thì mình luôn luôn được đền đáp xứng đáng. Tôi nhớ có lần ba mẹ của các em về Tu viện vài tháng sau khi khóa tu Teens kết thúc để chia sẻ những hạnh phúc và lòng biết ơn của họ đối với quý thầy quý sư cô. Họ nói rằng: “Không biết quý thầy cô dạy các em cách nào mà sau khóa tu đó, con trai 14 tuổi của con về nhà, ngày nào cũng vui và nói chuyện rất cởi mở với chúng con. Nhiều năm qua, chúng con thấy nó thụ động lắm. Chưa bao giờ thấy nó phấn khởi và vui tươi như vậy. Có điều lạ là nó còn khuyên chúng con phải làm hòa với nhau nữa đó, quý thầy ạ”. Có gia đình khác, ba mẹ các em chia sẻ rằng: “Sau khóa tu đó về, con gái tụi con rất thích

thình chuông và nghe chuông với thiên thờ. Có ngày chúng con đang cãi nhau lớn tiếng về công việc làm ăn, tự nhiên nó đi ra từ phòng của nó, nhẹ nhàng thình một tiếng chuông, rồi cất tiếng: “Thờ đi, Ba mẹ!”. Không những các bậc cha mẹ đã thấy được nhiều sự chuyển hóa và nuôi dưỡng từ các em, mà chính các em cũng chia sẻ và cảm nhận lòng biết ơn đó đối với ba mẹ. Mỗi mùa hè đến, các em đều nhắc ba mẹ nên sắp xếp về Lộc Uyển tham dự khóa tu, mà không muốn du lịch nghỉ ngơi đâu xa cả. Các em nói rằng, “Về Lộc Uyển như được về ngôi nhà thứ hai của chúng con. Chúng con sẽ được gặp lại nhiều bạn bè thân thiết và quý thầy cô, các anh chị rất dễ thương”.

Gặp nhiều bạn bè thân thiết, và quý thầy cô dễ thương là có thật. Cảm giác như đang được về nhà cũng là có thật. Sở dĩ các em cảm nhận được điều đó là vì các em sống hết lòng. Trong suốt khóa tu, các em không được dùng máy móc điện thoại, mạng lưới internet và các thiết bị điện tử, nên các em không xao lãng và không bị cuốn theo thế giới ảo. Các em được sống thật. Chúng tôi cùng nhau sống, vui chơi và tu tập hàng ngày. Các em sinh hoạt, đối xử với nhau như bạn bè thân thiết bằng ánh mắt, nụ cười và nước mắt trong yêu thương và hiểu biết. Khi được sống hạnh phúc và có bạn bè vui chơi trong môi trường đầy yêu thương như thế thì còn nhớ gì đến những cảm dỗ của điện thoại hay thiết bị điện tử đó nữa? Ngày kết thúc khóa tu, đương nhiên ban ghi danh sẽ thông báo cho các em về văn phòng để nhận điện thoại của mình. Vậy mà cũng có một số em vì vui quá và bạn chào tiễn biệt các bạn mà quên lấy lại điện thoại. Chúng tôi phải gửi về nhà cho các em sau khóa tu.

Lại nữa, trong buổi tối cuối cùng của khóa tu, chúng tôi tổ chức buổi Be-in văn nghệ miệt vườn để cho các em cống hiến tài năng của mình qua những bài hát, bài múa, hay kịch... Trước buổi văn nghệ, chúng tôi luôn có một buổi lễ tốt nghiệp nhỏ cho các em Teens 18 và 19 tuổi. Nếu các em tham dự liên tục nhiều khóa tu trong những năm qua, bây giờ đã 18 tuổi rồi thì các em sẽ được tốt nghiệp, trở thành những thành viên thanh niên cho năm tới. Quý thầy quý sư cô trao mũ tốt nghiệp và bằng chứng chỉ cho các em, và chứng chỉ là một tờ giấy ghi danh cho khóa tu Thanh Niên Wake

Up và đơn áp dụng làm staff cho khóa tu Teen Camp năm tới. Rất là vui! Đây là cách chúng tôi tạo cơ hội cho các em được tiếp tục trở về tu học, bằng sự tiếp nối làm staff, trở thành đàn anh đàn chị cho các em trẻ khác. Khi được trở về giúp quý thầy quý sư cô trong khóa tu, các em chẳng chặc ra và rất thích thú với các nhiệm vụ mới của mình.

Tóm lại, trong suốt tám năm ở Lộc Uyển, tôi học hỏi rất nhiều từ các khóa tu này. Khóa tu không những nuôi dưỡng cho các em Teens, những thế hệ trẻ cho gia đình và xã hội, mà chính tôi cũng được làm mới lại, nuôi dưỡng tâm phụng sự và xây dựng lối sống lành mạnh cho thế hệ trẻ. Tôi thấy mình càng lúc càng trẻ ra. Tôi học được từ sự cởi mở, sự hoạt bát và linh động của các em. Tôi học được nhiều về các văn hóa khác nhau, cảm thông sâu sắc những khổ đau và hạnh phúc mà các em đã chuyển hóa và nuôi dưỡng trong khóa tu này. Càng tu chúng tôi thấy càng thương các em trẻ hơn. Trái tim của chúng tôi như được sống dậy với tâm nguyện của những xuất sĩ trẻ, luôn biết thiết tha dân thân, giúp cho thế hệ trẻ tu tập. Cảm ơn các em nhiều lắm. Nhờ các khóa tu này mà tôi cũng giỏi tiếng Anh nhiều hơn. Có thể nói rằng, các thế hệ trẻ mang hai văn hóa Đông-Tây là sự quan tâm lớn nhất của các bậc phụ huynh cộng đồng Việt Nam tại Mỹ. Chúng tôi xin thưa, nếu các bạn trẻ đang sinh sống ở Mỹ, hay các bậc phụ huynh có các bạn trẻ ở nhà, hãy nên khuyên các em đến tham dự khóa tu cắm trại cho thiếu niên ít nhất một lần thì quý vị sẽ hiểu. Quý vị muốn thế hệ con cháu của chúng ta biết tu tập, biết nuôi dưỡng đời sống có tình thương và nguyện ước, muốn giữ hai văn hóa song song đẹp đẽ đó thì xin mời quý vị hãy đến Đại Ân Sơn, Tu Viện Lộc Uyển để trực nghiệm.

Năm nay, Lộc Uyển đã tròn hai mươi tuổi và Khóa tu Teens Camp này cũng được tổ chức hơn mười lăm năm rồi. Biết bao lợi lạc và nuôi dưỡng cho con em của chúng ta! Xin cảm ơn những đóng góp hết lòng từ quý thầy quý sư cô của Tu Viện Lộc Uyển. Xin cảm ơn các anh chị staff trẻ, luôn luôn ủng hộ và cùng quý thầy quý sư cô sát cánh bên nhau trong các khóa tu này. Chúng ta đang xây dựng Lộc Uyển trở thành nơi nuôi dưỡng cho các thế hệ trẻ tương lai.

Thư của Sư Cô Trí Sự

Chân Huệ Định

Nam Mô Đức Bổn Sư Bụt Shakyamuni.

Kính gửi chú Ngọc, chú Giai, cùng quý cô chú gần xa!

Trong thời gian vừa qua Chú Ngọc, Chú Giai cùng nhau sửa lại đoạn đường bên hông thiền đường “Sao Trên Biển” của xóm quý sư cô, cũng như lấp lại những ổ gà, ổ vịt trên con đường chính, ở góc này góc nọ quanh khu vực nhà bếp, làm cho việc lưu thông trở nên được dễ dàng, sự đi lại của quý sư cô có phần an toàn hơn, khỏi sợ bị sẩy chân trật gân, bong đầu gối như trước đây nữa. Nhìn thấy cảnh quý chú tranh thủ những ngày nghỉ của mình góp tay, góp sức, cùng quan sát để tâm chăm sóc những điều tưởng chừng như nhỏ bé nhưng mấy ai để ý đến, ngân ấy thôi cũng thấy rõ biết bao tình thương của quý cô chú hướng đến tu viện: “Love In Action”. Hình ảnh hai chú cần mẫn, chịu khó nắng mưa khiêng những bao nhựa trải đường, khoét chỗ này lấp chỗ nọ như hình ảnh người cha, người chú trong gia đình, quý sư cô rất cảm động và biết ơn. Con cũng biết đằng sau công trình đó còn có sự đóng góp gần xa của quý cô chú khác nữa, người góp công, người phụ góp tài vật.

Mỗi lần đi qua những đoạn đường đó con tự nhắc mình trở về với bước chân để nhận diện và nuôi dưỡng hạnh phúc trong con, con có rất nhiều hạnh phúc thực tập với cam kết đó của mình và con cũng thấy rằng đó không chỉ là cảm nhận riêng bản thân con mà đồng thời của nhiều người khác nữa, theo lời thầy dạy: “Tâm An Thế Giới An”. Sự biết ơn chân thành nhất phải xuất phát từ sự chế tác hạnh phúc bên trong của tự thân.

Hôm nay con, tri sự Xóm Trong Sáng, thay mặt quý sư cô viết bức thư này tỏ lòng tri ân đến quý cô chú. Kính chúc quý cô chú có thật nhiều sức khỏe, nhiều niềm vui trong cuộc sống.

Kính Thư: Sư cô Huệ Định – June 2019

Tâm Ban Đầu

Tâm Diệu - Chân Đại Lương

Trong một chuyến đi tu học với tăng thân người Mỹ tại địa phương, trên chuyến xe về tu viện, chúng con chia sẻ với nhau về nhân duyên nào mình biết được Thầy hoặc đến được với pháp môn Làng Mai. Mỗi người đều có một câu chuyện thật thú vị và cá biệt. Có người được biết Thầy qua sách vở, băng giảng, khóa tu, hay qua sự giới thiệu của bạn hữu. Cũng có một bà nằm mơ thấy một thầy lạ, khi thức dậy bà có cảm tưởng bà phải gặp vị thầy này. Hôm sau bà bỗng thấy hình của vị tu sĩ này trên giấy quảng bá về khóa tu, vị đó chính là Thầy Nhất Hạnh. Bà liên lạc với Làng Mai Pháp để ghi danh khóa tu, và được gặp Thầy, y như trong giấc mơ của bà. Riêng con thì có cả một thiên trường ca “Con đã đi tìm Thầy”, hay đi tìm chính con?

Con đã đi tìm Thầy trong suốt 20 năm tuổi trẻ. Từ khi còn là học sinh đệ Tứ, lớp 9. Lần đầu tiên khi đọc quyển “Tình Người” của tác giả Tâm Quán, trái tim con đã bùng lên niềm tin yêu và kính phục con người có tư tưởng hòa ái, thương yêu, nhẹ nhàng mà vững chãi, với lời dạy đi thẳng vào tâm con. Con còn nhớ lúc đó con đang ngồi trên xe chở học sinh đến trường, con đã trân trọng đặt quyển sách lên tà áo dài trắng, với ước mong được đọc thêm sách của tác giả này. Rồi con được đọc thêm các quyển “Trái Tim Mặt Trời”, “Nói với tuổi hai mươi”. v.v... và biết thêm việc làm của Thầy trong trường Thanh Niên Phụng Sự Xã Hội. Con rất muốn tham gia phong trào, nhưng không biết làm sao để tìm họ, cũng không biết tìm Thầy ở đâu. Ngay khi con biết tác giả các quyển sách đó là Thầy, là một tu sĩ, con thì đang sinh hoạt trong Gia Đình Phật Tử (GDPT), con nguyện với lòng sẽ quy y với Thầy. Vì Thầy là người đã khơi mở trái tim con, cho con niềm tin nơi tình người, và tin là mình có thể thay đổi cho mình và cho đời tốt hơn, bằng lòng thương yêu và chí nguyện giúp đời. Sau này con biết Thầy đã sống lưu vong. Chính phủ đã không cho Thầy về nước, khi Thầy đang đi dạy đại học ở Mỹ. Rồi đất nước bị thay đổi lớn, con tiếp tục làm huynh trưởng GDPT, dù có lúc phải sinh hoạt lén vì nhà nước cấm. Quý Thầy luôn bảo con phải quy y, vì con là huynh trưởng. Trong nhiều năm, con lảng tránh quy y để chờ Thầy, dù con không biết Thầy đang ở đâu và đến bao giờ con mới được gặp Thầy. Nếu nói Thầy là mối tình đầu của con, có thể là không đúng chăng vì có vẻ đời quá? Thầy cũng được nhận là mối tình đầu hoặc là mối tình sâu đậm nhất của rất nhiều các con của Thầy. Con chỉ biết Thầy là Tâm Ban Đầu của con!

Năm 1980 gia đình con vượt biển sang Mỹ. Con xây lại cuộc đời bằng hai bàn tay trắng. Qua những năm cố công học hành và sinh sống, con vẫn đọc kinh sách, nghe cassette Thầy giảng, và nghe ngóng tin Thầy. Biết được Thầy đang ở bên Pháp, con mừng lắm, nhưng học sinh nghèo làm sao đi Pháp được! Đến khi con tốt nghiệp đại học và được nhận vào làm cho hãng IBM. Ngày trình diện làm việc là giữa tháng bảy. Cùng lúc đó, con nghe được tin Thầy sẽ qua Mỹ giữa tháng bảy để giảng dạy tại một tu viện ở Cali, cách nơi con ở (North Carolina) nguyên một chiều ngang nước Mỹ! Hai sự kiện lớn trong đời xảy ra cùng lúc như vậy khiến con bối rối không biết phải chọn đường nào. Bỏ lỡ việc gặp Thầy là điều không thể được, nhưng nhận việc ở công ty này cũng là mơ ước lớn của con từ khi còn ở Việt nam. Mỗi lần đi ngang qua hãng IBM với băng hiệu có hai màu xanh trắng, con đã tự nhủ khi lớn lên, con sẽ làm việc cho hãng đó. Sau mấy đêm suy nghĩ, con mạnh dạn đến thưa với ông sếp tương lai của con. Con xin lỗi sẽ không làm việc cho hãng được. Ông ngạc nhiên hỏi có phải vì có hãng khác trả lương cao hơn không? Con thưa không, và kể cho ông nghe tâm trạng của con. Ông cười hoan hỷ và nói con cứ đi gặp Thầy của con đi, khi nào về thì đến làm việc cho ông. Con mừng rơi nước mắt trước mặt ông. Lúc đó con chưa được học câu “Đề bụt thờ, đề Bụt đi”, mà Bụt đã làm hết cho con rồi!

Thế là con được gặp Thầy, tháng 7 năm 1987. Con đã chờ ngày này lâu lắm! Lần đầu tiên trong đời, con đi máy bay một mình, qua mấy chuyến bay từ nơi con ở đến nơi Thầy dạy. Con đã lo sợ bị lạc nhưng cuối cùng con cũng đã tìm ra Thầy! Con đã được trông thấy Thầy trong tấm áo nâu, bằng xương bằng thịt. “Văn kỳ thanh bất kiến kỳ hình”, con đã đọc sách, biết tâm tư, nhưng chưa từng được thấy hình Thầy. Tâm con hôm ấy tràn ngập niềm vui, con nghẹn ngào mà không khóc được, con thấy mình chỉ mỉm cười hoài. Buổi thiền đầu tiên con ngồi rất yên, và tâm không chút xao động, dù con được ngồi gần như đối diện với Thầy. Con đã nhất tâm nương vào hơi thở qua câu Thầy dạy: “Thở vào tâm tĩnh lặng, Thở ra miệng mỉm cười”. Khi ra đến cửa, Thầy dịu dàng hỏi con: “Con ngồi có hạnh phúc không?” Con ngược lên nhìn Thầy mỉm cười và nói “Dạ có!”. Đến bữa cơm trưa, một vị thầy đến hỏi tên con, và hỏi con có muốn quy y với vị thầy đó không? Con chỉ biết mở to mắt nhìn thầy đó mà không biết trả lời sao! Vị thầy đó nói: “Con tên Mỹ, vậy thầy đặt cho con là Nga, Diệu Nga nhé”. Con bàng hoàng không nói được lời nào. Con chỉ biết cúi đầu dùng cơm. Buổi chiều, mọi người viết tên và nguyện vọng của mình đặt vào chuông để xin quy y với Thầy. Con cũng làm như thế, mà tâm con e ngại vì sợ làm buồn lòng vị thầy kia có ý muốn quy y cho con. Con xin sám hối, con đã chờ quy y với Thầy của con 20 năm rồi!

Mấy ngày tu học trôi qua nhanh quá. Mọi người im như núi, cỏ cây cũng lặng như mây khi nghe Thầy giảng. Từng lời của Thầy thấm vào con như từng nét mực thấm vào trang giấy trắng. Con tâm nguyện sẽ sống trong từ bi và chánh niệm, sẽ dẫn thân và phụng sự như Thầy. Hôm sau, có lễ quy y và thọ Năm giới, con được Thầy đặt pháp danh là Tâm Diệu. Niềm vui này khiến con tràn đầy hỷ lạc. Trên chuyến bay về nhà, tâm con nhẹ nhàng an vui, con biết cuộc đời con đã chuyển sang một hướng đi tốt lành.

Thầy dạy chúng con khi về phải tiếp tục thực tập với Tăng thân, hoặc ít nhất là thực tập trong gia đình, nếu không thì sẽ xao lãng việc tu học. Nơi con ở ít người Việt và chưa có chùa. Khi ấy trên nước Mỹ cũng chưa có tu viện Làng Mai nào. May thay, con tìm được chị bạn học trung học

ngày xưa đang sinh hoạt với Tăng thân Làng Cây Phong ở Canada. Chị rủ con tu học chung. Mỗi năm con bay sang Canada sinh hoạt với tăng thân vài lần. Đồng thời, con học hỏi thêm qua kinh sách và điện thoại. Sau hai năm thực tập, con thọ giới Tiếp Hiện năm 1999.

Trước khi con thọ 14 giới, đã có những thiện duyên xây đến cho Phật sự tại địa phương. Khoảng năm 1989, có vài bác bàn định việc lập chùa. Con và nhà con tham gia kêu gọi Phật tử đóng góp và vay tiền mua được một căn nhà cũ để làm chùa. Thời gian đầu, chúng con tự làm lễ Phật và tụng kinh hàng tuần. Trong các ngày lễ lớn thì mời quý Thầy ở xa về giảng dạy. Ít năm sau, chùa mời được một vị thầy về làm trụ trì. Có thầy trụ trì lo cho chùa rồi, con và nhà con thành lập một Gia Đình Phật Tử, hai con của chúng con - tuổi thiếu niên - là những đoàn sinh đầu tiên. Hai cháu đã được về Làng Mai Pháp cùng cha mẹ khi được bốn và sáu tuổi. Con gái lớn của chúng con cũng được về Làng lúc mười lăm tuổi. Trong GDPT mới tinh này, chỉ có hai vợ chồng con là huynh trưởng các ngành. Chúng con phải cấp tốc hướng dẫn cho các em học, và đưa các em đi dự các khóa huấn luyện tại các tiểu bang lân cận, để đào tạo huynh trưởng coi đoàn. Tuy là GDPT mới nhất trong trại huấn luyện so với các GDPT tham dự, mà các em con được lãnh 8 bằng thủ khoa trong các môn thi. Thật là một khích lệ lớn!

Điều không thể nghĩ bàn bỗng xảy đến, nhờ pháp Bụt nhiệm mầu, Tu Viện Lộc Uyển chào đời trên đất Mỹ! Lộc Uyển là Lộc Trời - không chỉ cho người Việt ở Cali mà còn cho cả nước Mỹ. Lộc Uyển đã đem nguồn sống và sinh khí mới đến cho GDPT chúng con ở miền quê xa lắc. Khóa tu đầu tiên ở Lộc Uyển được làm tại một căn lều trắng, to, nằm trên nền của thiền đường Thái Bình Dương bây giờ. Chúng con đem các em ngành Thanh và Thiếu về khóa tu đầu tiên đó. Đoàn chúng con phải bay hơn 9 tiếng, thêm ba tiếng đổi máy bay, và mượn hai chiếc xe van ngồi chật ních từ phi trường về Lộc Uyển. Đây là lần đầu tiên các em được thấy quý thầy quý sư cô trong tấm áo nâu thân thiện với những nụ cười hiền, được chơi rất gần với quý thầy quý sư cô, nhất là được vương mùi thiền của pháp môn chánh niệm! Con vô cùng hạnh phúc khi thấy pháp môn và niềm

tin thấm đẫm vào tâm hồn trong trắng của các em, như đã thấm vào trái tim con ngày trước. Từ đó GDPT chúng con lên Lộc Uyển hầu như hàng năm, dù điều kiện khó khăn và tốn kém. Các em còn đòi sau khóa tu, phải khao các em đi thăm các thắng cảnh ở Cali. Em nào cũng đòi trở lại Lộc Uyển năm sau. Các em đã tạo được những tình bạn thật trong sáng và tin yêu với những em teens đến từ các nơi khác. Một trong những người bạn Mississippi đáng yêu của nhóm teen GDPT ngày đó, nay đã trở thành một vị thầy Làng Mai chững chạc, khoác áo nâu màu vách núi thương yêu. Dưới sự chứng minh của núi rừng Đại Ân Sơn Lộc Uyển, các em trong GDPT đã thọ ngũ giới, và nhà con đã thọ 14 giới trong khóa tu đầu tiên đó. Lộc Uyển là chiếc nôi êm ái cho chúng con, là nơi lưu giữ bao kỷ niệm êm đềm, thân thiết, là chứng tích cho sự lớn khôn trong từ bi và hiểu biết, của bao nhiêu trái tim mới lớn, và cả những trái tim không còn trẻ nữa như chúng con chẳng hạn ☺.

Sau khi thọ 14 giới, con có thêm một thuận duyên cho việc thực tập của con được “mở thêm rộng lớn con đường”, đó là tại địa phương có một tăng thân người Mỹ. Con đến sinh hoạt với họ. Con là người Việt duy nhất lúc đó (sau có thêm nhà con khi anh thọ 14 giới). Tăng thân được thành lập năm 1996 bởi một bà học trò người Mỹ của Thầy. Bà đã theo Thầy được 10 năm khi lập Tăng thân. Lúc con tham gia (1999), bà đã không còn sinh hoạt ở đó. Tăng thân Mỹ chúng con ngồi thiền mỗi tối Thứ Hai tại một nhà thờ đa tôn giáo. Số người tham dự từ 12 đến 22 người. Chúng con thay nhau hướng dẫn mỗi tuần theo lịch trình: Tuần đầu trong tháng có pháp đàm về sách của Thầy. Tuần thứ hai tụng Năm Giới. Tuần thứ ba thiền hướng dẫn hoặc thiền trong im lặng. Tuần thứ tư và thứ năm có hướng dẫn tổng quát, tùy người chủ trì. Thịnh thoảng Tăng thân tổ chức Ngày Quán Niệm tại địa phương, và đi dự Ngày Quán Niệm của các Tăng thân vùng lân cận. Chúng con tri ân Thầy đã có con mắt của Bụt, Thầy đã nhìn thấy đạo Phật phải đi vào cuộc đời như thế nào, và sự trao truyền pháp môn chánh niệm phải dang rộng, trùm khắp, liên đới như một mạng lưới toàn cầu ra sao. Thầy dạy tu một mình không giỏi được, mà phải nương vào tăng thân, xây dựng tăng thân, và mở rộng mạng lưới tăng thân đến mọi nơi mọi

chỗ. Vì vậy, hiện nay không chỉ trên nước Mỹ mà trên toàn thế giới, nơi nào cũng có Tăng thân tại mỗi tỉnh thành. Khi con tham gia, Tăng thân này chưa có thành viên Tiếp Hiện, nhưng đã có hai tập sự viên Tiếp Hiện đang được các giáo thọ hướng dẫn từ xa. Đến nay - năm 2020 - tăng thân đã có sáu vị cư sĩ Tiếp Hiện (trong đó có hai giáo thọ). Hiện tại, bốn người Tiếp Hiện lâu năm đang hướng dẫn cho bốn người tập sự Tiếp Hiện. Điều kiện được nhận làm tập sự viên Tiếp Hiện là đã thọ và thực tập ngũ giới ít nhất hơn một năm, phải có chí nguyện tu tập và xây dựng tăng thân. Sau hai năm làm tập sự viên Tiếp Hiện, khi đủ điều kiện, sẽ được thọ 14 giới, trở thành người Tiếp Hiện để tiếp tục thực tập và phụng sự.

Ngoài việc sinh hoạt Tăng thân tại địa phương, tất cả Tiếp Hiện chúng con từ ba thành phố lân cận cách nhau khoảng một, hai tiếng lái xe họp nhau hai tháng một lần, để cùng tụng 14 giới tại một địa điểm nằm giữa ba thành phố. Một số thiền sinh trong Tăng thân Tiếp Hiện đã cùng với con và nhà con theo Thầy và Tăng đoàn về Việt Nam lần đầu năm 2005, và năm 2008. Hiện nay nhóm Tiếp Hiện này có mười sáu Tiếp Hiện (trong đó có ba giáo thọ), và năm tập sự viên Tiếp Hiện. Cũng chưa có người Việt nào ngoài con và nhà con. Tăng thân Tiếp Hiện sinh hoạt rất hài hòa. Ai cũng mong đến ngày tụng 14 giới để được gặp lại nhau. Con nhận thấy Tăng thân Tiếp Hiện toàn vùng là một phương thức cho người Tiếp Hiện xây dựng tình huynh đệ, chia sẻ sự thực tập và kinh nghiệm, cũng là lúc chăm sóc cho chính mình.

Con hằng mong có được một Tăng thân người Việt để đem pháp môn chánh niệm đến cộng đồng người Việt tại đây. Con cũng thấy nhu cầu có thêm Tiếp Hiện người Việt để có thể xây dựng thêm Tăng thân Việt tại các địa phương. Nơi con ở ít người Việt, và đa số chỉ biết pháp môn Tịnh Độ. Họ đi chùa tụng kinh nhưng chưa nghĩ đến pháp môn thiền chánh niệm. Con đã mời một số Phật tử trong chùa đến nhà con dùng cơm chay và thiền hàng tuần, nhưng chỉ được vài tháng rồi ngưng. Con và nhà con nghĩ đến một Tăng thân cho các em huynh trưởng và cựu huynh trưởng. Từ mấy năm nay, chúng con tổ chức những buổi thiền tối thứ Tư tại nhà để giúp các em GDPT tu

tập chánh niệm, ngoài sinh hoạt GDPT, nhưng bất thành vì các em bận gia đình và con cái, không thể sinh hoạt hai ngày trong một tuần. Đầu năm 2019, điều kiện đã đủ, cơ duyên đã đến, chúng con đã có một Tăng thân tên là Gia Đình Tinh Thức.

Tăng thân này gồm các cựu huynh trưởng và các con của họ. Các em cựu huynh trưởng đã sinh hoạt GDPT với chúng con từ hơn mười năm trước. Tuy không tiện sinh hoạt GDPT nữa, nhưng họ nhận thấy sự quan trọng trong việc tu tập cho bản thân và gia đình. Họ thấy trong xã hội hiện tại các em teens dễ bị vướng vào các tệ nạn, dễ bị trầm cảm vì thiếu truyền thông, và thiếu căn bản đạo đức trong gia đình và học đường. Mà cha mẹ cũng có những lo lắng và nội kết cần chia sẻ và cảm thông. Vì nhu cầu bảo toàn cho gia đình của mình, mọi người đã cam kết tinh tấn và sinh hoạt thường xuyên. Hiện gia đình Tinh Thức có 6 tiểu gia đình, gồm 12 người lớn và 12 em nhỏ, từ 8 đến 14 tuổi. Chúng con luân phiên họp tại nhà từng người mỗi cuối tuần. Buổi sinh hoạt bắt đầu bằng một bữa cơm trong chánh niệm. Chủ nhà nấu ăn cho tất cả, giống như tu viện nấu cho thiền sinh ☺. Sau đó phụ huynh và con em lễ Bụt, các cháu đọc ba lời nguyện, và ngồi thiền 10 phút. Rồi được hướng dẫn về hiểu và thương, học làm sao để ứng xử khi có sự bất an ở trường hoặc ở nhà, pháp đàm về bài đọc được chọn lọc trong sách, hoặc nghe trên You tube, v.v... Sau đó các cháu được nghỉ ngơi. Phụ huynh bắt đầu tu học theo lịch trình hàng tuần giống lịch trình cho người Mỹ. Có nhiều tâm tư và sáng kiến được chia sẻ. Một gia đình đã tập được cho ba người con (8, 10, và 13 tuổi) ngồi thiền mỗi tối 10 phút cùng cha mẹ. Lúc đầu chỉ ngồi 2 phút mà các con nằm dài, mè nheo, quấy nhiễu... Nhưng với sự kiên nhẫn, dịu dàng giải thích và làm gương của cha mẹ, vài tuần sau các con đã tự động đến bàn thờ khi nghe cha mẹ thỉnh chuông báo giờ ngồi thiền trước khi đi ngủ. Các gia đình khác cũng làm theo, nhưng lúc đầu phải cho các con ngồi thiền ngay dưới chân giường ngủ của con, và chỉ ngồi 2 phút rồi từ từ tăng lên. Điều này giúp các con bớt quấy động, và biết tôn trọng sự yên lặng khi cha mẹ ngồi thiền. Trong một khóa tu gia đình ở tu viện Bích Nham (cách chúng con 12 tiếng lái xe), GDPT chúng con mời ông bà, cha mẹ của đoàn sinh cùng đi khóa tu. Đoàn chúng con thay nhau lái mấy chiếc xe van. Trong một khóa tu khác, chúng con rủ thêm được một số Phật tử trong chùa, nên khóa tu đó đoàn chúng con chiếm nửa tổng số thiền sinh tại Bích Nham ☺. Gia đình Tinh Thức cũng đã được lên tu viện sinh hoạt, nhưng lúc đó chưa đủ chín nên chúng con chưa gọi là Tăng thân.

Con và nhà con may mắn đã có cùng chí hướng phụng sự GDPT và cùng đi trên con đường thực tập chánh niệm. Nhưng nếu không có Bụt, không có Thầy, không có Tăng đoàn, không có Tăng thân thì chúng con sẽ không đủ duyên thực tập, và chắc chắn sẽ không thể vượt qua những chướng ngại và phiền não luôn luôn xảy đến. Niềm vui của con là được đi khóa tu chung với tiểu gia đình con. Chúng con đã được đến Làng Mai Pháp, Lộc Uyển, Bích Nham, Mộc Lan, Làng Mai Thái, và tổ đình Từ Hiếu. Tết vừa qua, gia đình chúng con từ các nơi tụ về tu viện đón Tết. Sáu người nữ chúng con gồm bà ngoại, mẹ, con, cháu gái, và hai cháu nhỏ, ở chung một phòng bốn giường thật đầm ấm, an vui. Gia đình con mong đến tu viện thay vì đi vacation nơi khác, để được nhìn và được sống gần quý thầy quý sư cô. Chúng con có cảm giác an toàn, được nghỉ ngơi, được thả mình trong vòng tay nâng đỡ và thương yêu của Tăng đoàn.

Hạnh phúc lớn nhất của con là các con của con cũng có một tâm ban đầu rất đẹp với pháp môn chánh niệm và với Tăng thân Làng Mai. Các cháu thương quý Sư Ông, Sư Bà Chân Không, và thân thiết gần gũi quý thầy quý sư cô. Con sẽ yên tâm khi con xả báo thân này. Con biết con và những người thương của con đã có đường đi rồi, con không còn lo sợ.

2 0 1 7

Tâm Thức Lạc Uyển

Đỗ Quyên - Chân Huyền

Trong cơn biến động lớn của miền Nam Việt Nam cuối tháng 4 năm 1975, gia đình chúng tôi rất may mắn đã được di tản khỏi Saigon vào sáng sớm ngày 27 tháng 4, chỉ ba ngày trước khi thủ đô miền Nam bị thất thủ. Cuối tháng 5 năm đó, chúng tôi lại bay từ California đến vùng Quebec, Canada để định cư tại thành phố Montreal. Đời sống ở hải ngoại đã thay đổi hoàn toàn nếp sống cũ, giống như đang lái xe 30-40km một giờ, chúng tôi phải tập lái xe nhanh gấp đôi, khoảng 75km-100km, làm việc gì cũng phải thật nhanh thì mới lo nổi cho gia đình với ba con nhỏ.

Cuộc sống bắt đầu lại gần như từ zero nơi xứ lạ, chuyện gì cũng mới mẻ và luôn phải chạy đua với đồng hồ, chúng tôi từ từ bị căng thẳng, “stress” giống như người Canadian vậy. Tôi bắt đầu phải dùng 1-2 viên thuốc an thần mỗi tuần, để có đủ bình tâm làm việc toàn thời gian ở tiệm thuốc, và overtime ở nhà. Tôi bắt đầu hiểu stress là gì, và dù rất ghét thuốc an thần, tôi vẫn bắt buộc phải dùng nó!

Thật may mắn cho tôi! Nhờ có cuốn Phép Lạ Của Sự Tỉnh Thức do Thiền sư Nhất Hạnh ấn hành (nhà xuất bản Lá Bối, Paris, 1974) mà tôi đã học được phép sống thư giãn vào ngày Chủ nhật. Trong 31 bài thực tập ở cuối sách, tôi chỉ theo đúng một bài: thực tập sống thông thả ngày cuối tuần, làm gì cũng ráng biết mình đang làm, không cần cố gắng quá, không cần phải làm cho xong hết mọi việc... Ba tháng sau, tôi thấy mình không còn cần uống thuốc an thần nữa mà suốt tuần vẫn bình tĩnh, vui vẻ với mọi công việc thường nhật.

Năm 1984, chúng tôi đưa các con về Làng Hồng, vùng Bordeaux nước Pháp để thực tập thiền với Thầy. Lần đầu tiên được ngồi thở trong thiền đường Nền Hồng của Xóm Hạ, được nghe chính Thầy hướng dẫn, tôi choáng váng xúc động... Không ngờ đạo Bụt lại đẹp đến thế! Cái tâm ban đầu ấy, cho tới nay đã gần bốn mươi năm vẫn sống động và đầy năng lượng, hướng dẫn tôi đi tiếp con đường chuyển hóa chính con người mình.

Nếu không có duyên may gặp pháp môn thiền chánh niệm của Thầy, nhiều lần tôi đã ngã quỵ vì kiệt sức, hay nếu may mắn hơn, thì cũng thành một “bị thuốc an thần”, hoặc nằm trong một dưỡng trí viện nào đó rồi! Ngoài các phép thực tập để bớt stress, tôi đã được học bao nhiêu phương pháp quán thân, quán tâm... để tự nhìn thấy những gì cần thay đổi trong tâm mình. Tôi đã biết “nhìn đời bằng mắt thương”, biết hưởng những hạnh phúc với cái thân còn khỏe mạnh, tâm còn sáng suốt, biết chấp nhận và bao dung chồng, con, người cộng sự, ngay cả khi họ có các ý kiến rất khác mình. Tôi cũng đã biết dừng việc “làm ăn” kiếm sống từ năm 1995, sau khi thấy mình có thể sống đơn giản, dùng thì giờ làm nhiều việc khác ích lợi hơn là chỉ làm để kiếm tiền.

Sau khi thọ 14 giới Tiếp Hiện với Thầy vào năm 1986, chúng tôi cùng các anh chị em trong Tăng thân đã xây dựng Làng Cây Phong tại thành phố Quebec, Canada. Năm 1989, Thầy đã về

Làng Cây Phong hướng dẫn khóa tu đầu tiên cho đại chúng. Anh Chân Sinh Hoàng Phúc sau buổi ngồi thiền đón Thầy về làng, đã viết ra bài nhạc “Về Làng” rất hay, ngày nay nhiều Tăng thân vẫn hát.

Sau lần di cư thứ nhì về California, vào năm 1997 tôi đã cùng vài cô bạn ở vùng Thousand Oaks thành lập Tăng thân Xóm Dừa. Chúng tôi tu tập rất vui với nhau từ đó tới nay, đã gần 23 năm, số thành viên thường xuyên hoạt động ngày nay khoảng 30-40 người, trong đó một nửa đã thọ giới Tiếp Hiện. Khi cùng làm việc gây quỹ giúp các em bé nghèo ở vùng Khánh Hòa đi học mẫu giáo, Tăng thân chúng tôi có khi đông lên tới 60-70 người, vì các bạn đã ngưng hoạt động cũng tới tham gia.

Một khi chúng ta có tâm ý thật sự muốn làm con của Bụt, quyết tâm đi theo con đường chấm dứt khổ đau do Ngài chỉ dạy, thì tâm thức muốn tu học đó càng ngày càng in dấu rõ hơn trong tâm ta. Tự viện nào có những học trò chân chính của Bụt sẽ là nơi thu hút chúng ta về, dù có cách xa hàng trăm, hàng ngàn cây số. Mỗi chân tình đó chính là tâm thức muốn tu học của giới Phật Tử tại gia đã góp công tạo dựng nên các tu viện Làng Mai tại Pháp và Thái Lan, các viện Phật Học Ứng Dụng ở Đức và Hồng Kông, Tu Viện Lộc Uyển tại California, cũng như Tu Viện Bích Nham tại Nữu Ước, Tu Viện Mộc Lan tại Mississippi, và trước đây có Tu Viện Rừng Phong tại Vermont.

Năm 1999, Tăng thân Làng Mai đã mua được 400 acres đồi núi thành lập Tu Viện Lộc Uyển. Tu viện được thành lập cũng do tâm thức muốn tu học của đại chúng Phật tử miền Nam California. Khởi đầu có các Tăng thân Nụ Hồng vùng quận Cam, Tăng thân Khóm Hồng vùng San Diego, cùng sự đóng góp công quả của các tăng thân Bắc California như Lá Bối, San Jose, Tăng thân chùa Kim Sơn, chùa Đức Viên và rất nhiều Phật tử từ khắp nước Hoa Kỳ. Chúng tôi mang cái tâm ban đầu theo Sư Ông về Lộc Uyển, nghe pháp thoại tại khu rừng sỏi trong khóa tu năm 2000. Trong suốt hai thập niên qua, Tăng thân Xóm Dừa chúng tôi hàng năm luôn trở về tham dự các khóa tu học hay tham gia các lễ hội như Tết Nguyên Đán, ngày Vu Lan, ngày Phật Đản v.v... Tu Viện Lộc Uyển trở thành một cái nôi tinh thần không thể thiếu của chúng

tôi, một chốn an bình, thanh tịnh mà chúng tôi tha thiết mong được trở về mỗi khi có đủ duyên lành.

Tu Viện Lộc Uyển cũng như các Tu viện khác của Làng Mai khắp nơi, là một thứ “quê hương tâm linh” của nhiều người có duyên với Bụt. Một số các thiền sinh Việt Nam theo học với Sư Ông từ thập niên 1960 tại chùa Trúc Lâm Saigon, ngày nay vẫn về tu học tại Lộc Uyển. Các vị Phật tử ngoài tuổi 80, tóc đã bạc phơ, nay vẫn thường dẫn đàn con, cháu trở về tu học với Tăng thân Lộc Uyển, như thưở nào về tu học với Sư Ông. Càng ngày Tăng thân Lộc Uyển càng trưởng thành, quý thầy quý sư cô nói pháp thoại rất hay, và các bạn mới về tu lần đầu được chăm sóc kỹ càng.

Cây cối Lộc Uyển càng ngày càng xum xuê, xanh tốt. Từ những căn nhà hoang đột nát, bốn chúng Lộc Uyển đã dày công xây dựng một trung tâm có phòng ốc cho hàng trăm xuất sĩ và cư sĩ sinh hoạt. Thiền đường Thái Bình Dương có thể chứa được khoảng sáu trăm người, Ni xá đã hoàn thành từ năm 2015, và Tăng xá đang trong dự án xây dựng. Trên hết mọi thứ, ngay từ khi thành lập, Tu Viện Lộc Uyển đã thật sự là một trung tâm tu học chân chính. Sư Ông đã nói: “Tu viện không phải là nơi để khách du lịch tới thăm, mà là nơi ai nấy đều về để thực tập theo dấu chân của Bụt”.

Tu Viện Lộc Uyển hàng tuần tiếp nhận rất nhiều người trẻ về tu học. Họ thường đem con cái còn thơ ấu theo để cho trẻ có cơ hội tiếp nhận các hạt giống bình an, thanh thân. Quý thầy quý sư cô của Lộc Uyển đã gây được niềm tin mạnh mẽ cho những người về tham dự ngày Quán Niệm cuối tuần cũng như trong các khóa tu.

Từ năm 2014, Sư Ông không còn giảng dạy trực tiếp cho đại chúng, nhưng những vị đệ tử trẻ tuổi, như những cánh tay nối dài của Người khắp nơi trên thế giới, đã và đang vững vàng tiếp nối con đường hoàng pháp Sư Ông vạch ra. Ngoài các tự viện Làng Mai ở Pháp, Đức, Mỹ, Thái Lan và Hồng Kông, quý thầy quý sư cô không ngừng nghỉ đi hướng dẫn các khóa tu cho Phật tử khắp năm châu. Phật tử miền Nam California thật may mắn có Tu Viện Lộc Uyển để thường xuyên trở về nuôi dưỡng Tâm ban đầu của mình, tu như tu lần đầu vậy!

Đón Mừng Lộc Uyển 20 Tuổi Đạo

Khởi bước đi trên hoang sơ biển động,
Cõi thời gian, này tròn tuổi hai mươi.
Mang Từ Bi, Đại Hùng, Trí Tuệ,
Đem Hiếu và Thương làm sáng đẹp cuộc đời.
Vun bồi đạo nghĩa Tăng thân huynh đệ,
Thấm thía mỗi tình sâu thắm thầy trò.
Qua bờ vượt sóng,
Tự tại dung thông.
Chung nhau đền đáp bốn ân,
Con đường rộng mở dẫn thân đồng hành.
Hạnh phúc chính mình, lợi ích quần sanh.
Duyên lành lớn nở,
Đại chúng đề huề.
Bụt cười thanh thân,
Đã tới, đã về...
Hai mươi tuổi Đạo,
Ngàn năm tuổi Đời.
Công trình xây Lộc Uyển,
Không đầy cũng không voi.
TIẾP nối bước chân Thầy
HIỆN giờ và ở đây.
Xin nguyện đi trọn vẹn
Con đường an lạc này.

Hồ Văn Quyền - Chân Minh Trí

Cảm

Xúc

Nguyễn Lợi - Chân Trí Minh

Thấm thoát mà đã 20 năm rồi, thời gian hình như không đợi chờ tôi, và cũng không chờ đợi gia đình tôi. Mùa hè năm 2000, tình cờ một hôm tôi mời người bạn, lúc đó đang giúp tôi làm đẹp thêm cho khu vườn, vào nhà dùng cơm trưa chung với gia đình chúng tôi. Anh ta ngạc nhiên khi thấy tất cả những món ăn dọn ra trên bàn đều là những món chay.

Sau bữa cơm chay thân thiện, anh ta cho biết là tuần lễ kế tiếp anh ta không thể đến giúp tôi được vì anh phải đi San Diego để tham dự khoá tu dưới sự hướng dẫn của Sư Ông Thích Nhất Hạnh. Anh còn cho biết thêm hiện tại anh là một trong những thành viên trong ban tổ chức, nếu gia đình muốn đi anh ta có thể ghi tên vào danh sách để được tham dự khoá tu đó.

Nói đến khoá tu do thầy Thích Nhất Hạnh và Tăng đoàn Làng Mai tổ chức thì tôi đã từng nghe nói nhưng chưa tìm thấy thời gian để tham dự vì quá bận rộn với cuộc sống. Ngẫu nhiên được dịp may nên lần này tôi quyết định sẽ đi. Thế là sau đó một tuần, cả nhà bốn người của gia đình chúng tôi lên xe trực chỉ thành phố San Diego.

Đây cũng chính là đầu dây mối dợ tại sao gia đình chúng tôi gắn bó với hai chữ Lộc Uyển. Năm đó đứa con đầu của tôi đang học năm thứ hai đại học, đứa con út vừa vào trung học. Trên đường đến trường đại học UCSD, nơi mà khoá tu sẽ được xảy ra, tôi nghe hai cậu bé đàm luận với nhau. “Khóa tu là gì? Mình phải làm gì trong khóa tu? Nghe mẹ nói là trong phòng mình ở sẽ không có điện thoại, không có máy nghe nhạc, luôn cả TV cũng không có!...” Những thắc mắc trong lòng của hai cậu bé đồng thời cũng là một phần thắc mắc trong lòng tôi.

Sau hơn mười tiếng đồng hồ lái xe, vừa đi vừa nghĩ, gia đình chúng tôi cũng đến San Diego và đã được chính thức gia nhập khóa tu. Buổi ăn cơm im lặng đầu tiên, tôi vẫn còn nhớ rất rõ là vị ngồi chuông hôm đó là một sư cô; sư cô phải thỉnh chuông liên tiếp nhiều lần vì phòng ăn quá ồn ào bởi tiếng nói trộn lẫn tiếng khua vang do muỗng nĩa va chạm vào nhau. Tuy nhiên, chỉ sau một ngày thôi, khóa tu đã diễn ra rất êm đềm và ấm áp. Tiếng ồn ào đã không còn nữa trong các bữa ăn. Hình ảnh những tu sĩ trong những chiếc áo tràng màu nâu, dáng đi khoan thai, nụ cười tươi mát, nói năng với ngôn từ chậm rãi đã đánh động và chinh phục nhiều người đang tham dự khóa tu, từ người lớn cho đến trẻ em. Cũng trong khóa tu này, chúng tôi cũng đã được Sư Ông cho đi thăm viếng một nơi có tên gọi là Deer park.

Deer park rộng đến hơn bốn trăm mẫu đất, bao bọc bởi núi đồi hùng vĩ nhưng không kém phần thơ mộng. Deer park hùng vĩ và thơ mộng mà tôi được chứng kiến lần đầu tiên đó nay chính là Tu Viện Lộc Uyển. Năm ngày của khóa tu rồi cũng khép lại, người nào đi về nhà người nấy. Bốn người trong gia đình chúng tôi cũng trở lại cuộc sống bình thường như muôn vàn người khác. Điều đáng nhắc ở đây là trong xe trên đường về nhà, hai cậu bé nhà tôi không than phiền gì về chuyện không được xem TV trong suốt năm ngày

qua, mà đã ngạc nhiên tôi bằng câu hỏi của người con út: “Mẹ, sao mẹ không dẫn con đi dự khóa tu như vậy sớm hơn?” Tôi nghe câu trả lời: “Mẹ cũng đâu có biết là khóa tu hay như vậy, hơn nữa bố mẹ đã không có thì giờ”.

Thời gian vẫn trôi qua, cuộc sống cứ như vậy mà cuốn theo. Tuy nhiên may mắn cho gia đình chúng tôi, hàng năm cứ vào mùa hạ, Tu Viện Lộc Uyển có tổ chức khóa tu và gia đình chúng tôi lại có dịp trở lại với núi đồi hùng vĩ đầy thơ mộng đó. Lộc Uyển đã giúp tôi biết được Bụt là ai. Từ trước đến nay tôi có khái niệm về Bụt như là một vị thần linh, tôi thường hay khép nép, sợ sệt khi đến chùa và hay cầu xin những vật chất mà chính Ngài đã từ bỏ để đi tìm con đường giải thoát. Lộc Uyển đã dạy cho tôi tu tập chánh niệm, pháp môn mà Bụt đã dạy cho đệ tử của ngài ngay từ giây phút đầu tiên lúc ngài vừa thành đạo. Lộc Uyển dạy cho tôi biết thờ vào, thờ ra, dạy cho tôi biết nhận diện khổ đau, ôm ấp rồi chuyển hoá. Lộc Uyển đã dạy cho tôi sử dụng trí tuệ để không bị tri giác sai lầm đưa tôi vào đau khổ. Lộc Uyển còn dạy cho tôi quay về với hải đảo tự thân, tự mình thấp được lên mà đi, pháp môn mà Bụt cũng đã dạy cho đệ tử của ngài hôm cuối cùng trước khi ngài nhập diệt.... Lộc Uyển dạy tôi không kỳ thị. Lộc Uyển mở rộng vòng tay chào đón và ôm ấp tất cả mọi giai cấp của xã hội....

Lộc Uyển là thế đó, làm sao kể hết được? Tôi chỉ xin nói lên đây vài lời để biểu lộ cảm xúc và lòng biết ơn của tôi nhân dịp Lộc Uyển sinh nhật 20 tuổi.

CÔNG AN

Nguyễn Bích Dung - Chân Trí Tịnh

Cánh đồng hoang vắng trên đường dẫn vào Tu Viện Lộc Uyển nay đã đổi dạng thay hình, trở thành brookside với những căn nhà xinh đẹp, kín cổng cao tường. Những mái nhà lợp xúp đầy rác rưởi và vỏ đạn đồng khắp nơi trong Tu viện cũng theo thời gian mà thay hình đổi dạng, đã trở thành những tầng xá tuy đơn sơ nhưng đầy thiên vị. Khu rừng sồi trước nhà ăn của quý sư cô, lúc đó là được sử dụng như một thiên đường lộ thiên, nơi mà tôi đã được nghe Sư Ông cho bài pháp thoại đầu tiên tại Tu viện này.

Hình ảnh những ngày đầu tiên đó tại Tu viện đã cho tôi nhiều kỷ niệm. Nói đến kỷ niệm với Tu viện Lộc Uyển thì không biết bao nhiêu mà kể cho xiết. Tuy nhiên kỷ niệm lớn nhất là ngày tôi được lên Sơn cốc để nấu cơm với Sư Ông.

Đây là lời chính xác của một thầy ngày hôm đó cũng đang dự khóa tu tại Tu Viện Lộc Uyển, thầy ấy bảo tôi, “Sư Ông nói, ngày mai mommy lên nấu cơm cho Sư Ông ăn.”

Chỉ bấy nhiêu thôi, mà suốt đêm hôm đó tôi không sao tìm thấy giấc ngủ mặc dù đã sử dụng hết bữa tối mà mình đã học được trong nhiều khoá tu. Cứ nằm thao thức không biết phải nấu món gì, và phải nấu ra làm sao? Cứ hết câu hỏi này lại sang câu hỏi khác....

Cuối cùng rồi trời cũng sáng. Bao nhiêu bộ đồ mang theo đi tu học, tôi đem ra treo lên hết. Cố gắng chọn bộ nào để Sư Ông không chê lờ loẹt, vì tôi còn nhớ có lần Sư Ông có nói với tôi, “Là người tu con phải ăn mặc gọn gàng, kín đáo, không lờ loẹt.” Từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ tôi phải chọn áo quần kỹ như vậy kể cả những lần đi gặp người yêu lúc còn tuổi đôi mươi.

Chuyện đầu tiên ngày hôm đó là phải tìm cho ra ai là thị giả của Sư Ông. Biết được ai là thị giả ngày hôm đó đã là khó rồi, còn tìm được người lại là chuyện khó hơn. Đi khắp một vòng Tu viện mới tìm gặp được sư cô thị giả Nhân Nghiêm. Sư cô thị giả lúc đó đang bận hướng dẫn nhóm thuyết trình Năm Giới. Sư cô đề nghị là tôi lên Sơn cốc một mình trước, sư cô sẽ lên sau. Tuy lên trước nhưng tôi phải ngồi đợi sư cô ở cổng ngoài đầu ngõ của Sơn cốc, lúc bấy giờ biết là bao nhiêu ý nghĩ và tưởng tượng đang dồn dập nảy lên trong tôi. Ngay lúc đó sư cô thị giả cũng vừa đến. Nhìn sư cô trong chiếc áo nâu sòng, trên đầu đội nón lá, nhìn lại tôi, tôi cũng mặc bộ đồ màu nâu, trên đầu đội nón lá. Lúc đó, tôi tưởng tượng chúng tôi là hai nhân vật trong phim kiếm hiệp của Kim Dung. Đệ tử sẽ bị trở tòi trước mặt Sư Phụ. Nghĩ đến đó tôi mỉm cười. Dù có nói mấy đi nữa cũng khó mà diễn tả được tâm trạng của tôi lúc đó.

Sư cô và tôi nhìn qua cửa sổ đã thấy Sư Ông đang có mặt trong nhà bếp nhỏ hẹp của Sơn cốc.

Sau khi đánh lễ Sư Ông xong, tôi hỏi, “Dạ thưa Sư Ông cần con làm gì ạ?” Sư Ông nói, “Thầy cần con thờ.”

Nhìn sang bên cạnh, thấy rau cải, tôi vội vàng rửa tay để cắt rau. Sư Ông nhìn sang và hỏi, “Con đang làm gì đó?” Tôi trả lời, “Dạ thưa, con đang cắt rau.” Sau khi xong rau, tôi quay sang giã muối, ớt và tiêu. Sư Ông lại quay sang hỏi, “Con đang làm gì đó?” “Dạ thưa, con đang giã muối và tiêu.”

Liếc sang bên trái tôi thấy Sư Ông đang hấp món gì đó trong nồi. Nhìn Sư Ông tôi hỏi, “Dạ thưa Sư Ông muốn con làm gì nữa?” Sư Ông trả lời với giọng nói đầy tình thương, “Thầy muốn con thờ.”

Ngày hôm đó tôi học được hai món ăn của Sư Ông. Món thứ nhất Sư Ông đặt tên là “cá hấp” và món thứ hai hình như gọi là “tôm gì đó...” Sư Ông nói nhỏ quá, tôi nghe không rõ. Tôi đã biết nấu hai món này. Hai món ăn đặc biệt mà Sư Ông đã dạy cho tôi, cứ vài tháng là tôi lại nấu hai món ăn này vì tôi rất thích.

Sau buổi nấu ăn tại Sơn cốc hôm đó, mỗi lần gặp tôi là Sư Ông hỏi, “Khi nào con lên nấu cơm cho Thầy ăn?” Tôi chỉ biết trả lời bằng một tiếng, “Dạ.”

Trong khóa tu còn lại ở Tu Viện Lộc Uyển và những buổi thuyết trình công cộng sau đó, hay gặp Sư Ông ở những khóa tu ở những nơi khác, khi đối diện Sư Ông đều hỏi, “Khi nào con nấu cơm cho Thầy ăn?” Cũng như bao lần trước, tôi chỉ biết trả lời bằng một tiếng, “Dạ.”

Rồi lần gặp lại Sư Ông trong khóa tu ở Vancouver, tình cờ đối diện, Sư Ông lại hỏi, “Khi nào con lên nấu cơm cho Thầy ăn?” Lần này tôi trả lời, “Dạ thưa con đã và đang nấu cơm cho Sư Ông ăn *every day* (mỗi ngày).” Sư Ông cười.

Từ đó trở đi, mỗi lần gặp lại Sư Ông, tôi không còn nghe Sư Ông hỏi nữa. Sau lần đó, tôi mới hiểu “Ồ! thì ra đó là công án của Thầy trao cho.”

Sư Ông là thế đó. Sư Ông dạy học trò mình qua nhiều hình thái khác nhau.

2018

Cánh Cửa Vườn Nai

Trên đỉnh núi cửa tùng sao lại khép
Ngõ tâm linh sao chẳng thấy nẻo vào
Phận trầm luân nặng trĩu khối khổ đau
Thân ngã gục vì sức mòn lực kiệt
Bao khắc khoải tìm tâm đầy tha thiết
Đến non cao cầu được thấy tâm an
Giữa đất trời cửa chợt mở thênh thang
Để ngay đây hiện Đường Xưa Mây Trắng
Quay trở về thông dong nơi ngõ vắng
Ngồi lắng lòng nhìn Cam Lộ chảy tuôn
Suối uyên nguyên ngời chiếu nắng cội nguồn
Sống an nhiên nơi quê nhà tự tại
Chân địa xúc không màng chi thành bại
Rạng nụ cười vang dội khúc xuân ca
Thái Bình Dương trong vắt giọt Ma Ha
Vườn Lộc Uyển hoa Ưu Đàm rộ nở
Trăng Đầu Non trong sáng từng nhịp thở
Núi Yên Tử vững chãi mỗi bước đi
Hồi chuông đêm Bát Nhã sấm từ bi
Vàng cổ nguyệt soi cửa không không cửa...

Tri Ân Thầy

Con xin quỳ trước thập phương Tam Bảo
Cho con nói lời thành kính tri ân
Kính thưa Thầy đây lời nói thật chân
Ôn cứu độ xin tạc lòng ghi nhớ
Đành rằng trong con chân tâm sẵn có
Không người chỉ đường con biết tìm đâu
Không người dẫn lối ra khỏi rừng sâu
Con làm sao biết bên kia bờ giác
Con làm sao thấy cảnh mai tươi mát
Con làm sao nghe từng tiếng chim ca
Con làm sao quay trở lại về nhà
Đạo khúc đàn xưa tâm linh huyết thống
Nước xanh nền biển nằm yên dưới sóng
Không thấp không cao thể vốn tròn đầy
Không sinh không diệt bất động ngay đây
Thong dong rừng trúc cùng mây nhẹ bước
Hạnh ngộ Bá Nha duyên lành kiếp trước
Tử Kỳ xin nguyện ghi tiếng tri âm
Cúi đầu tạ tạ tình nghĩa sâu thâm
Con xin nguyện hứa một lòng tiếp nối.

Hồ Mộng Lan - Chân Bảo Thành

Lòng Không Bàn Về

Tâm Từ Nguyễn & Tâm Thường An

Mùng hai Tết Canh Tý năm 2020, cùng với quý đạo hữu Tăng Thân Xóm Nho, chúng con được về đón Xuân với chư vị xuất sĩ tại Tu Viện Lộc Uyển giữa lúc đất trời đang dày đặc sương mù và không khí buốt giá từ lúc khởi hành cho đến khi lên đến sát đỉnh Ấn Sơn quen thuộc, trải non một tiếng rưỡi đồng hồ trên xa lộ.

Dường như cứ mỗi lần di chuyển trên con dốc quanh co khá cao, dẫn vào khu vực bãi đậu xe gần Ni xá là tâm tư người con nào của Bụt cũng chợt bồi hồi với cảm giác nhẹ nhàng, thanh thản, sau khi tạm để lại dưới chân núi bao gánh nặng đời thường, bao ưu sầu nhân thế, để thân tâm cùng thấm đậm dần một nỗi an lạc khó tả... Tâm tư “đã về, đã tới” ấy không sao có thể trải nghiệm được ở vùng dưới kia, nơi mọi người đương còn chộn rộn với trăm ngàn nỗi lo toan, vất vả.

Bước thong dong trên những bậc gỗ dẫn vào Thiên đường nhỏ bé nhưng ấm áp tại Xóm Trong Sáng của quý sư cô, đại chúng hiện diện đông đảo, yên lặng thưởng thức bầu không khí Tết bao trùm không gian bên trong, qua những cành mai đào đơn sơ được sắp xếp thắm mỹ quanh bàn thờ Đức Thế Tôn trang nghiêm. Mọi người, thuộc nhiều lứa tuổi, cùng hoan hỷ tham dự sinh hoạt Bói Kiều truyền thống, được tổ chức tại các Thiên Viện Làng Mai mỗi khi xuân sang.

Những lời lý giải ý nghĩa của quý thầy và quý sư cô – cho mỗi phiếu ghi có hai câu, trích từ thi tập gồm 3254 dòng của tác phẩm “Truyện Kiều” nổi tiếng – mang nhiều dự đoán bất ngờ và thường ứng hợp với tâm tư người muốn “thỉnh ý” cụ Tiên Điền Nguyễn Du, bậc đại thi hào của văn học Việt Nam. Tính “tiên tri” từ đôi dòng thơ – in song ngữ, đặt bên trong phong bao đỏ, được người muốn “nghe bói” rút ra từ lòng chuông – được diễn giải qua lăng kính thâm diệu của giáo lý đạo Bụt, hẳn đã giúp đương sự và đại chúng hiện diện có cơ hội suy ngẫm về những nỗi băn khoăn, trăn trở... thường xuất hiện khi một năm mới sang, và tất cả sẽ cảm nhận được sự bình an tâm hồn khi lắng nghe các lời khuyên nhủ sâu sắc về cách xử trí sao cho xứng hợp với lối nhìn, lối nghĩ của người con Bụt khi đối diện với thử thách trong đời.

Sau đó, đại chúng di chuyển sang phòng thọ trai, yên lặng thưởng thức buổi ăn trưa với những thực phẩm truyền thống ngày Tết như bánh chưng, bánh tét, dưa món, tuy thanh đạm nhưng thật đậm đà hương vị mùa Xuân trong khung cảnh núi rừng đang rộn rã chào đón những ngày đầu một năm mới, một thập niên mới.

Kế tiếp là thời gian dành cho từng cá nhân, từng nhóm nhỏ, được tự do vãng cảnh, một dịp thư giãn cả thân lẫn tâm, cơ hội thực tập những bước chân chánh niệm, để ý thức rằng hạnh phúc nào ở đâu xa mà chính là ở đây, bây giờ. Chợt nhớ tới câu chữ đầy thiên vị của ngài Trúc Lâm Đại Sĩ (Phật Hoàng Trần Nhân Tông) trong bài “Cư Trần Lạc Đạo Phú” mà Sư Ông Làng Mai từng trân trọng nhắc tới:

“Liễu mềm hoa tốt, ngắt quần sinh tuệ nhật sâm lâm”.

Câu phú mười một chữ chữ ấy, được Sơ Tô dòng Thiên Trúc Lâm Yên Tử sáng tác tám trăm năm trước, dường như phản ánh đầy đủ bản sắc của Tu Viện Lộc Uyển tại vùng Escondido hôm nay. Đây quả là chốn “liễu mềm, hoa tốt” trong khung cảnh trời vào Xuân thì vạn vật đều ánh lên màu xanh lục tràn đầy sức sống. Cây đâm chồi, nảy lộc, hoa khoe sắc thắm mọi nơi. Trên đỉnh Đại Ân Sơn cao ngất này thì đại chúng – “ngất quần sinh” – như được trưởng dưỡng bởi những tia nắng ấm chói lọi, đầy sinh lực. Với góc độ tinh thần thì chốn này luôn giúp tỏa sáng vàng dương trí tuệ – “tuệ nhật” – khiến vườn tâm được tưới tẩm bao hạt giống lành, lớn mạnh – “sâm lâm” – vững chãi hơn bội phần.

Chốn tông lâm ấy, ở cao độ 250 mét, nằm không xa cực nam miền tây Hoa Kỳ này, đã có mặt trong suốt hai thập niên qua và sẽ tiếp tục là chốn an trú tinh thần quý báu, hiếm hoi cho cộng đồng người Việt cũng như chính cộng đồng người bản xứ. Nơi mà đại chúng thuộc mọi sắc tộc, màu da, lứa tuổi cùng nhau quay quần học tập pháp môn vi diệu Thiên Chánh Niệm, thực hành lối sống đơn giản, an lạc.

Giới thanh thiếu niên về đây tham dự các khóa tu, những Ngày Quán Niệm, được hướng dẫn nhiều phương cách thực tiễn, lợi lạc, giúp giảm thiểu các cám dỗ tiêu cực của xã hội vật chất, hướng mình theo lối sống lành mạnh và có ý nghĩa hơn. Với các bậc tráng niên, cao niên thì nhắc đến Lộc Uyển là nhắc đến nơi mang lại niềm an lạc thật sự, hạnh phúc thật sự, một khi đã chọn nương tựa Tam bảo, buông xả dần các mong cầu vật chất, những hệ lụy tinh thần, tích lũy trong bao năm tháng trôi lăn trong dòng đời vội vã, mệt nhọc.

Hai mươi năm đối với một đời người là khoảng thời gian tuy chưa phải quá dài, và chắc chắn không thể xem là ngắn ngủi, nhưng có lẽ khá đủ nếu chúng ta có dịp nhìn lại, chiêm nghiệm lại, bình thản ghi nhận các chuyển đổi của những sự kiện từng đến rồi đi...

Từ những ngày tháng 7, năm 2000, Tu viện Lộc Uyển nay đã tròn hai mươi tuổi, qua nhiều chuyển đổi lớn. Vùng đất khi xưa là trại huấn luyện cho đội cảnh sát SWAT, giờ đây đã trả lại sự u tịch

thiên nhiên cho phong cảnh núi rừng, và trở thành địa danh quen thuộc mà đại chúng tìm về ngày một đông. Nơi đem đến niềm hạnh phúc sâu đậm khi được an trú trong khung cảnh tĩnh mịch, được chia sẻ với những bước chân thiền hành “thanh thảo hoàng cung”, có ý thức trọn vẹn, và đặc biệt là cơ duyên lắng nghe những bài Pháp thoại, với nội dung chuyên chở bao tuệ giác quý báu, tựa như trăm mạch suối mát dịu giúp thanh tẩy, làm tươi mát trở lại những trái tim đại chúng dường như đang khô khan, cần cỗi dần bởi sự tranh đua gay gắt, bất tận của cuộc sống hàng ngày.

Công trình xây dựng, duy trì và phát triển để hiến tặng bao người một đại già lam âm áp, nơi chốn để trở về, mang tên Tu Viện Lộc Uyển, hẳn phải nhờ vào nhân duyên thù thắng, phước báu của chư Bụt, chư Tổ, Sư Ông Làng Mai, và nhiều thế hệ quý thầy, quý sư cô, cùng sự hỗ trợ bền bỉ của các Tăng thân xa gần và bao nhiêu người con Bụt khắp nơi.

Tiếng pháo đi đùng quen thuộc đã nổ đúng lúc 3 giờ trưa mừng hai Tết, nhắc mọi người đang tận hưởng chuỗi thời gian yên tĩnh trong không gian thanh khiết của Tu Viện là đã tới giờ Ni xá mở rộng cửa đón khách vào thăm, theo truyền thống hàng năm của Tăng thân Làng Mai. Đại chúng được dịp thăm viếng những gian phòng đơn sơ, trang hoàng thắm mỹ mang màu sắc tươi vui ngày Tết, phản ánh nếp sống tuy giản dị mà vẫn phong phú, đậm đà ý nghĩa của các vị xuất sĩ, đệ tử của Sư Ông. Khách đến thăm trao đổi những lời thăm hỏi, chúc mừng sức khỏe quý sư cô và cùng nhau thưởng thức từng tách trà thơm cùng nhiều loại bánh trái ngon ngọt, trong lúc màn sương núi đang bắt đầu giăng mờ cây cỏ của Tu Viện.

Bịn rịn chia tay vì cuộc gặp nào cũng phải tới lúc kết thúc, đại chúng từ giã ngôi nhà tâm linh quen thuộc để... hạ san, trở lại với nếp sống còn nhiều ô trọc đang chờ đợi mình ở dưới chân núi quen thuộc kia. Tâm tư khách bỗng băng khuâng, chẳng muốn rời chốn này, gọi lên cảm giác bàng bạc tiếc nuối như vừa *lặng lẽ xuất thiền*, mà cho dù *gió theo tám hướng thì lòng không bận về*, bởi lẽ chưa muốn chấm dứt quá sớm niềm hạnh phúc còn đang trào dâng.

Trên Đỉnh Trời

Vẫn Sáng Một Vàng Trăng

Đặng Văn Thành - Chân Minh Lộ

(Cảm Niệm từ bài thơ “Bên Mé Rừng Đã Nở Rộ Hoa Mai” của Sư Ông Làng Mai)

Con đi tìm Thầy
Từ lúc rừng khuya còn toả hương thơm ngát
Con đi tìm Thầy
Khi dải ngân hà còn lấp lánh giữa trời đêm
Con đi tìm Thầy
Khi sương mù còn lãng đãng chốn cổ lâm
Khi những loài chim chỉ vừa chim chíp gọi nhau thức giấc
Và tiếng chuông đại hồng vừa ngân trên đỉnh núi xa xăm
Con miệt mài tìm Thầy qua một thời niên thiếu
Khi thấy cuộc đời quá nhiều nỗi khổ đau
Quê hương khói lửa lan tràn trên mọi nẻo
Bởi huynh đệ tương tàn không biết thương nhau
Thầy ở nơi đâu, con chưa từng được biết
Nhưng trong tiềm thức, con thấy Thầy ẩn hiện khắp nơi nơi
Nên dù phải dấn thân trên vạn nẻo phương trời
Con quyết tâm vẫn phải lên đường
Trong tĩnh lặng con đốt nén trầm hương
Qua Thế Tôn con biết Thầy đang chờ đợi con một lần hạnh ngộ
Thầy đang ở đâu?
Có phải Thầy đang gọi con trong từng giây từng phút
Qua tiếng chuông chùa ngân lên từ thung lũng xanh lam
Hay qua tiếng nhạc vi vu giữa rừng thông cao vút
Dường như bóng Thầy đang ẩn hiện trong rừng mai khóm trúc
Con đã miệt mài trên từng trang kinh tụng

Mong tìm bóng hình Thầy trong huyền nghĩa sắc không
Nhưng những lời Bụt dạy dường như con chưa hiểu đúng
Nên chỉ thấy mình thêm tâm thức mộng lung

*

Trong những phút giây diệu kỳ
Con đã từng nằm mơ, một kiếp xưa làm thị giả của Thầy
Trên bước đường hành hương
Đem diệu pháp reo rắc khắp nẻo đường
Qua những vùng đất khô cằn sỏi đá
Vượt đại dương u trầm giữa trời mênh mông biển lạ
Thiền hành qua chốn kinh thành nhộn nhịp xa hoa
Vân du đến những ngôi cổ am trên núi cao hiểm trở
Có lúc thầy trò ta dừng chân bên gốc thông già
Ngồi vui chơi với thú rừng hoang dã
Và dõi mắt theo những cánh hạc trắng bay
Tự do thảnh thơi giữa bầu trời xanh rộng
Thầy đã dắt con qua cánh rừng thu khi gió trời lồng lộng
Dạy con bài học vô ngã vô thường bằng những chiếc lá thu muôn sắc màu đỏ thắm
Đưa con đến những dãy núi xa tít chân mây, khuất chốn bụi trần
Ngồi tĩnh tọa trong hang sâu giữa trời đông tuyết lạnh
Qua bếp lửa sưởi ấm đêm thâu và những ngọn nến lụi tàn
Thầy khai mở cho con tuệ giác không sinh không diệt của chân không diệu hữu
Con đã theo Thầy trở về lại cố hương chốn cũ
Qua những vùng ruộng nâu thơm mùi lúa chín
Ngắm Trường Sơn hùng vĩ một màu lam
Leo lên núi Yên Tử
Thăm thiền thất xưa giữa Am Mây Ngủ
Ngồi yên nghe tiếng chuông đại hồng
Thấy lòng mình thật mênh mông như biển rộng
Con đã ngồi tĩnh tâm ngắm mặt trời đang lặn
Đợi đêm về thưởng thức ánh trăng lên.

*

Rồi nhân duyên đưa con rong ruổi trời viễn xứ
Một buổi mai tình cờ lang thang trên phố sáng

Con bắt gặp cổ thư “Ý Thức Em Mặt Trời Tỏ Rạng”
Trong tĩnh lặng giữa đất trời
Con chợt phát hiện ra
Hơi thở mình kỳ diệu
Sâu thẳm trong tâm thức mình con chợt hiểu
Hiện Pháp này sẽ mang lại hạnh phúc an vui
Trong một thoáng con chợt bừng tỉnh thức
Thấy Thầy hiển hiện trên từng dòng chữ, từng trang kinh ngọc
Và con tìm lại được mình, thấy diện mục chính con
Cuối cùng con đã gặp Thầy trên đỉnh Kim Sơn
Thầy ngồi đó nhìn con hai mắt sáng
Với nét cười mừng hạnh ngộ thoáng trên môi
Bài pháp đầu tiên, giờ phút tuyệt vời
Con đã mở hết lòng tiếp nhận diệu âm
Đưa cao cánh sen vàng, Thầy khai mở sơ tâm
Soi sáng cho con lối trở về chân như tuyệt hảo
Lời Tâm Kinh xưa con từng tụng, nhưng chỉ hiểu mông lung
Chợt một phút oà vỡ tung nghĩa kinh uyên áo
Hạnh phúc dâng trào làm mắt con ngấn lệ
Con đã cùng Thầy thiền hành giữa rừng thông vi vu trong gió nhẹ
Ngồi thiền trên đỉnh núi như Bụt ngồi trên Linh Thứu thuở xưa
Đối diện Thái Bình Dương xanh biếc u trầm xa thẳm
Giữa biển sương mù huyền ảo sáng tinh mơ
Không nói một lời nhưng Thầy đã ban bao pháp thoại
Đời chợt diệu kỳ trong phút giây hiện tại
Khi nào phiền rơi ta tìm lại được tâm an
Con đã hân hoan trở về dưới chân Thầy
Nơi chốn núi rừng, xa hẵn kinh thành ánh sáng
Gặp con về, Thầy dang hai tay chào đón
Với nụ cười tỏa chiếu ánh từ bi
Thầy trò ta đã ôm nhau thật lâu cho thời gian dừng lại
Con đã cùng Thầy công phu khuya sớm
Và thường thức những cội mai vàng bên mé rừng nở rộ mỗi mùa Xuân
Thầy nhắc con nhớ lại mỗi tức duyên xưa

Và ước nguyện sẽ theo Thầy trên vạn nẻo đường
Dù gặp phải gian nan trong băng tuyết gió sương
Hay phải rong ruổi vạn dặm trường xa nơi phương trời lạ
Vẫn tinh tấn giúp mọi người lên đường chuyển hóa
Cho cuộc đời nhẹ bớt những nỗi khổ niềm đau
Diệu âm Thầy đã vang vọng khắp năm châu
Thư pháp của Thầy
Những nét chữ tinh thức trăng sao tuyệt vời trên dòng thơ màu nhiệm
Giúp mọi người tỉnh giấc ngủ thiên thu
Những người con Thầy với những chiếc áo nâu
Đã có mặt trên khắp quả địa cầu
Từ vùng đất đầy ánh sáng Paris, London, Rome, Berlin, Amsterdam
Đến thành phố của những Thiên Thần hay kinh đô New York tráng lệ
Qua Tokyo, Seoul, Sydney, Taipei hay Hương Cảng
Thầy đã trở về bên tổ đình xưa Từ Hiếu
Đem diệu pháp gieo trồng nơi quê hương Việt Nam yêu dấu
Con của Thầy dù nói nhiều ngôn ngữ
Nhưng tất cả đều biết tìm về Hiện Pháp nhiệm màu

*

Hạnh phúc bên Thầy con tưởng sẽ dài lâu
Nhưng hạt giống lắng tử trong con bùng thức giấc
Lôi kéo con về nơi cát bụi trần gian
Con lại bỏ Thầy rong ruổi chốn mây ngàn
Lại lang thang làm thân cùng tử
Thầy lắc đầu ôm con với những lời nhắn nhủ
Biết rằng con phải phải sạch bụi hồng, trả hết nghiệp kiếp xa xưa
Ra đi rồi con mới thấy bơ vơ
Khi ràng buộc mỗi ngày thêm thắt chặt
Và khổ đau hiển bày nhiều khôn mặt
Có khi con tưởng mình đang nằm trên sa mạc nóng
Hoặc cô đơn trong mưa lạnh vô tình
Bị nhận chìm trong vực tối vô minh
Tưởng chừng như sẽ không bao giờ tìm ra ánh sáng
Trong những phút giây tuyệt cùng hoạn nạn

Con nghe pháp âm Thầy qua nhịp đập con tim
Và cảm nhận năng lượng tình thương Thầy vỗ về an ủi
Con nhận ra Thầy trong vàng mây bạc thanh thoi
Hiển hiện giữa bầu trời xanh bao la bát ngát
Trên giọt sương huyền diệu long lanh trong nắng
Và nụ hoa vàng bên sườn núi cheo leo
Trong tiếng chim hót chào bình minh buổi sớm

*

Theo hơi thở con tìm đường về cõi sáng
Nghe diệu âm Thầy qua những lời kinh
Con lại thấy tâm hồn mình dịu mát bình yên
Biết gần Thầy mới tìm được hạnh phúc uyên nguyên
Con lần mò theo lối cũ, trở về chốn non xưa
Nằm lặng lẽ bên cửa tùng đôi cánh khép
Giữa đêm khuya tĩnh lặng đầy ngập ánh trăng sao
Những vì sao con biết đã có mặt từ muôn kiếp
Như ngàn hoa đặng lấp lánh vang lên bài hợp tấu, thức tỉnh vạn tinh cầu
Sáng nay nắng xuân rực rỡ muôn màu cho ngàn hoa khoe sắc thắm
Vói tràn ngập tình thương, Thầy đưa con về thiền thất
Lại được ở bên Thầy, con trân quý từng phút giây miên mật
Nhân duyên đến, Thầy trang trọng trao ngọn đèn chánh pháp
Nhắc nhở con giữ gìn chí nguyện truyền đạt Hiện Pháp đến mọi loài
Cho ánh đèn tuệ giác vẫn tiếp tục sáng hoai
Trong thiếu nhi, tuổi trẻ và màu Lam Gia Đình Phật Tử
Để Phật pháp mãi còn lưu chuyển cho thế hệ ngày mai
Trong niềm hạnh phúc tràn đầy
Con chợt nhận ra Bụt, Thầy và Tăng thân đã có mặt trong con từ vô thỉ
Thầy thật chưa từng rời con nửa bước
Con chưa từng xa Thầy dù trong một khoảnh khắc của nhịp đập con tim

*

Đêm lắng sâu con ngồi đây nơi chốn cổ am
Trên mặt hồ bóng trăng hiện tròn đầy lung linh tuyệt đẹp
Giọt sương nào chợt rơi xuống làm tan đi bóng nguyệt
Nhưng trên đỉnh trời vẫn sáng một vầng trăng.

2019

Ôê Chùa Lộc Uyển

Nắng ươm vàng cả núi đồi,
Đại hồng giục già về thôi hỡi người
Dừng đi rong ruổi suốt đời
Vườn tâm hoang phế, toi bời cỏ hoa
Thôi từ nay hết bôn ba
Vun trồng chăm sóc, một nhà trước sau
Về nương pháp Bụt nhiệm màu
Sống đời tri túc làm giàu hiểu, thương
Rong chơi cõi tịnh ngoại phương
Đò qua bến giác, vô thường lo chi.
Khi giận đừng nói năng chi
Không làm, không nghĩ, sự gì xấu thêm
Quay về hơi thở không quên
Thiền hành nhẹ bước, an nhiên ngoài trời
Ngồi thiền như thể ngồi chơi
Tâm hành buồn giận ta thời nhận ra
Nhìn sâu sự việc như là
Không thêm, chẳng bớt, khác nào trong gương

Hiểu rồi nên chỉ có thương
Giận hờn buông hết, tìm đường giúp thôi.
Nắng ươm vàng cả núi đồi,
Thôi về Lộc Uyển, học đời hiểu thương
Hai mươi năm, một nẻo đường
Lối về Yên Tử, tỏ tường ý tâm
Thiền đường ngồi thật vững thân
Thái Bình Dương đó bao lần ngồi chơi
Trăng Đầu Non có thành thơ?
Mà sao bảo tháp rạng ngời Giác Thanh
Vườn Tròn chỉ một khúc quanh
Tiếng cười con trẻ sao thành vần thơ?
Trong Sáng, Vững Chãi, đơn sơ
Thiền hành chậm bước, ngân ngơ dấu giày
Vườn tâm gieo hạt đêm ngày
Từ bi, trí tuệ, nơi này nở hoa
Hai mươi năm chợt thoáng qua
Thầy trò, huynh đệ, bao la nghĩa tình
Ngôi chùa, mái ấm tâm linh
Hai mươi năm nữa, tâm bình, thể an.

Bùi Hùng – Chân Bảo Hải

Nhớ Mùi của Lộc Uyên

Anh Thư

Thấm thoắt mà đã bảy mùa hè liên tiếp gia đình chúng con về Tu Viện Lộc Uyên tham dự khóa tu gia đình trong niềm vui rộn ràng như đi lễ hội. Lúc đó con gái của chúng con được sáu tuổi và con trai được chín tuổi. Bà ngoại cũng khăn gói lên núi tu chung với trẻ con! Tuy không hiểu tiếng Mỹ nhưng bà cũng rất siêng năng lên thiền đường nghe Pháp thoại vì đã có máy đeo tai để nghe quý thầy, quý sư cô thông dịch sang tiếng Việt.

Con nhớ mãi bài học vỡ lòng là sáu câu thần chú về sự có mặt đích thực cho nhau và nhận diện sự có mặt của người thương. Đơn giản thế thôi mà sâu sắc vô cùng. Khi trở về nhà sau khóa tu, con cũng chưa dám chắc mình có thể áp dụng sáu câu thần chú được hay không nữa. Nỗi băn khoăn ấy rồi cũng bị gác qua một bên vì cuộc sống bận rộn hàng ngày. Cho tới một hôm con bất chợt nhìn thấy con trai ngồi chơi bên cạnh em gái mà vô cớ lấy ngón tay đẩy mạnh vai em làm cho em đau như là đang giận em chuyện gì vậy đó. Thường thì phản ứng tự nhiên của một người mẹ là sẽ bênh vực đứa con nhỏ hơn vì nghĩ em còn nhỏ phải nhường em, rồi sẽ quay sang la hoặc phạt đứa lớn vì ăn hiếp em. Nhưng không hiểu vì sao lúc đó con lại tự hỏi mình: “Chuyện gì đang xảy ra vậy? Mình biết rõ con trai của mình là một đứa trẻ rất ngoan từ bé mà sao bây giờ lại cư xử với em gái không dễ thương như vậy?” Lòng con thật buồn - đó là cảm xúc đầu tiên xuất hiện trong tâm thức. Rồi con lại tự hỏi mình: “Phải làm gì với nỗi buồn này đây? À, sáu câu thần chú đâu rồi?” Tự

nhiên con như bừng tỉnh khi thầm đọc: “Darling, I know you suffer and I’m here to help”. Thì ra con trai của con đang bị sự ganh tỵ chiếm ngự tâm hồn nhỏ bé của nó, mà con lại chính là người đã làm cho hạt giống ganh tỵ ấy lớn lên vì sự quan tâm chăm sóc không khéo léo của mình dành cho hai con!

Bắt đầu từ hôm ấy vợ chồng con phải đổi vai cho nhau, con trở lại việc xoa lưng cho con trai và hát “Breathing in, breathing out” ru con trai ngủ như lúc trước. Còn chồng con thì nằm dỗ dành con gái ngủ, và cũng may là con gái không thức mắc để đòi mẹ! Mỗi lần nhìn lại những ngày tháng ấy, lòng biết ơn trong con lại dâng lên và con biết mình thật may mắn đã được học pháp môn chánh niệm mà Sư Ông đã hết lòng hướng dẫn suốt bao nhiêu năm tại xứ người để ngày hôm nay gia đình chúng con luôn sống trong đầm ấm và duy trì được truyền thống. Chúng con rất vui và an lòng vì hai con của chúng con rất thương yêu nhau.

Con có niềm tin vào ông bà tổ tiên huyết thống đã gieo trồng hạt giống “Bụt” trong chúng con và trong các con của chúng con vì hai em rất thích về Tu Viện Lộc Uyên. Nếu vài tháng mà chúng con không có thời gian gian đem hai cháu về Tu viện thì chúng nói với con là: “Mom, I miss Deer Park!” Cái lý do thật là trẻ thơ mà rất “Zen” là: “I miss the smell of Deer Park!” (con nhớ mùi của Lộc Uyên). Con cứ thắc mắc hoài vì sao mình không có được cái “nhớ” ấy, mà mình phải cần có một đối tượng gì đó để “nhớ”. Tâm của trẻ con trong sáng như thế đó!

Hoa trái của sự thực tập tuy không tinh tấn lắm nhưng cũng đủ làm cho cuộc đời này thật đẹp để vui sống! Đó là món quà sinh nhật vô giá mà con được nhận từ hai con, chính là một cái hẹn để Làm Mới, “Beginning Anew”. Trái tim của cả ba mẹ con đã mở rộng để đón nhận những niềm vui, sự biết ơn hòa quyện chung với những giọt nước mắt sung sướng vì đã được lắng nghe và được nói những điều sâu sắc nhất trong lòng của mình để hiểu nhau hơn và thương nhau với tình thương đích thực. Kết thúc buổi Làm Mới dài bốn giờ là thiền ôm giữa mẹ và con trai, mẹ và con gái, rồi cả ba mẹ con cùng ôm nhau. Đây là giây phút hạnh phúc!

Mùa hè năm ngoái là lần đầu tiên cả hai con của chúng con tham dự ba khóa tu liên tiếp trong ba tháng hè: khóa tu gia đình, teen camp và khóa tu tiếng Việt. Tham dự khóa tu gia đình là vì con gái muốn vào Tweens trước khi chính thức là teen để tham dự teen camp cùng với anh trai. Khóa tu tiếng Việt là để có mặt cho mẹ và bà, thể thôi. Con rất lo là chúng sẽ bị “bội thực” vì đi khóa tu nhiều quá. Sự lo lắng của con đã không cần thiết, vì thời khóa tu tập rất khác cho từng khóa tu nên các cháu rất thích thú và lại có thêm bạn mới nữa. Thật lòng mà nói, con cảm nhận được năng lượng bình an của quý thầy, quý sư cô và đại chúng cùng với không gian thanh thản của núi rừng Lộc Uyển đã tưới tẩm những hạt giống an lạc trong các cháu để chúng có thể tận hưởng ba khóa tu mà không hề chán. Có một sự việc đáng ghi nhớ xảy ra cho con trai của chúng con là cô bạn gái cũng

muốn đi teen camp chung, khiến cho con trai của con vô cùng lo lắng nói với con là: “Mom, I’m so stressed out now!” Sao lạ vậy, phải vui mừng mới đúng chứ, sao lại bị căng thẳng! Đó là suy nghĩ trong lòng của con. Sự thật là sao? Con trai của con tiếp tục tâm sự nỗi niềm: “Mom, Deer Park is my second home! If she rejects Deer Park after joining teen camp, what should I do?” (Mẹ ơi, Lộc Uyển là gia đình thứ hai của con. Nếu bạn gái của con từ bỏ Lộc Uyển sau khi tham dự khóa tu thì con sẽ phải làm sao?) Trái tim của con tràn đầy lòng thương cảm vì con trai của mình đang đối diện với một thử thách lớn lần đầu tiên trong đời. Con chợt nhớ đến câu thơ của Sư Ông tặng cho một sư cô nhỏ tuổi: “Con đừng lớn nữa. Thầy đừng đi”! Con biết con không thể hiểu đúng ý thơ gửi gắm của Sư Ông cho sư cô đó, nhưng sao tâm trạng của con lúc ấy phù hợp với câu thơ này quá. Tâm trạng buồn vui lẫn lộn trong con, buồn vì thương con trai nhưng vui vì con trai rất trân quý cuộc sống tâm linh nên đã chọn Tu viện là ngôi nhà thứ hai của mình. Nhìn cho rõ thì niềm vui lớn hơn nỗi buồn rất nhiều.

Sự căng thẳng của con trai là vì lo không biết trong sáu ngày ở Tu viện tham dự teen camp bạn gái có buồn có nhớ nhà không, có hòa mình với các bạn trong gia đình và các bạn chung lều không, có nhớ cái phone không, có ăn chay được không, có dậy sớm được không... hay vài ngày là xin về nhà rồi sẽ không bao giờ muốn về Tu viện nữa. Vì niềm vui lớn ấy đã cho con nhiều năng lượng chánh niệm để khuyên con trai là: “Do you

remember Su Ông's calligraphy 'Be beautiful, be yourself'? Your positive energy, your stillness, your freshness will be a good source for her to overcome any challenges that may happen" (Con có nhớ thư pháp của Su Ông, "Hãy là con người đẹp. Hãy là chính mình" không? Nguồn năng lượng tích cực của con, sự yên bình và tươi mát của con sẽ giúp bạn vượt qua bất cứ thử thách nào có thể xảy ra). Để ủng hộ con trai, con hứa mỗi tối khi ngồi thiền ở nhà sẽ gửi năng lượng lành cho hai anh em và bạn gái. Con tin rằng khi mình hết lòng với sự thực tập thì mọi việc sẽ tốt đẹp thôi. Ngày Chủ Nhật cuối khóa tu, hai vợ chồng con cùng mẹ của người bạn gái về Tu viện đón các con, tâm con thật dao động nên khi gặp được con bé là con hỏi liền: "Are you planning to come back next year?" Với một gương mặt rạng rỡ tuy hơi mệt, con bé trả lời: "Sure, I will." Con đã ôm con bé và nói: "Thank you! I'm so happy for you!"

Năm nay quý thầy, quý sư cô và các Tăng thân địa phương vui mừng tổ chức các khóa tu kỷ niệm ngày "Em 20 tuổi". Lòng con thật tràn đầy lòng biết ơn khi được hỏi "cảm nghĩ về Tu Viện Lộc Uyển". Tu Viện Lộc Uyển không chỉ đơn thuần là một tu viện, mà hơn cả một tu viện nữa. Bắt đầu từ năm 2019, khóa tu gia đình hàng năm được tổ chức cả hai khóa, chỉ cách nhau có một tuần lễ thôi. Trẻ em và thanh thiếu niên về Tu viện tu học thật đông vui với những khuôn mặt thật dễ thương và ngây thơ làm cho các con của con được vui chơi trong tình bạn trong sáng, hiền hòa. Tu viện là nơi ôm ấp, uơm mầm chánh niệm trong trẻ thơ bằng những bài thiền ca thiếu nhi thật ý nghĩa, bằng những buổi leo núi hăng hái để cùng đại chúng ngắm mặt trời lặn, bằng những tác phẩm nghệ thuật lượm lặt từ hoa lá trong vườn, bằng những buổi trồng cây để tiếp xúc với thiên nhiên, bằng những buổi tối nằm dài trong thiền đường để nghe hương dẫn thiền buông thư, bằng những buổi tối Be-in đầy ấn tượng, bằng những buổi Làm Mới với cha mẹ trong nụ cười lẫn những giọt nước mắt từ trái tim, và nhất là bằng tất cả tấm lòng thương yêu, kiên nhẫn của quý thầy, quý sư cô cùng với lòng nhiệt tình của các Tăng thân làm thiện nguyện viên nữa. Mỗi sáng sớm tinh sương khi mặt trời vừa ló dạng là đầu đó đã có tiếng cười nói trong trẻo của trẻ con. Sau buổi ăn sáng là trẻ con tung tăng theo quý thầy và quý sư cô trong nhóm của mình như là đi đến lớp học, làm cho con được sống trong không khí làng quê ở Việt Nam ngày xa xưa. Hình như con nít cũng thích sống theo kiểu làng mạc của ông bà tổ tiên, nên hàng năm số lượng trẻ em về Tu viện càng tăng trưởng. Điều hạnh phúc nhất là mỗi buổi pháp thoại, trẻ con và thanh thiếu niên đều được ngồi gần thầy hoặc sư cô để nghe pháp thoại dành cho chúng trong 30 phút đầu và rồi đến ngày cuối khóa tu những câu hỏi của các em lại được ưu ái trả lời trước. Sự yêu quý ấy của các thầy và các sư cô dành cho thế hệ trẻ qua các khóa tu chính là sự tiếp nối Su Ông.

Con vẫn nhớ mãi ngày đầu tiên đặt chân đến Tu viện, con vô cùng ngạc nhiên khi các vị xuất gia xưng "con" với thiền sinh, rồi con lại được thấy một nhà bếp thật "không náo nhiệt" là vì chính quý thầy và quý sư cô nấu ăn cho thiền sinh! Ôi, con cảm thấy mình có phước quá chừng! Con chưa bao giờ nghĩ rằng trong cuộc đời này con lại có một duyên lành đến được một Tu viện mà bữa cơm do chính quý thầy quý sư cô nấu bằng tình thương và sự thực tập chánh niệm như vậy. Lộc Uyển là nơi nương tựa để con có đủ vững chãi để nhìn sâu vào sự thực tập hàng ngày của mình, để con chấp nhận và thương chính mình nhiều hơn. Có làm được như vậy thì con mới có thể là một người mẹ, người vợ, người con dễ thương trong gia đình.

Mỗi khóa tu là một chuyển hóa mới trong con.

Mỗi lần về Tu viện là một phần thưởng con dành cho chính mình.

Hoa

Lá

Hồn

Con

Đỗ Thùy - Chân Lạc Tuệ

Tôi xin viết lại những chuyển biến trong đời mình từ khi tôi về tham dự khóa tu đầu tiên tại Tu Viện Lộc Uyển vào năm 2005 đến nay.

9/21/2005 - 10.30 sáng

“Mẹ ở lại hay về?” Giọng con gái tôi vọng ra từ trong xe, có vẻ mất kiên nhẫn.

Chiếc xe còn nổ máy, khói xe và tiếng máy làm khuấy động sự tĩnh lặng và hương thơm của núi rừng Lộc Uyển, nhưng tôi nào hay biết! Đầu óc còn bất ưng ý vì Sư cô tri khách không thể đổi phòng cho tôi, với lý do “phòng không đủ tiêu chuẩn” theo đòi hỏi của tôi, nhất là chữ “retreat” theo cái hiểu của tôi. Tôi chưa bao giờ đi retreat tâm linh, chỉ đi retreat business, nên mới xảy ra cố sự! Nhưng ân tượng đầu tiên

làm tôi ngần ngại đến chừng sốt là sao lại có người dễ thương và kiên nhẫn đến vậy? Tôi bị lôi cuốn bởi đôi mắt trong veo cùng giọng nói ngọt ngào của sư cô tri khách rất trẻ: “Xin cô hoan hỷ mỗi lần Sư Ông con sang mở khoá tu phòng rất hiếm, có nhiều người phải ngủ trong lều hay phải đợi trong waiting list”. Trời ơi chữ “con” ngọt ngào làm sao! Tôi không còn ý định đòi tiền lại, cuối năm trừ thuế vậy. Tuy nghĩ thế nhưng bạn ơi! Nhiệm màu nào đã khiến tôi kéo vali ra khỏi xe, tôi còn đưa phone cho con, dặn trưa Chủ nhật lên đây đón kéo đi lạc như sáng nay. Khóa tu với chủ đề “Lắng nghe để hiểu. Nhìn kỹ để thương” bắt đầu từ ngày 21 cho đến ngày 25 tháng 9, năm 2005 đã thay đổi cuộc đời tôi như thế nào? Mời bạn nghe nhé.

Không ưng ý với căn phòng cùng mấy chiếc giường tầng vì phải ở chung với các cư sĩ khác, nên tôi đi lang thang trong núi rừng Lộc Uyển. Càng đi tôi càng cảm thấy thú vị như tìm lại được điều gì mình đã bỏ quên, sau này tôi mới hiểu đó là năng lượng lành của quý thầy quý sư cô cùng muôn loài thú vật và cây cỏ sống chung tại Đại Ân Sơn này. Nhờ đi lang thang tôi xin được hai túi VHS băng giảng của Làng Mai vì Làng đang chuyển qua hệ CD. Tôi cũng không biết các băng VHS đó nói về gì nhưng vì “free” nên xin mỗi đề mục một cuốn băng. Ngờ đâu cuốn “Chuyển rác thành hoa” như những giọt nước giếng thơm trong nhỏ xuống cổ họng khô khát của tôi từ bao năm qua. Tôi thích làm vườn, nào hoa đào, hồng, bưởi... mà lại thật sự không hề biết gì về đất tâm đầy cỏ dại của mình, cũng như sự màu nhiệm của Đất Mẹ, hèn chi “hoa lá hồn tôi khô héo”. Tôi được nghe trong bài Sám Pháp Địa Xúc:

Một khi con đi vào địa xúc

Hoa lá hồn con rồi sẽ tốt tươi.

Những ngày trong khóa tu tôi như lạc vào một thế giới không thật. Ai cũng vui vẻ nhưng trang trọng. Ăn cơm trong yên lặng nhưng không nhàm chán. Thời khóa theo chuông nhưng không máy móc. Tôi thấy không ai hỏi hủ, như không có gì để làm mà cũng không cần phải đi đâu. Tôi thấy Sư Ông nhỏ nhắn, tao nhã, đi đứng nhẹ nhàng như làn gió mát. Trước 1975, tôi đã đọc vài cuốn sách Người viết, lời văn trong vắt, có lẽ duyên chưa đủ nên đọc là đọc, tuy hay nhưng rồi... để đó thôi.

Trong khóa tu, tôi cũng thọ giới vì... ai cũng thọ, sợ quê nên làm theo nhưng hoàn toàn không ý thức gì cả. Sau khóa tu, tôi về nhà lần lượt xem hết các băng giảng. Trời ơi! Một gia tài! Một bảo vật! Liều thuốc tiên! Thôi nhé từ nay thôi làm thân cùng tử. Tôi còn đặt mua hết sách của Sư Ông viết do Lá Bối xuất bản. Tôi tràn đầy hạnh phúc với những bảo vật này. Tôi nhận ra sự trống vắng, vô nghĩa của đời sống, dù lúc đó con cái đã lớn, công việc khá tốt. Tôi vào ra đọc sách, nghe băng giảng, chơi trong vườn như chưa bao giờ được chơi, chưa bao giờ được nhìn từng ngọn cỏ nụ hoa. Ai không biết tưởng tôi bị trầm cảm vì... tôi không còn thiết tha công việc, tôi sợ phone. Đâu ai biết tôi đã tìm ra một tình yêu bất diệt. Tôi tìm được Thế Tôn. Tôi tìm ra tôi.

4/2006

Rồi chuyện gì đến phải đến! Tôi xách vali sang Làng xin xuất gia.

Tôi được Sư Cô Chân Không phỏng vấn và được Sư cô từ chối vì tôi quá tuổi. Buổi gặp rất ngắn, Sư cô chỉ hỏi: “Tại sao em muốn xuất gia?” Tôi trả lời rất

ngắn: “Em thích chương trình Hiếu và Thương của Làng”. Sư cô cười nhẹ và bảo tôi: “Là cư sĩ em làm việc đó được, và vẫn tu được, lại giúp được Tăng thân nhiều cách vì em không bị kẹt vào chiếc áo người tu”. Lời Sư cô dạy như một sợi dây êm ái nhẹ nhàng gắn bó tôi với Lộc Uyển. Tôi rất ngại lái xe đi đó đây nhưng chưa bao giờ ngại lên Tu viện Lộc Uyển, đi về mất cả hơn hai giờ nếu không kẹt xe. Trên đất này, tôi nhớ từng con dốc, từng góc sỏi, lá sage thơm đặc sản của Lộc Uyển.

6/2006

Rồi chuyện gì đến phải đến! Tôi quyết định về hưu!

Con trai tôi trong quân đội lo lắng liệu mẹ có đủ tiền sống? Tôi làm nghề tự do nên phải chờ cả mười năm nữa mới có tiền già. Tôi chỉ biết là mình không muốn phí thì giờ nữa. Có lẽ tôi ném được chút vị của pháp lạc. Tôi thấy mình giàu có hơn những ngày lao nhọc kiếm tiền. Tôi thật sự là người làm vườn biết săn sóc đất tằm và vườn hoa. Tôi không còn chạy trốn khổ đau qua công việc.

Đến Lộc Uyển, tôi khám phá ra sự bình đẳng của truyền thống Làng Mai. Tôi ngạc nhiên thấy thầy N. hôm qua trong đội dọn rửa, nhưng hôm nay ngồi trên pháp tòa cho Pháp thoại. Rồi sư cô bé nhỏ như học trò nhưng làm trưởng nhóm nấu ăn cho hơn 1000 người ăn, ba bữa mỗi ngày. Nơi đây thiên sinh chúng tôi được quý thầy quý sư cô săn sóc từng miếng ăn, ngay cả giấc ngủ qua thiền buông thư. Ngạc nhiên nữa là có quý thầy quý sư cô Tây phương nói tiếng Việt và thích ăn phở hơn ăn pasta. Có lần tôi khóc như trẻ thơ với một sư cô mà tuổi đời trẻ hơn con gái tôi. Trong căn nhà tâm linh của tôi, tứ chúng thật sự có mặt cho nhau.

2007-2013

Đây là những năm tôi được nuôi dưỡng tròn đầy nhất. Quý thầy quý sư cô đã mang Pháp thân của Sư Ông về Lộc Uyển, tôi được học ăn học nói học gói học làm. Học có nụ cười tươi, đôi mắt sáng, nói năng từ tốn. Hơn nữa, nơi đây tôi học làm mà như không làm, chơi mà như không chơi, tu mà như không tu. Tất cả như một đàn ong chăm chỉ mang hoa cùng nắng làm mật ngọt hiến tặng cho đời. Còn gì đẹp hơn hình ảnh nón lá, áo nâu bay trong nắng sáng mưa chiều qua làn sương mỏng bên núi rừng Lộc Uyển? Tôi về lại phố thị, cũng nón lá áo nâu. Tôi hành diện đội chiếc nón lá Việt Nam. Có bạn Tây phương nào tò mò hỏi về chiếc nón lá, tôi lại có dịp nói về tính đa dụng của nón lá và tôi còn mời họ lên Lộc Uyển để thỉnh nón. Tôi mỉm cười thú vị khi so sánh con kén thoát mình thành bướm đẹp tuyệt vời bay cao, chiếc nón lá đơn sơ dân dã thành thời trang quốc tế mỗi khi Thầy tôi cùng tăng đoàn đi hoằng pháp cùng khắp châu Á, châu Âu! Tôi trân quý chiếc áo nâu màu của đất, khiêm cung màu áo vách núi, như nhắc nhở tôi sống giản dị tri túc.

Mỗi khi Sư Ông về Lộc Uyển hướng dẫn các khóa tu, tôi đều xin làm staff, hướng dẫn các thiền sinh khác làm việc giúp quý thầy quý sư cô. Đó là những ngày chúng tôi nuôi nhau trong tương tức. Tôi thấy mình trong các bạn thiền sinh mới, cũng có những đòi hỏi như tôi ngày xưa. Có hiểu mới có thương. Tôi không có đôi mắt trong veo của sư cô tri khách năm nào nên phải dùng hết “duyên dáng” hiến tặng, cầu mong họ mang được chút an lành về may vá lại những rách nát của cuộc đời. Thầy tôi dạy “hiến tặng là hạnh phúc”.

Có một câu chuyện vui rất nuôi dưỡng khi tôi phụ văn phòng ghi danh năm 2013. Một thiên sinh gọi nói: “Tôi ghi danh rồi nhưng xin hủy vì tôi dị ứng với nước tương”. Nghe tôi giải thích, cô không hủy khóa tu nhưng muốn xin nói chuyện với đầu bếp! Tôi phải giải thích rằng quý thầy quý sư cô thay phiên nhau nấu ăn, và nấu với tình thương và năng lượng lành mà cô không thể tìm được trong nhà hàng. Rồi trong ngày cuối cùng của khóa tu, cô tìm gặp tôi, khuôn mặt rạng ngời. Cô nói: “Tôi còn dị ứng với nước tương, nhưng tôi không còn dị ứng với khổ đau nữa. Bây giờ tôi có thể mời khổ đau ra để ôm ấp lấy em”. Lúc đó tôi mới thấm tại sao Sư Ông cùng quý thầy quý sư cô đi mở khóa tu không ngừng nghỉ, dù rất vất vả.

10/2009

Chuyện gì đến phải đến! Tôi bán nhà, nơi tôi đã sinh sống từ những ngày mới nhập cư đất nước này vì tôi muốn được gần Tăng thân hơn. Tôi xin cảm ơn Tăng thân Xóm Dừa (TTXD) đã chấp nhận tôi từ những ngày đầu tiên về Tu Viện Lộc Uyển. Tôi nhớ chị Cả của TTXD luôn “bắt” tôi tu. Chị còn nhắc tôi: “Tu sao cho tròn như hòn đá lăn đâu cũng được”. Hòn đá đến nay tuy chưa tròn nhưng đã bớt ít nhiều các góc cạnh.

10/2010

Biến cố xảy ra trong gia đình! Tôi như thuyền trưởng mới ra khơi lần đầu, đôi lúc tưởng như bị sóng gió nhận chìm. Cuối cùng tàu cũng về bến bình an. Nhờ những ngày rong chơi trên Lộc Uyển, niềm tin tâm linh của tôi được Thầy tưới tẩm. Thơ của Thầy đã cứu sống biết bao người trong tuyệt vọng:

“Đêm qua được tin anh gục ngã nơi chiến trường

Nhưng sáng nay trong vườn tôi vô tình một đóa tường vi vẫn nở”.

Viết về Lộc Uyển mừng ngày Tu viện hai mươi tuổi, kể sao cho hết ân tình? Hai mươi năm chỉ là con số tượng trưng phải không? Lộc Uyển đã có từ bao đời, chỉ cần đủ điều kiện là biểu hiện, như những tảng đá khổng lồ, uy nghiêm, an trú dọc trên sườn núi từ cổng vào Tu viện. Con đường tình Lộc Uyển huy hoàng trong nắng chiều rực rỡ có khác gì tình mẹ bao la, kiên nhẫn chờ đợi đàn con về bên mẹ? Trời tối rồi sao các con còn lưu lạc phương nào? Sao không về đây ngồi bên mẹ, chỉ cần ngồi yên bên nhau thôi là bình an rồi! Có mấy ai nghe tiếng mẹ kêu, nếu có thì cũng vội vã về và rồi lại vội vã đi, để một ngày nào đó sẽ hối tiếc như Thầy viết trong đoản văn Bông Hồng Cài Áo.

Lộc Uyển hôm nay cảnh vật có đôi thay, nhiều cây sồi đã về với Đất Mẹ để nuôi những cây đào non đẹp rực rỡ trong nắng Xuân. Vài thầy cô đã ra đi, và thay vào đó là những khuôn mặt rạng ngời của các thầy các sư cô trẻ về đây làm đẹp cuộc đời. Thất của Sư Ông và Ni xá mới được biểu hiện thật thiên vị. Phòng của thiên sinh khang trang hơn. Nhiều quy chế mới được áp dụng cho hợp với số lượng người về đây tu học đông hơn...

Riêng tôi từ một em bé được nuôi bằng từng giọt sữa đầu đời, em bé chập chững biết đi. Mười lăm năm không dài nhưng cũng không ngắn cho một đời người. Tôi trân quý từng ngày căn nhà tâm linh Lộc Uyển, món quà quý mà tôi đã tìm được, đã thay đổi cuộc đời tôi, giúp tôi sống đẹp hơn cho mình và cho đời. Tôi nhớ lời Thầy tôi dạy: “Lộc Uyển là món quà tặng cho đất nước này đã cứu mang chúng ta”.

Khi viết những dòng chữ này thì nạn dịch Covid-19 đang lan truyền mạnh mẽ khắp nơi trên thế giới. Con cúi đầu xin chư Bụt bảo hộ cho Sư Ông và quý thầy quý sư cô đều được an lành.

Vùng Leo Thác

Chân Tình Nghiêm

Thầy kính thương !

Nhiều năm sống ở Lộc Uyển, con có rất nhiều mẩu chuyện vui và nuôi dưỡng. Con xin kể cho Thầy nghe một kỷ niệm còn “nóng hổi” vừa xảy ra trong năm nay. Thầy sẽ thấy rằng chúng con đang có nhiều hạnh phúc bên nhau, dù rằng tình hình dịch bệnh vẫn đang hoành hành và tu viện phải đóng cửa, không nhận khách đến thực tập.

Vùng Lộc Uyển lâu lắm mới có mưa lớn, và sau những trận mưa lớn nhiều ngày thì sẽ có thác. Những năm trước lúc còn khỏe, con hay theo các sư em leo lên ngắm thác nước chảy từ trên cao xuống. Năm nay, Lộc Uyển may mắn đón những trận mưa lớn và những dòng thác cũng thay nhau xuất hiện. Một hôm, đại chúng ăn cơm vừa xong thì các sư em đeo ba lô lên vai như sắp đi đâu xa. Con ngạc nhiên và hỏi các sư em đi đâu vậy, thì các em cho biết là đi thác. Lúc đó, con nói con muốn đi cùng, vì lâu lắm rồi con rất muốn đi xem thác nhưng không dám đi vì sợ đường cheo leo, trơn trượt, cho nên lúc nào cũng ở nhà. Các sư em ngần ngại một hồi lâu, nhưng cuối cùng có một sư em đồng ý dẫn con đi. Hôm đó, con đi cùng với các sư em Mẫn Nghiêm, Tập Nghiêm, Tuấn Nghiêm, Nhất Nghiêm, Dương Nghiêm, Trăng Thanh Đoàn, và ba của Mẫn Nghiêm.

Buổi hôm đó đi vui quá nên khi trở về lại Xóm Trong Sáng, ban chăm sóc quyết định sẽ tổ chức đi thác vào ngày quán niệm thứ Năm sắp tới. Con đường lên thác ngày xưa rất khó đi. Nhờ có Thầy Pháp Lưu từ bên Làng về an cư ba tháng, thầy làm một con đường dẫn đến thác nước và cả một cái cầu dẫn đến sát chân của thác nước, vì vậy mà con đường lên thác dễ đi hơn. Thật sự mà nói con rất muốn hét thật to: “Trời xanh rất đẹp!” Nước từ trên cao chảy xuống màu nhiệm quá, con nhìn mãi nhìn mãi!

Ngày quán niệm đó có thêm các sư cô Kính Nghiêm, Đắc Nghiêm, Khanh Nghiêm, Huệ Nghiêm, Hương Nghiêm, Nghĩa Nghiêm, Huệ Định, và hai sư em người Mỹ là Trăng Thanh Trí và Trăng Thanh Hương. Khi đến nơi chúng con ngồi nghỉ, nhìn thác nước chảy xuống, tay vốc từng ngụm nước mát và rất hạnh phúc. Nghỉ khoảng chừng 15 phút thì sư em Thanh Trí hô canh bằng tiếng Việt, rất hay, và mọi người ngồi thiền khoảng 30 phút. Sau đó có vài sư em leo lên cao hơn nữa để xem cái hồ và thác nước chảy từ trên xuống. Con rất thích, rất thích! Thật sự con cũng rất muốn đi, nhưng tất cả mọi người không cho con đi vì sợ xảy ra tai nạn cho nên con phải ngồi ở phía dưới rồi nhìn lên thôi. Con thầm mong rằng thác nước này chảy hoài để có ngày Thầy và đại chúng trở về Mỹ cùng đi thăm thác nước. Thác nước rất đẹp, rất bình yên và cho mọi người nhiều hạnh phúc.

Bạch Thầy, con ngày càng có nhiều đau nhức, nhưng con vẫn cố gắng đi theo thời khóa với các sư em. Con đã từng xin phép đại chúng cho con vắng những buổi ngồi thiền buổi sáng và ai nấy cũng hoan hỷ yểm trợ, nhưng rồi mỗi ngày con vẫn thức dậy sớm để đi ngồi thiền. Con biết rằng con phải tiếp tục cố gắng cho bản thân và cho các sư em. Thầy đã từng dạy rằng sự có mặt của mình cho đại chúng là quan trọng nhất. Thầy ơi, con vẫn đang thực tập điều Thầy dạy mỗi ngày. Con đang sống thật vui và có mặt cho các sư em để Thầy luôn luôn sống mãi trong chúng con.

Hộp Bánh LU Đầy Ấp

Chân TrúC NghiêM

Thầy thương kính,

Trong con có hộp bánh LU đầy ấp những kỷ niệm đẹp, những kỷ ức khó quên trải qua bao năm từ lúc con còn là cư sĩ tham dự khóa tu, phụng sự trong Tăng thân Nụ Hồng, rồi được làm đệ tử xuất gia của Thầy từ mười tám năm qua. Hộp bánh LU ấy con cất thật kỹ ở đâu đó trong con... bỗng dưng hôm nay con muốn mở ra, sống lại với những kỷ ức đẹp, và con muốn kể cho các sư em xuất gia sau này cùng nghe nữa. Thầy cho phép con, Thầy nhé!

...Ngồi xuống đi sư em, để sư chị kể cho sư em nghe. Mấy sư em biết không? Ngày đó người làm chị bật khóc ngon lành khi đang lái xe trên xa lộ đó chính là Thầy của mình. Lúc đó chị đang nghe băng giảng của Thầy, và Thầy giảng về bài kệ trồng cây.

*Cây gởi cây cho đất
Đất gởi đất cho cây
Con gởi con cho Bụt
Bụt gởi Bụt cho con.*

Sư em ơi, đã có ai nói là Bụt gởi Bụt cho mình chưa? Thầy với giọng thật hiền nhưng chắc nịch nói rõ ràng: “Minh phải làm ăn cho đàng hoàng để Bụt có mặt.” Uy lực đó đã mở mắt tâm cho chị. Ngày đó chị cùng đưa con trai duy nhất - mới mười một tuổi và ba vừa mới chết - đã cùng gia đình của em gái chị, gồm có ba người con trai, theo Tăng thân Nụ Hồng tu học. Lúc đó là vào năm 1995, Thầy có khóa tu ở Camp Seely. Tăng đoàn ít người lắm và Thầy rất nghiêm, ít ai có cơ hội được gặp hay tiếp xúc với Thầy. Khóa tu kết thúc, tình cờ khi ra về, xe thầy thị giả chờ Thầy ngồi bên cạnh từ từ lăn bánh về hướng chị đang đứng. Chị mừng quá nhìn quanh, gọi được bốn cháu trai đến gần để đợi xe Thầy tới. Các cháu cung kính chấp tay xá chào Sư Ông, còn phần chị, khi thấy cánh tay Thầy đưa ra trên thành cửa xe, không biết tại sao hai đầu gối của chị khuyu xuống, hai tay nâng bàn tay của Thầy lên và kính cẩn để trán mình tựa nhẹ vào bàn tay Thầy. Giây phút ấy ngưng đọng và thiêng liêng vô cùng! Xe đi rồi chị mới nhận ra rằng người ta curtsy, khuyu chân xuống để chào Nữ Hoàng, còn các con chiên ngoan đạo thì kính cẩn hôn lên chiếc nhẫn ngọc của đức Giáo Hoàng. Riêng chị thì tự nhiên trong vô thức đã tổng hợp cả hai nghi lễ để kính chào vị Thầy

mà mình tôn kính thương yêu với nghi lễ đến từ trái tim.

Đem băng giảng chui

Những năm ấy chị mê pháp môn, chỉ đọc thơ và sách của Thầy thôi, ham tu lắm. Để ngồi được kiết già, chị cố công luyện trong khi ngồi trên xe quá giang theo em gái đi từ Los Angeles đến Tu Viện Lộc Uyển, gần hai tiếng lái xe. Hồi đó băng giảng pháp thoại và sách của Thầy bị cấm lưu hành ở Việt Nam, mà lòng chị thì mong muốn người Việt ở quê nhà được nghe Pháp của Thầy cho bớt khổ, nên chị đã may áo thun có 16 ô nhỏ, bó chặt và nhét 16 băng cassettes vào trong đó, và áo của con trai chị thì nhét được 8 băng. Hai mẹ con đi về Việt Nam mang theo băng trong người như vậy. Không biết sao mà qua lọt được các cửa hải quan, vì họ thường khám kỹ lắm! Có lẽ nhờ Bồ Tát gia hộ, với lại khi quên mình vì Pháp, có ý thương người với niềm tin vững mạnh, thì mình rất gan dạ và bình tâm. Lúc đó làm gì có chỗ cho sợ, cho run? Chị bình tĩnh quan sát tình hình, nhìn thử cửa nào mình sẽ qua được dễ hơn, ra ngoài rồi mới giật mình thở phào, hứ vớ!

Kinh Sơ Tâm

Năm 2001, thầy Pháp Huy là cháu trai của chị xuất gia. Năm 2002, sư cô Thần NghiêM là em út và Pháp HiêN con trai của chị cũng xuất gia trong gia đình cây Thốt Nốt. Ba tháng sau, chị cũng đã thu xếp và buông bỏ hết để được xuất gia trong gia đình cây Xoan. Lúc đó chị 46 tuổi nhưng nhìn rất trẻ, mắt sáng ngời niềm tin, ham tu, ham học, làm việc giỏi, hết lòng vì chúng. Một hôm có sư cô trẻ từ Việt Nam sang Pháp, sư cô tu theo truyền thống và có lẽ có cái nhìn nào đó nên nói với chị, “Chị Trúc biết không? Ở tuổi chị bên Việt Nam là vào chùa chỉ làm bà vãi thôi!” Có nghĩa là nấu cơm, dọn dẹp dưới bếp... Chị không trả lời lại nhưng thầm nói, “Hãy đợi đấy!” Người xưa Ni Trưởng Gotami, người nay Ni Sư Diên Trùng và biết bao vị Tăng Ni tuổi đã lớn, hoặc đã từng có gia đình, vậy mà tu vẫn thành công, chứng quả, thì tại sao ta lại không? Nếu chưa có đại ngộ thì tiểu ngộ. Giải thoát, giác ngộ làm gì có phân biệt tuổi tác, gia cảnh, v.v...

Vào năm 2003, chị gửi bài viết cho Lá Thư Làng Mai lên Sư Ông. Tối đến sau khi đi cạo gió cho Thầy về, vị thị giả đã đưa cho chị lá thư nhỏ Thầy gửi. Thầy nói đã đặt tựa cho bài chị viết là “Kinh Sơ Tâm” và sẽ cho đăng báo. Bây giờ 18 năm rồi mà mỗi lần đọc lại bài ấy là ngọn lửa trong tim chị bùng cháy, truyền thêm hơi ấm và nuôi dưỡng chị. Cái tâm ban đầu thật đẹp, thật lành, rất kiên cường, muốn vượt thoát lưới tình si, hệ lụy, muốn làm cách mạng trong tư duy, muốn nói tiếp bước chân Thầy...

Thầy lượm lại để cúng Bụt

Ngày nọ khi đang làm đậu hũ ở mái hiên ngoài của Xóm Mới, nhìn ra chị thấy Thầy đang đứng cạnh thùng rác có những bông hoa *lay don* bỏ trên nắp thùng. Thầy nói, “Thầy lượm lại những cành nào còn tốt để đem về Sơn Cốc cúng Bụt.” Sư em ơi, sư em có nghe không? Bài học ấy không bao giờ chị quên được. Sau này khi làm tri đường, cắm hoa đầu là ở Xóm Mới, Lộc Uyển hay Bích Nham, nếu một cành lá hay một cành hoa nào còn tốt là chị dùng lại để cắm thành một bình hoa mới. Chị học trân quý tặng phẩm của đất trời, học giữ gìn của thường trụ Tam Bảo, cất giữ vật dụng ngăn nắp để dùng lại và không phải mua nhiều. Mình cũng làm được như Thầy phải không sư em?

Bông hoa thì Thầy nhặt lại, còn chiếc xe 20,000 Euro thì sao? Đó là lần sư chú Pháp Hiền để cho sư em là Pháp Chiêu lái chiếc xe điện từ Xóm Thượng về Sơn Cốc, vì trời tờ mờ sáng, đường trơn, lại chưa có kính nghiệm nên xe bị trượt, băng xuống ruộng và tung vào trụ điện, xe bị hư hại nặng. Biết chuyện đó khi đem cơm lên Sơn Cốc, chị quỳ xuống sám hối Thầy và khóc quá chùng. Thầy ngồi yên, để tay lên đầu chị, sau đó đứng dậy kéo cái khăn mặt của Thầy cho chị lau nước mắt, rồi thật nghiêm Thầy bảo, “Con phải hứa với Thầy không được la sư chú. Tai nạn như vậy mà người không sao, cái xe bị hư cũng là may rồi.” Ôi tình Thầy bao la! Ân đức đó sư em!

Một hôm chị làm thị giả cho Thầy, đi ngang qua Thiền đường Mây Thông Dong, cả bức tường cao được hoa hồng leo cao, bao phủ rất đẹp. Thầy dừng lại hỏi chị, “Đẹp không con?” Chị liền trả lời: “Dạ, đẹp nhưng... màu hơi lợt.” Thầy “hừ” một tiếng khô khốc và bước đi. Sư em ơi, chị đã không nắm được đầu sào Thầy đưa rồi, chị đã không thực tập nhận diện đơn thuần, chỉ dùng tâm phân biệt đẹp xấu, đậm nhạt, khen chê mà nhìn sự vật. Tội nghiệp quá!

Tại Sơn Cốc, chị và sư em Thanh Nghiêm có lần làm thị giả cho Thầy. Ba thầy trò đi dạo nơi vườn tre Phương Khê. Thầy đưa hai tay ra hai bên để nắm

tay hai sư con, nhưng khổ thay, chị rất mặc cảm về bàn tay của mình, xấu, cứng và khô. Chị sợ làm đau tay Thầy vì nghe nói tay Thầy đẹp mà mềm. Thế thì làm sao chị dám để Thầy nắm? Chị rút tay lại, do dự nhưng Thầy cương quyết thì chị phải vâng lời. Từ từ cái mặc cảm bốc hơi, chỉ còn là sự bình an và tình thương có mặt. Tay Thầy mình ấm lấm sư em à!

Đẹp, nhưng buồn phải không con?

Thầy biết chị hạnh phúc khi cắm hoa, trang trí thiền đường nhất là các dịp lễ, dịp Tết. Thầy bảo, “Trên Sơn Cốc có đào, mai vàng, cả tre, con lên lấy về chưng đi con.” Chị lên lấy nhưng bị Sư Cô Chân Không chặn lại hỏi, “Sao con dám hái hoa?” “Dạ thưa Sư Cô, Thầy bảo con lên hái ạ.”

Cuối năm 2008 khi về lại Làng sau bốn năm ở Tu Viện Lộc Uyển, chị cũng làm tri đường. Thầy bảo chị, “Gia đình Thầy Pháp Niệm làm cho Thầy chiếc ghe, ghe thiệt nhưng cỡ nhỏ. Con lấy về trang trí.” Thời gian đó Thầy đang giảng về trí tuệ Bát Nhã. Chị có rất nhiều hoa hồng nên cắm hoa hồng trong chiếc ghe con, thật lạ và đẹp. Chị nhờ thị giả thưa lại với Thầy là, “Con thuyền Bát Nhã chở đầy tình thương.” Vậy đó mà đêm giáng sinh trong buổi pháp thoại, Thầy đến bên chiếc ghe con, ôm lên, tựa mặt vào những đóa hoa hồng rồi kêu các sư bé lên chụp hình với Thầy. Thích thiệt sư em nhì! Nhưng cái gì rồi cũng vô thường. Đêm hôm đó Pháp Hiền bỏ đi, chị suy sụp, muốn biến mất. Quý sư cô tìm chị và dẫn đến ngồi bên Thầy. Bên lò sưởi, củi cháy bùng ở Cốc Da Cốc, Thầy hỏi, “Nó đâu rồi con? Giờ này nó ở đâu? Hôm qua nó còn cạo gió cho Thầy. Có khi nào nó bị bắt cóc không con?” Vậy đó, vị cha già tâm linh xót xa hỏi lên. Chị thì đau khổ tột cùng. Một lúc sau khi đi ra ngoài, tuyết đầu mùa đã rơi, Thầy hỏi chị, “Đẹp không con?” để kéo chị trở về giây phút hiện tại. Chị biết nên liền “Dạ” nhỏ nhưng nước mắt lại tràn mi. Thầy nói, “Đẹp thì có đẹp, nhưng buồn phải không con?”

Nó sẽ trở về!

Năm sau nhận đên, chị dâng lên Thầy bài kệ kiến giải:

*Như bông lúa chín vàng, tình nặng trĩu
Như tàu dừa xòe rộng, mùa trời trong
Neo hơi thở, bây giờ và chỉ thế
Mưa pháp về cho cuộc sống đơm bông.*

Trao đên cho chị, Thầy bảo, “Không sao đâu con. Cứ để nó qua cầu rồi nó sẽ trở về. Ngày xưa con mê pháp môn, dám mặc áo giáp giầu bằng giáng của Thầy đem về Việt Nam không sợ bị bắt (chị đâu ngờ là Thầy biết chuyện này!) thì bây giờ con cứ tu, tu cho hai mẹ con.

Và nó sẽ trở về.” Và thiệt như vậy, người ấy đã trở về, quý dưới chân Thầy và bắt đầu tu lại với tâm kiên định, rõ ràng hơn, chịu được thử thách, vượt qua mặc cảm để bây giờ là một vị tỷ kheo vững chãi hơn xưa.

Thờ và làm người tự do

Sau lần suy sụp đó, chị cứ bệnh hoạn, có lần cứng đờ người phải trườn xuống giường bò đi nhà vệ sinh. Trong chuyến US Tour 2011 trên núi Rockies ở Colorado, Thầy bảo thị giả dùng xe của Thầy chở chị đi cấp cứu vì huyết áp tăng, thở và đi rất mệt. Sau khi chị về lại, Thầy nhắn người kêu chị tới để Thầy gặp vì chị thường tránh né Thầy. Gặp chị Thầy bảo, “Con bệnh vì không buông được. Lại đây Thầy cho.” Và Thầy ngồi xuống viết liền thư pháp, “*Breathe and Be Free.*” Đó là tiếng chuông chánh niệm, là liều thuốc trị bệnh Thầy trao cho chị. Chị kiên trì chú tâm nơi hơi thở vào, và buông thư thả hết lúc thở ra. Chị tập đi chậm lại, bước chân ngắn hơn để gót chân thật sự chạm mặt đất và dừng lại trên từng bước một. Cứ đều đặn, đều đặn, bất cứ lúc nào đi thì cũng đi theo nhịp thở. Thở vào 3 bước, thở ra 5 bước, thật sự thả lỏng thân thể và bỏ hết xuống đất những suy nghĩ, giận hờn. Cho đến ngày hôm nay chị đã ổn định hơn xưa nhiều, nhờ công phu tu tập căn bản đó sư em. Nhớ đừng để lờn sự thực tập nương vào hơi thở, bước chân, sư em nhé. Đó là vốn liếng mình có được, và giây phút hiện tại là chỗ mình đầu tư vốn liếng ấy.

Con sẽ làm khá hơn

Những năm ở Lộc Uyển trước 2008, chị rất ham làm việc, nhất là chuẩn bị cho các chuyến hoằng pháp US Tour của Thầy. Cả chúng chấp tác suốt ngày, mệt nhưng thật vui. Lần đó chị làm tri đường nhưng lại còn đảm nhận công việc sửa sang, trang trí nội thất Cốc Tùng Bút của Thầy với sự giúp đỡ của các vị cư sĩ. Nào là chọn gỗ, lót sàn, màn che cửa, phòng ngủ, v.v... Mọi thứ phải đẹp, thiên vị, và có không gian cho Thầy thoải mái. Khi Thầy đến thì chị bận lo công việc tri đường. Mỗi khi có buổi ngồi chơi với Thầy là chị vắng mặt vì chị đã thật dạn, nghĩ rằng có nhiều việc đang cần phải làm đâu thể ngồi với Thầy. Buổi sáng con đường “huyền thoại” đi lên Thiền Đường Thái Bình Dương có sương mù giăng nhẹ, có hương sage thoảng nồng. Thầy đi trước, từng bước thông dong, vị thị giả, rồi quý sư cô theo sau. Cả một đoàn người thành thoi, còn chị thì bận việc không thể đi cùng được, nếu muốn lên thiền đường thì phải đi đường tắt, leo dốc để đến trước thấp đèn, đốt nhang, xem chỗ Thầy ngồi có đủ ấm không, có cần bật máy sưởi không... Chị có biết bao lý do để đi đường tắt. Nhưng xui khiến sao, bữa nọ chị vừa trờ lên đầu đỉnh

đồi, Thầy đã đứng ngang đó rồi. Chị bị Thiền Sư bắt gặp sự vội vã chạy theo công việc, không biết an trú nơi bước chân, hơi thở... Ăn năn, chị đứng yên đó, cúi đầu xá Thầy và tự hứa thề, “Con sẽ làm khá hơn, thưa Thầy.”

Chuyến đó trước khi về lại Làng, một buổi chiều Thầy và thị giả đi quanh thiền đường, chị mãi lo dọn dẹp ở góc hè bên hông. Vậy mà Thầy đã chịu khó băng qua dải đất để đến bên chị, rờ đầu và nói, “Cốc Thầy đẹp lắm, cảm ơn con.” Thầy tế nhị và sâu sắc, thường cảm ơn các sư con của mình. Hãy bắt chước Thầy nói lời cảm ơn với huynh đệ của mình, sư em nhé.

Tiếp nối Thầy

Năm 2011 tại Tu Viện Bích Nham, nhân ngày tiếp nối Thầy hỏi các con, “Các con sẽ tiếp nối điều gì nơi Thầy?” Chị đã thưa, “Con sẽ tiếp nối cái lưng của Thầy, ngồi như Thầy ngồi. Và con cũng tiếp nối bước chân đi của Thầy nữa.” Thật đó sư em, chị đã ngồi bằng lưng và đã đi bằng chân của Thầy. Nhờ ngồi được và đi được như vậy, chị có nhiều thành thoi, có nhiều không gian bên trong, dừng lại nhiều hơn, và thấy mình có chủ quyền nơi lãnh thổ ngũ uẩn của mình. Hay thiệt! Có lần chị đang có vài bất mãn nên viết thư hỏi Thầy, “Tại sao người tu lâu trên 20 năm mà lời nói vẫn như dao nhọn đâm sau lưng người ta?” Trong buổi vấn đáp dành cho xuất sĩ đó Thầy đã trả lời, “Có khi để chuyển hóa được một tập khí phải cần thời gian lâu lắm, có người chuyển rất chậm, dù là đã tu lâu...” Và Thầy cũng nói, “Khéo tu thì nổi, vụng tu thì chìm.” Minh muốn nổi hay chìm là do mình phải không sư em?

Thầy đã từng dạy trong chúng ta những người xuất sĩ phải có chất liệu của người nghệ sĩ và phải có ý chí của người chiến sĩ nữa. Minh phải lập nguyện để khéo tu cho được và vững vàng đi tới với đại chúng thoi, sư em ạ. Không được bỏ cuộc. Không cho phép mình rời chúng. Phải “cùng Tăng thân xin nguyện ở lại, nơi cõi đời làm việc độ sinh.” Thế thôi!

Hộp bánh LU đã voi một phần... Cảm ơn các sư em đã nghe chị kể. Chúng ta hãy cùng nuôi nhau, làm lớn tâm thương yêu, tâm hiểu biết, chấp nhận nhau để cùng nhau thể hiện những hóa thân sáng đẹp của Thầy, và cùng nhau rong chơi trời phương ngoại.

Hương về chùa Tổ, chúng ta hãy cùng nhau đánh lễ Thầy. Cảm tạ Thầy đã sinh ra và nuôi dạy chúng con thành những vị Mâu Ni tĩnh lặng.

Thư Tình Trong Mùa Covid-19

Ontario, 4 tháng 4, 2020

Kính quý thầy quý sư cô,

Chúng con Tăng thân Xóm Nho có chút tình tài kính xin cúng dường Tu Viện để lo thực phẩm cho quý thầy và quý sư cô trong lúc khó khăn chung này. Kính mong quý thầy cô nhận nơi đây là lòng quý kính và biết ơn đến với quý vị, đã hy hiến đời mình cho chúng con.

Nguyện mười phương thường trụ Tam Bảo gia hộ cho Tứ chúng luôn bình an và sớm vượt qua đại nạn Covid-19 của nhân loại.

Chúng con rất nhớ khung cảnh Tu Viện và hình bóng thân thương của quý thầy, quý sư cô.

Kính,

Con, Tâm Quang Tuệ - Huỳnh Phước

Fountain Valley, ngày 1 tháng 6, 2020

Kính thưa quý thầy và quý sư cô,

Gia đình chúng con xin gửi về Tu Viện một ít tình tài cúng dường để góp sức với Tu Viện mình trong giai đoạn khó khăn này. Máy tháng rồi, con nhớ Tu Viện và quý sư cô lắm lắm. Chúng con bình an, yên ổn, hàng ngày, hàng tháng vẫn ngồi thiền, tụng giới với Tăng thân địa phương Xóm Dừa online và bây giờ vài tuần lại được online với quý sư cô. Hạnh phúc lắm!

Chúng con và các cháu gửi lời thăm quý sư cô. Mong tất cả luôn có sức khỏe, bình an, vui vẻ. Quý sư cô nhớ uống thêm thuốc bổ và nhớ ăn cà rem khi có thể nhé!

Thương mến,

Na-Hiệp, Tô Nô, Anh và Elle.

Seattle, 1 tháng 6, 2020

Thưa quý sư cô!

Cho con kính gửi lời thăm và chúc sức khỏe Tăng thân Lộc Uyển. Con bị té nằm hơn tháng nay, hôm nay đỡ nhiều (hơn 60%) nên con mới ngồi viết nỗi đây. Cũng may nhờ But che chở nên con không bị bể đầu và gãy xương.

Thưa con có chút tình tài xin cúng dường Tam Bảo Lộc Uyển và Làng Mai. Kính xin quý sư cô hoan hỉ cho.

Kính chúc Tăng thân Lộc Uyển luôn vô lượng an lạc và như ý.

Thương kính,

Chân Bảo Tràng

San Jose, ngày 18 tháng 6 năm 2020

Quý sư cô kính,

Quý sư cô có được khỏe không? Phần con thì cũng vẫn vậy. Mỗi khi thời tiết nóng lên là con nhớ đến Lộc Uyển. Lộc Uyển đối với con đến ở vài ngày là thấy boring [chán], nhưng đi rồi lại nhớ! Con nhớ nhất là tiếng Đại hồng chung, nhớ đến những đêm đầu tiên khi mới đến là được nghe quý thầy, quý sư cô hát bài “Nam Mô Quán Thế Âm Bồ Tát,” nghe mà muốn nổi da gà. Còn nữa, con nhớ đến tình người, tình của quý thầy, quý sư cô, và những nụ cười thân thiện của những người đến dự khóa tu. Còn nữa, con rất nhớ sự yên tĩnh của Lộc Uyển, yên bình đến buồn chán vậy mà con lại nhớ.

Mùa Covid-19 chắc Lộc Uyển và tất cả các chùa, các tu viện cũng bị ảnh hưởng phải không quý sư cô? Con cũng có quen thầy ở Arizona. Chùa của thầy cũng đóng cửa. Con mong rằng thế giới tìm ra được vaccine.

Thôi vài dòng con kính thăm quý sư cô và quý thầy ở Lộc Uyển. Con kính chúc quý sư cô, quý thầy thân tâm luôn được an lạc.

Con xin cúng dường Tu viện 300 đô để chia sẻ với Tu viện trong lúc khó khăn.

Quốc Nguyễn.

Dear Clarity Sisters,

Thank you for being there and keeping the mountain fragrant and beautiful as ever. Please enjoy some munchies from France and some Autumn leaves harvested from Upper Hanlet.

Please take care of each other and hope you will find some coolness this coming summer. Enjoy this wonderful opportunity that we all have to be within our true home.

Many fruits on your path of awakening!

in gratitude, pduang

2020

Contents

Years in the Hidden Valley <i>Chân Pháp Hộ</i>	3	Spiritual Friendship <i>Laura Hunter - Chân Giáo Hải</i>	56
A Great Monument <i>Zen Master Thich Nhat Hanh</i>	4	Saving Deer Park Ridge <i>Ron Forster - True Ocean of Courage</i> ..	58
Joyfully on the Noble Path <i>Zen Master Thich Nhat Hanh</i>	5	The Altar's Story <i>Stuart Plimpton</i>	60
Manifestation of a Vision <i>Chân Pháp Hải</i>	15	What Do You Do When You're Broken? <i>Cyrus Maher</i>	62
Kimie's Love Letter <i>Nguyễn Đại Thiên Kim</i>	19	A Lazy Morning at Deer Park Monastery <i>Amine BEN JELLOUN TOUIMI</i>	64
A Safe Haven <i>Dajeon Marie Landry</i>	20	Treasure in the Mountains <i>Juliet Hwang - True Emerald Ocean</i>	66
A Portrait of Novice Life in Solidity Hamlet <i>by the Novice Brothers</i>	22	Home for the Cline Family <i>Alex Cline - Chân Phật Sơn</i>	68
Fruits of Spring: Poems and Music <i>from Clarity Novices</i>	29	Belonging to Sanghas <i>Sara Henry</i>	75
Hearing My Songs <i>Misa Nguyễn</i>	32	My Journey with Deer Park <i>Patricia Garcia</i>	78
Lucky or Unlucky <i>Chân Pháp Hộ</i>	34	Just a Day with Brother Pháp Đệ <i>Harry Francis Thompson</i>	79
A Sangha Mom's Experience <i>Elisabet</i>	39	Let Me Count the Ways <i>Deborah Westcott</i>	80
Life Change <i>Chân Trời Ngô Không</i>	41	Traveling with Your Teacher <i>Chân Trời Minh Lượng</i>	85
Always Here <i>Chân Thao Nghiêm</i>	49	Growing with Community <i>Colman Costello</i>	88
Meeting Thầy's Life Force <i>Chân Đăng Nghiêm</i>	52	Ode to the Valley <i>Chân Pháp Lưu</i>	93
Barefoot Dharma <i>Trời Minh An</i>	54	My Home and Refuge <i>Sid Montz</i>	94

Manifestation of TNH Foundation <i>Ellie Stanley & Laura Hunter</i> 96	Tâm Thức Lộc Uyển <i>Đỗ Quyên - Chân Huyền</i> 177
Incredible Gift <i>Anna Gerner</i> 102	Đón Mừng Lộc Uyển 20 Tuổi Đạo <i>Hồ Văn Quyên - Chân Minh Trí</i> 179
Hiền tặng vô tướng <i>Sư Ông Làng Mai</i> 108	Cảm Xúc <i>Nguyễn Lợi - Chân Trí Minh</i> 180
Núi Cũ <i>Thích Phước Tịnh</i> 115	Công Ân <i>Nguyễn Bích Dung - Chân Trí Tịnh</i> 181
Sư Tử Núi <i>Chân Thoại Nghiêm</i> 118	Cánh Cửa Vườn Nai. Tri Ân Thầy <i>Hồ Mộng Lan - Chân Bảo Thành</i> 185
Sư Tử Núi Trở Lại <i>Chân Thoại Nghiêm</i> 132	Lòng Không Bận Về <i>Tâm Từ Nguyễn & Tâm Thường An</i> 186
Vườn Nai, Đất Bụt <i>Nguyễn Thị Hải - Chân Minh Kính</i> 145	Trên Đỉnh Trời Vẫn Sáng Một Vàng Trăng <i>Đặng Văn Thành - Chân Minh Lộ</i> 188
Bước Chân Làm Đẹp Con Đường <i>Hà Quốc Ngọc – Chân Thiện Quả</i> 149	Về Chùa Lộc Uyển <i>Bùi Hùng – Chân Bảo Hải</i> 195
Ngôi Nhà Để Trở Về <i>Lê Phương Thảo—Chân Thảo Điền</i> 154	Nhớ Mùi của Lộc Uyển <i>Anh Thư</i> 196
Chán Làm Sao Được! <i>Phan Ngọc Tần - Chân Mật Giải</i> 158	Hoa Lá Hồn Con <i>Đỗ Thủy – Chân Lạc Tuệ</i> 199
Nơi Nuôi Dưỡng Những Thế Hệ Trẻ <i>Chân Mãn Tuệ</i> 165	Cùng Leo Thác <i>Chân Tịnh Nghiêm</i> 203
Thư của Sư Cô Tri Sự <i>Chân Huệ Định</i> 169	Hộp Bánh LU Đầy Ấp <i>Chân Trúc Nghiêm</i> 204
Tâm Ban Đầu <i>Tâm Diệu - Chân Đại Lượng</i> 170	Thư Tình Trong Mùa Covid-19 207

Deer Park Monastery

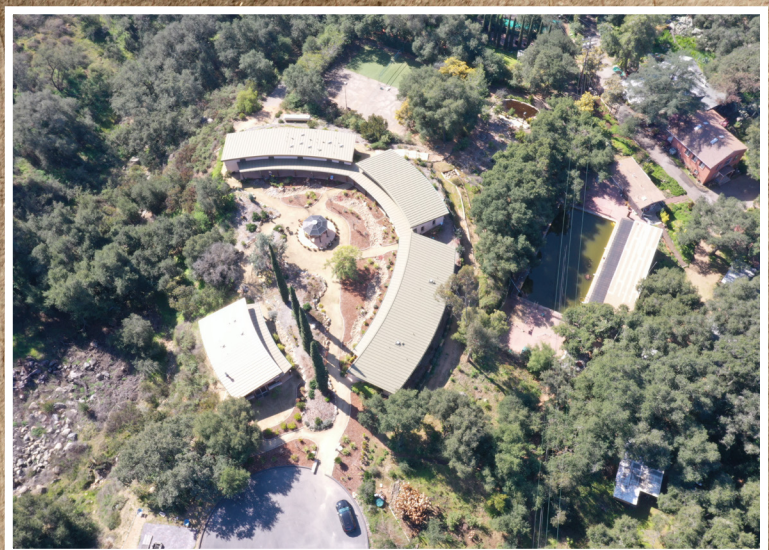
2499 Melru Lane, Escondido, CA 92026

tel: (760) 291-1003

office@deerparkmonastery.org

www.deerparkmonastery.org

CLARITY NUNNERY

Beloved
Dangha

Beautiful
Dangha

